STAR WARS™

EPISODUL VI

ÎNTOARCEREA LUI JEDI

RETURN OF THE JEDI

JAMES KAHN

James Khan

Născut în 1947, James Kahn este medic şi scriitor. Este unul din personajele medicale care joacă în filmul E.T. a lui Spielberg, încearcând să-l resusciteze pe E.T.si a scris scenarii pentru mai multe productii de televiziune printre care si E/R – o comedie despre un Spital de Urgență – precursorul mult mai faimosului ER – serialul care l-a făcut celebru pe George Clooney. Deasemenea a scris mai multe nuvele după scenarii de film , cele mai cunoscute fiind – Întoarcerea lui Jedi, Indiana Jones, Poltergeist.

James Khan

Întoarcerea Cavalerului Jedi

Traducere de
Ondine-Cristina Dascăliţa

James Khan
Star Wars:
Return of the Jedi

1983
Based on a story by George Lucas
Screenplay by Laurence Kasdan and George Lucas

PROLOG

Cu mult timp în urmă într-o galaxie foarte îndepărtată.

Adîncimea însăşi a spaţiului. Iată lungimea, şi lăţimea, şi înălţimea, iar apoi aceste dimensiuni se arcuiau, pierind în unduirea beznei, măsurată doar de stelele pîlpîitoare ce se prăvăleau prin abis, absorbite de infinit.

Aceste stele marcau momentele universului. Iată tăciunii portocalii pe cale să se stingă, piticii albaştri, gemenii uriaşi galbeni. Iată stelele neutronice dezagregîndu-se şi supernovele şuierînd în neantul îngheţat. Iată stele de tot felul, ce se năşteau, respirau, pulsau şi mureau. Iată şi Steaua Morţii.

Plana pe orbită staţionară, pe o muchie a galaxiei, deasupra lui Endor, luna verde – o lună a cărei planetă mamă pierise mai de mult într-un cataclism necunoscut, dispărînd spre tărîmuri neştiute. Steaua Morţii era staţia de luptă a Imperiului, blindată şi aproape de două ori mai mare decît predecesoarea ei, pe care forţele rebele o *distruseseră cu mulţi ani în urmă – de două ori mai mare, dar mult mai puternică. Era însă doar pe jumătate gata.*

O sferă de oţel, pe jumătate întunecată, atîrna deasupra lumii verzi a lui Endor, întinzîndu-şi ca un păianjen ucigaş tentaculele suprastructurii sale puternice.

Un distrugător imperial se apropie de staţia uriaşă cu viteză de croazieră. Era masiv – el însuşi o citadelă -, dar se deplasa cu invizibilă graţie, ca un uriaş balaur al mărilor. În jurul lui, puzderie de bimotoare ionice – nave de vînătoare negre, asemeni unor insecte, care se deplasau iute încolo şi încoace pe perimetrul distrugătorului, cercetînd, sondînd, acostînd, regrupîndu-se.

Hangarul principal al navei se deschise fără zgomot. Un fulger scurt, în momentul în care o navetă imperială se înălţă, din bezna calei în bezna spaţiului, îndreptîndu-se cu viteză constantă spre Steaua Morţii.

Căpitanul şi copilotul său, aflaţi în cabina navetei, urmăreau ultimele date, supravegheau pe monitoare coborîrea. Secvenţe pe care le mai parcurseseră de mii de ori, de data aceasta însă, domnea o tensiune neobişnuită. Căpitanul împinse cu o mişcare scurtă comutatorul transmiţătorului şi vorbi în microfonul aflat lîngă gura sa:

— Către staţia de control, aici ST321. Cod Acces Albastru. Începem apropierea. Dezactivaţi scutul deflector de siguranţă.

În receptor se auzi un fîşîit; apoi vocea controlorului de port:

— Scutul deflector de siguranţă va fi dezactivat după ce primim confirmarea codului vostru de transmisie. Rămîneţi pe recepţie...

Din nou se lăsă linişte în carlingă. Căpitanul navetei îşi muşca buzele, zîmbi nervos spre copilot şi murmură:

— Te rog, repede – să nu dureze. Nu e *el omul care să aştepte...*

Nu îndrăzneau să arunce vreo privire spre cabina pasagerilor din navetă, unde luminile fuseseră stinse pentru acostare. Sunetul inconfundabil al respiraţiei mecanice ce răzbătea din penumbra încăperii umplea

aerul de o teribilă nerăbdare.

În camera de control de pe Steaua Morţii, operatorii se mişcau de-a lungul peretelui de monitoare ce supravegheau întregul trafic din zonă, autorizînd scheme de zbor, permiţînd accesul anumitor vehicule în anumite zone. Operatorul de la scut urmărea alarmat monitorul .Pe ecran se vedea staţia lor în întregime, lumea Endor şi o reţea energetică – scutul deflector – pornind de la lumea verde şi înconjurînd Steaua Morţii. Abia acum, reţeaua de siguranţă începu să se separe, să se retragă, lăsînd liber un culoar – un culoar prin care naveta imperială zbura neabătut, spre masiva staţie spaţială. Neştiind cum să procedeze operatorul de la scut îl chemă repede pe ofiţerul său de control, să vadă şi el ecranul.

— Ce-i? întrebă ofiţerul.

— Naveta aia are prioritate de gradul întîi**,** îi răspunse controlorul.

Încerca să-şi ascundă spaima din glas, vrînd să pară neîncrezător. Ofiţerul aruncă o privire spre ecran şi realiză într-o clipă cine era în navetă.

— Vader! exclamă el pentru sine.

Trecu pe lîngă vizorul dincolo de care naveta putea fi văzută apropiindu-se şi se îndreptă spre docul de acostare. Se întoarse spre controlor.

— Informează-l pe comandant că a sosit naveta Lordului Vader.

Naveta se aşeză uşor, devenind dintr-o dată mică în comparaţie cu întinderea hangarului. Sute de trupe se adunaseră în formaţie, flancînd baza navei – trupe de atac imperiale în armuri albe, ofiţeri în uniforme cenuşii, şi elita, garda imperială, în robe roşii. Toţi luară poziţia de drepţi cînd îşi făcu apariţia Moff Jerjerrod.

Jerjerrod – înalt, subţire, arogant – era comandantul staţiei. Trecu fără grabă de-a lungul şirurilor de soldaţi pînă la rampa navetei. Graba nu-i stătea în fire lui Jerjerrod, pentru că a fi grăbit însemna de fapt a dori să

fii altundeva, ori el era omul care întotdeauna era exact acolo unde dorea să fie. Oamenii mari nu se grăbesc niciodată (îi plăcea lui să spună); oamenii mari îi fac pe ceilalţi să se grăbească.

Dar Jerjerrod nu se lăsa orbit de ambiţie, iar o vizită a unui personaj atît de important precum marele Lord întunecat nu putea fi tratată superficial. Se opri, aşadar, la gura navetei, aşteptînd – plin de respect, dar fără grabă.

Dintr-o dată trapa de ieşire a navetei se deschise, şi un fior străbătu trupele aşezate în formaţie. La început nu se zări decît un licăr de întuneric; apoi răsunară paşi; apoi cunoscuta răsuflare electrică, precum respiraţia unei maşini; iar în final Darth Vader, Lordul din Sith, răsărind din spaţiul gol.

Vader porni să coboare pe rampă, privind peste adunare. Se opri în dreptul lui Jerjerrod. Comandantul îşi plecă grumazul şi zîmbi:

— Lord Vader, ce plăcere neaşteptată. Prezenţa dumneavoastră aici ne onorează.

— Să lăsăm politeţurile, comandante, răsunară cuvintele lui Vader ca dintr-un puţ adînc. Împăratul este preocupat de felul cum progresează lucrurile. Sînt aici ca să vă amintesc de termenele pe care trebuia să le respectaţi!

Jerjerrod păli. Nu se aşteptase la asemenea vorbe.

— Vă pot asigura, Lord Vader, că oamenii mei muncesc din răsputeri.

— Poate că sînt în măsură să-i încurajez să progreseze prin mijloace la care dumneavoastră nu v-aţi gîndit, mormăi Vader.

Avea el mijloacele lui, mai mult ca sigur; lucrul acesta era bine ştiut. Tot felul de mijloace. Jerjerrod vorbi mai departe pe un ton egal, deşi în lăuntrul său fantoma grabei începu sâ-i rîcîie gîtlejul.

— Nu va fi necesar, stăpîne. Vă spun cu siguranţă că

această staţie va fi în stare de funcţionare conform planificării.

— Din păcate, Împăratul nu împărtăşeşte optimismul vostru în legătură cu situaţia existentă.

— Mă tem că cere imposibilul, îndrăzni comandantul să sugereze.

— Poate că-i veţi explica asta chiar lui, atunci cînd va sosi.

Chipul lui Vader rămase ascuns în spatele măştii negre ce-l proteja; dar maliţia răzbătea clar din vocea modificată electronic.

Paloarea lui Jerjerrod se accentua.

— Va sosi şi Împăratul aici?

— Da, comandante. Şi va fi total nemulţumit dacă, la sosirea lui, nu veţi fi ajuns cu lucrările la zi.

Vader rosti aceste cuvinte cu glas tare, împrăştiind ameninţarea asupra tuturor celor care îl puteau auzi.

— Ne vom dubla eforturile, Lord Vader, răspunse comandantul.

Şi vorbea serios. Căci pînă şi oamenii mari sînt nevoiţi să se grăbească atunci cînd timpurile o cer.

Vader coborî din nou glasul.

— Sper, *comandante, spre binele dumitale. Împăratul nu va tolera nici o zi de întîrziere pînă la distrugerea finală a Rebeliunii proscrişilor. Deţinem o informaţie secretă, – i se adresă el numai lui Jerjerrod cu acest detaliu confidenţial – flota rebelilor şi-a adunat toate forţele într-o singură armată uriaşă. A sosit clipa cînd putem să-i zdrobim, fără milă, dintr-o singură lovitură.*

Pentru o clipă, respiraţia lui Vader păru să se accelereze, apoi îşi reluă ritmul ei măsurat, asemenea unui vînt care se înteţeşte şi apoi...

I

Afară, în jurul colibei de chirpici, furtuna de nisip se tînguia ca o fiară în agonie, refuzînd să moară. Înăuntru, sunetele se auzeau în surdină.

Era mai multă răcoare în acest adăpost, mai multă linişte şi întuneric. În timp ce fiara de afară continua să urle, în acest loc de penumbră o arătare acoperită de văluri lucra.

Mîini înnegrite, ţinînd unelte secrete, răsăreau din mînecile unui veşmînt asemănător unui caftan. Arătarea se lăsase pe vine, în timp ce lucra. În faţa sa, se afla un dispozitiv discoidal de o concepţie bizara: de unul din capete atîrnau sîrme, iar pe suprafaţa sa plană erau gravate simboluri. Arătarea conectă capătul cu sîrme la un mîner tubular moale, trase prin el un racord aparent de natură organică, îl puse la un loc cu altă unealtă. Făcu semn unei umbre din colţ: umbra porni spre el.

Temătoare, forma aceea obscură se apropie de arătarea mascată.

— Vrrr-dit-duiit? întrebă timid micuţul robot R2 în timp ce se apropia, oprindu-se cînd ajunse la un pas de omul în giulgiu cu aparatul lui ciudat.

Omul în giulgiu făcu un semn droidului să se apropie şi mai mult. R2-D2 parcurse restul distanţei emiţînd semnale luminoase; cu mîinile ridicate spre capul său mic asemenea unei cupole.

Nisipul fin era spulberat cu putere peste dunele din Tatooine. Vîntul părea să vină de pretutindeni în acelaşi timp, abătîndu-se ca un taifun, ridicîndu-se în vîrtejuri mai încolo, plutind în linişte dincolo, fără sens ori plan.

Un drum străbătea şerpuind cîmpia pustie. Configuraţia sa se schimba permanent, cînd acoperit cu pale de nisip ocru, cînd curăţat lună, ori deformat de

pîlpîirea aerului fierbinte de deasupra.

Un drum mai degrabă efemer decît practicabil; dar totuşi un drum pe care trebuia să-l urmezi. Fiindcă era singurul drum care ducea la palatul lui Jabba Huttezul.

Jabba era cel mai rău gangster din galaxie. Era amestecat în toate: contrabandă, comerţ de sclavi, asasinate; protejaţii săi erau răspîndiţi pe toate stelele. Jabba colecţiona şi inventa atrocităţi, iar curtea sa era un bîrlog al decăderii fără egal. Unii spuneau că Jabba alesese Tatooine ca loc de reşedinţă fiindcă numai aici, pe această planetă aridă şi fierbinte ca un creuzet, putea spera să-şi salveze sufletul de la putreziciune – numai aici, soanele arzător putea să-i usuce umorile infestate.

Era, în orice caz, un loc de care auziseră doar puţine spirite bune, de care însă nici unul nu se apropia. Era un loc al răului, unde şi cei mai curajoşi îşi simţeau puterile topindu-se sub privirea spurcată a depravării lui Jabba.

— Puut-uiit bi Duu gung ubl Piip! comentă R2-D2.

— Fireşte că sînt îngrijorat, se agită C-3PO. Şi tu ar trebui să fii la fel. Bietul Lando Calrissian nu s-a mai întors niciodată din aceste locuri. Îţi poţi imagina ce-a păţit?

R2 fluieră timid.

Droidul auriu păşi ţeapăn peste o movilă de nisip mişcător, apoi se opri brusc, cînd palatul lui Jabba se ivi, dintr-o dată, întunecat, în imediată apropiere. În ultima clipă, R2 alunecă pe o parte a drumului, ca să nu dea peste el.

— Fii atent pe unde umbli, R2.

C-3PO porni din nou la drum, dar de data asta mai încet, avîndu-l mereu alături pe micuţul său prieten. În timp ce mergeau, continuă să vorbească.

— De ce oare n-a venit Chewbacca personal cu mesajul? Nu, ori de cîte ori se iveşte o misiune importantă, apelează la noi. Nimănui nu-i pasă de droizi. Uneori stau şi mă întreb de ce oare ne băgăm în toate astea?

Continuă să turuie vrute şi nevrute în timp ce stră-băteau acea ultimă porţiune de drum pustiu pînă ce ajunseră la porţile palatului: uşi masive de fier – mai înalte decît puteau cuprinde cu privirea -, făcînd parte dintr-o serie de ziduri de fier şi piatră, ce alcătuiau cîteva turnuri cilindrice uriaşe, înălţîndu-se parcă dintr-un munte de nisip întărit.

Cei doi droizi se uitau speriaţi la porţile rău-prevestitoare, căutînd un semn de viaţă, pe cineva care să-i întîmpine, vreun mecanism de semnalizare prin care să-şi facă cunoscută prezenţa. Nevăzînd nimic din toate astea, C-3PO îşi cercetă capacitatea de decizie (funcţie ce îi fusese programată cu mult timp în urmă), ciocăni uşor de trei ori în poarta groasă de metal, apoi se întoarse repede şi-l anunţă pe R2:

— Pare-se că nu-i nimeni prin preajmă. Hai să-i spunem stăpînului Luke.

Pe neaşteptate, se deschise o trapă mică în mijlocul uşii. Un braţ mecanic fusiform ţîşni afară, avînd la capăt un glob ocular electronic care îi fixă netulburat pe cei doi droizi. Globul vorbi:

— Tee ciula hhat yudd!

3PO răspunse pe loc, cu capul sus, deşi circuitele sale vibrau uşor. Privi drept spre ochiul din faţa lui, arătă spre R2, iar apoi spre sine.

— Er doi. De doi hua bo Ce trei pe o şa ey toota bdd mişca Jabba du Hutt.

Ochiul trecu rapid de la un robot la celălalt, apoi se retrase prin ferestruică şi trînti oblonul în urma sa.

— Buu-diip ga Noong, şopti R2 îngrijorat.

3PO încuviinţă din cap.

— Nu cred că o să ne lase să intrăm. Mai bine am pleca de aici.

Se întoarse gata de plecare, cînd R2 piui de patru ori în semn de refuz.

În acea clipă se auzi un scîncet ascuţit, de-a dreptul

înspăimîntător, iar uşa masivă începu să se ridice încet. Cei doi droizi priviră sceptic unul spre altul, iar apoi spre cavitatea neagră ce se căsca în faţa lor. Aşteptau, prea speriaţi să intre, prea speriaţi să se retragă.

Din umbră răsună vocea ciudată a ochiului:

— Nud ceaa!

R2 piui şi rulă înainte în penumbră. 3PO şovăi, apoi se repezi dintr-un salt în urma tovarăşului său îndesat.

— R2, aşteaptă-mă! – se opriră amîndoi în pasajul întunecat, în timp ce 3PO continua să vocifereze. Ce, vrei să te rătăceşti!

Uşa mare se trînti în urma lor cu un pocnet infernal, care răsună prin toată caverna aceea întunecată. Timp de o clipă cei doi roboţi speriaţi se opriră locului, apoi, ezitînd, porniră mai departe.

Deîndată li se alăturară trei gardieni gamorreeni – brute puternice, porcine, a căror ură rasială împotriva roboţilor era binecunoscută. Gardienii îi conduseră pe cei doi roboţi de-a lungul coridorului fără a da cel mai mic semn. Cînd ajunseră în primul vestibul cît de cît luminat, unul din ei grohăi un ordin. R2 trimise un semnal întrebător spre 3PO.

— Nu-i treaba ta, răspunse cu aprehensiune droidul auriu. Fă bine şi transmite mesajul din partea stăpînului Luke şi apoi să ieşim cît mai iute de aici.

Nu apucară să mai facă vreun pas cînd din întunericul unui coridor lateral se ivi Bib Fortuna, grosolanul majordom al degeneratei curţi a lui Jabba. Era o creatură înaltă, umanoidă, înveşmîntată într-o robă largă. Ochii săi vedeau numai ceea ce era necesar, iar din spatele craniului său ieşeau doi apendici groşi, tentaculari, capabili să îndeplinească pe rînd funcţii cognitive, senzitive, dar şi să apuce cînd era cazul. Îi purta drapaţi pe umeri, din motive decorative, ori îi lăsa în jos, ca pe nişte cozi gemene.

Zîmbi subţire cînd se opri în faţa celor doi roboţi:

— Die uanna uanga.

— Die uanna uanaga, răspunse cît se poate de oficial 3PO. Am adus un mesaj stăpînului tău, Jabba Huttezul.

R2 piui un post-scriptum, la care 3PO dădu din cap şi adăugă:

— Şi un cadou. Apoi rămase pe gînduri o clipă, arboră o expresie cît se poate de uluită pentru un droid şi-i şopti destul de tare lui R2: Cadou, ce cadou?

Bib dădu din cap cu emfază.

— Nu Jabba bate capa, arata mi bunu, zise el şi întinse mîna spre R2.

Micuţul droid încuviinţă umil, dar apoi protestă în deking.

— bDUUU!! NGrrr Op dbuuDiiop!

— R2, dă-i-l! insistă 3PO.

Uneori R2 putea fi *atît de* bizar.

La care R2 deveni de-a dreptul sfidător, emiţînd piuituri spre Fortuna şi 3PO, ca şi cum ambilor li s-ar fi şters programele.

3PO încuviinţă în cele din urmă, destul de nemulţumit de răspunsul lui R2. Îi zîmbi, cerîndu-şi scuze lui Bib.

— Spune că potrivit instrucţiunilor stăpînului nostru, trebuie să i-l înmînăm lui Jabba personal. Regret nespus, continuă el să explice în timp ce Bib rămase pe gînduri, din păcate e foarte încăpăţînat cînd este vorba de lucruri.

Izbuti să strecoare o umbră de dispreţ afectuos în glasul său, în timp ce-şi înclina capul spre micuţul său asociat.

Bib le făcu semn să-l urmeze.

— Nud ceaa.

O luă înapoi pe coridorul întunecat, urmat îndeaproape de droizi şi de cei trei paznici gamorreeni ce încheiau alaiul.

În timp ce coborau în adîncurile întunecate, C-3PO îi murmură grav lui R2 care amuţise.

— R2, să ştii că nu-i a bună.

C-3PO şi R2-D2 stăteau la intrarea sălii tronului şi priveau înăuntru.

— Sîntem pierduţi, scînci 3PO, dorind mai mult ca oricînd să poată închide şi el ochii.

Încăperea era plină dintr-un perete într-altul de drojdia universului. Creaturi groteşti din sistemele planetare cele mai de jos, ameţite de licori condimentate sau de propriile lor exhalaţii fetide.

Gamorreeni, fiinţe umane diforme, jawanezi – dedîndu-se unor plăceri josnice, întrecîndu-se în fapte mîrşave. Iar în fruntea tuturor, pe o estradă de unde cuprindea cu privirea desfrîul din jur, Jabba Huttezul.

Capul său era de trei ori mai mare decît capul unui om, poate chiar de patru *ori.* Ochii îi erau galbeni, ca ai unei reptile, iar pielea o avea tot ca de şopîrlă, doar că era acoperită de un strat subţire de grăsime. Nu avea gît, ci doar cîteva rînduri de guşi ce se terminau într-un trup mare şi umflat, îndopat pînă la refuz cu dumicaţi furaţi. Două braţe scurte, aproape inutile răsăreau din corpul lui, cu degetele lipicioase ale mîinii stîngi încolăcite languros în jurul capătului fumegînd al narghilelei sale. Nu avea păr – îi căzuse în urma unor boli. Nu avea picioare – trunchiul lui subţiindu-se şi terminîndu-se într-o coadă lungă şi groasă de şarpe care se întindea pe toată lungimea estradei ca un furtun plin cu aluat ce dospeşte. Gura, fără buze, era mare, ajungînd aproape de la o ureche la alta, şi nu tăcea o clipă. Era cît se poate de dezgustător.

Înlănţuită de el, înlănţuită cu un lanţ prins în jurul gîtului, se afla o mică dansatoare, drăgălaşă şi tristă, din specia lui Fortuna, cu două antene de o formă frumoasă ce-i răsăreau din cap şi pe care le lăsa în mod sugestiv să-i atîrne în jos. Numele ei era Oola. Avea un aer disperat şi şedea cît mai departe cu putinţă de Jabba, tocmai la celălalt capăt al estradei.

Aşezată în preajma burţii lui Jabba, se mai afla apoi o

reptilă mică, semănînd cu o maimuţă, pe nume Fărîma Obscenă, care prindea resturile care scăpau ori se prelingeau din mîinile şi gura lui Jabba şi le înghiţea scoţînd sunete greţoase.

Fascicule de lumină venind de sus se plimbau peste curtenii îmbătaţi, în timp ce Bib Fortuna traversă încăperea îndreptîndu-se spre tribună. Sala era compusă dintr-un şir nesfîrşit de firide şi nişe, în aşa fel încît ceea ce se petrecea prin acele unghere se vedea doar ca nişte umbre mişcătoare. Cînd Fortuna ajunse la tron, se înclină cu graţie înainte şi şopti ceva în urechea tremurătoare a monstrului. Ochii lui Jabba se îngustară... apoi, cu un rîs sardonic, făcu semn ca cei doi droizi să fie aduşi înăuntru.

— Bo şuda, şuieră Hutt, cuprins de un acces de tuse.

Deşi înţelegea cîteva limbi, îşi făcea un punct de onoare din a vorbi doar limba hutteză. Era dealtfel singurul său punct de onoare.

Clătinîndu-se, cei doi roboţi porniră grăbiţi spre estradă, pentru a se înfăţişa dinaintea celui mai respingător domnitor, care viola în mod grosolan coardele sensibilităţii lor adînc programate.

— Mesajul, R2, nu uita mesajul, îl îndemnă 3PO.

R2 fluieră o dată, şi proiectă o rază de lumină din capul său boltit, creînd o hologramă a lui Luke Skywalker. Imaginea începu să crească rapid, ajunse mai înaltă de zece picioare, astfel încît tînărul războinic Jedi domina acum întreaga adunătură.

În încăpere se lăsă liniştea.

— Salutare, Prea Slăvite, i se adresă holograma lui Jabba. Permite-mi să mă prezint. Sînt Luke Skywalker, Cavaler al Ordinului Jedi şi prieten al căpitanului Solo. Aş dori să mă asculţi, Măria Ta, ca să putem cădea la învoială în legătură cu viaţa prietenului meu.

La auzul acestor cuvinte, întreaga adunare izbucni în rîs, dar imediat Jabba făcu un semn cu mîna, ordonîndu-

le să tacă.
Luke continuă:
— Ştiu cît eşti de puternic, mărite Jabba, şi că supărarea ta împotriva lui Solo este pe măsura puterii tale. Dar sînt sigur că putem ajunge împreună la un acord, de interes reciproc. Drept semn al bunelor mele intenţii, îţi ofer un dar – pe aceşti droizi.
3PO păşi înapoi ca ars.
— Ce, ce-a zis?
— Amîndoi sînt lucrători destoinici, continuă Luke, şi o să te slujească bine.
Cu aceasta, holograma dispăru. 3PO clătină din cap disperat.
— O nu, nu se poate. R2 ai transmis cu siguranţă un mesaj greşit.
Jabba rîse, înşirînd vrute şi nevrute.
— Învoială şi nu luptă? Asta nu-i un Jedi, rosti Bib, în hutteză.
Jabba dădu aprobator din cap. Rînjind în continuare, i se adresă cu voce răguşită lui 3PO.
— Nu avem ce negocia. Nici prin gînd nu-mi trece să renunţ la podoaba mea favorită.
Înnecîndu-se de rîs, întoarse privirea spre nişa luminată discret din apropierea tronului: acolo, proptită de perete, se afla forma împietrită a lui Han Solo, cu faţa şi mîinile răsărind din lespedea tare şi rece, asemeni unei statui ivite dintr-o mare de pietre.

R2 şi 3PO înaintau abătuţi prin pasajul umed, împinşi de un paznic gamorreean. De-a lungul celor doi pereţi se înşirau celulele de închisoare. Strigătele înfricoşate ce răzbăteau din interior în timp ce droizii treceau pe acolo se pierdeau în nesfîrşitele catacombe, reluate mereu şi mereu de pereţii de piatră. Din cînd în cînd, se ivea printre gratiile uşilor cîte o mînă, o gheară sau tentaculă

întinzîndu-se după cei doi nefericiţi.

R2 piuia plin de compasiune, 3PO clătina doar din cap.

— Ce l-o fi apucat pe stăpînul Luke? Să fi făcut eu ceva? Nu s-a arătat niciodată nemulţumit de munca mea....

Se apropiau de o uşă la capătul coridorului. Uşa se dădu automat la o parte şi gamorreeanul îi împinse înainte, înăuntru, auzul le fu asaltat de zgomotul asurzitor al unor maşini – roţi care scrîşneau, pistoane care băteau, berbece hidraulice, bîzîit de motoare – la care se adăuga o perdea de vapori mutîndu-se de colo-colo, care îngreuna vizibilitatea. Aceasta fie că era camera boilerului, fie infernul programat.

Un ţipăt electronic şfîşietor, ca sunetul unui mecanism hîrjîit le atrase atenţia, venind dintr-un colţ al încăperii. Din negură se ivi EV-9D9, un robot umanoid subţire, înzestrat cu nişte apetituri umane de-a dreptul jenante. În semiobscuritatea din spatele lui 9D9, 3P0 putea vedea cum i se smulgeau picioarele unui droid aflat pe masa de tortură, în timp ce unui alt droid, ce atîrna cu capul în jos, i se aplicau bucăţi de fier încins pe picioare; el scosese acel ţipăt electronic pe care 3PO îl auzise cu cîteva clipe în urmă: ţipase atunci cînd circuitele senzoriale din pielea sa de metal se topiseră în contact cu fierul încins. 3PO se strînse tot la auzul acelui sunet; sîrmele îi pîrîiau de electricitate statică.

9D9 se opri în faţa lui 3PO, ridicîndu-şi în semn de bucurie mîinile ca nişte cleşti.

— Iată, noi achiziţii, exclamă ea cu mare satisfacţie. Eu sînt Eva-9D9, şefa Operaţiunilor Ciborg. Iar tu eşt un droid de protocol, nu-i aşa?

— Sînt C-3PO, Ciborg uman re...

— Răspunzi cu da sau nu, interveni 9D9 pe un ton tăios.

— Ei bine, da, răspunse 3P0.

Robotul ăsta o să le dea de furcă, era clar – era unul din acei droizi care ţin cu tot dinadinsul să-ţi demonstreze că ei sînt mai droizi decît tine.

— Cîte limbi vorbeşti? continuă 9D9.

"Ei bine, eu nu am de gînd să intru în jocul ăsta", îşi zise 3P0 şi puse în funcţiune banda de prezentare oficială.

— Stăpînesc peste şase milioane de forme de comunicare şi pot...

— Grozav! îl întrerupse 9D9 jubilînd. Am rămas fără interpret de cînd stăpînul s-a supărat pe nişte lucruri spuse de ultimul nostru droid de protocol şi l-a dezintegrat.

— L-a dezintegrat! gemu 3PO, lăsînd deoparte orice protocol.

9D9 se adresă unui paznic porc care tocmai apăruse.

— Acesta de aici ne va fi foarte folositor. Pune-i un bolţ de prindere, iar apoi du-l înapoi în camera principală de audienţe.

Paznicul grohăi şi-l împinse cu un brînci pe 3PO spre uşă.

— R2, nu mă părăsi! strigă 3PO, dar paznicul îl apucă şi-l trase după el – şi dus a fost.

R2 scoase un strigăt prelung, tînguitor, în timp ce 3PO era scos afară. Apoi se întoarse spre 9D9 şi piui cu furie, îndelung. 9D9 rîse.

— Eşti un mititel obraznic, dar o să te învăţ eu minte. Am nevoie de tine pe velierul stăpînului. În ultimul timp ne-au dispărut mai mulţi astrodroizi – furaţi probabil pentru piese de schimb. Aşa că tu îi vei înlocui.

Droidul de pe masa de tortură scoase un sunet de jale, înalt, apoi aruncă nişte scîntei şi amuţi.

Curtea lui Jabba Huttezul petrecea în extaz dezmăţat. Oola, drăgălaşa creatură înlănţuită de Jabba, dansa la

mijlocul estradei, în timp ce monştrii ameţiţi chiuiau şi o şicanau. 3PO adăsta abătut în spatele tronului, încercînd să se facă cît mai mic cu putinţă. Din cînd în cînd, trebuia să se aplece ca să evite cîte un fruct azvîrlit în direcţia lui sau să păşească peste cîte un trup ce se rostogolea. Cea mai mare parte a timpului stătea ascuns. Ce altceva ar fi putut să facă un droid de protocol într-un loc atît de lipsit de protocol?

Jabba aruncă o privire pofticioasă prin fumul narghilelei şi-i făcu semn micuţei Oola să vină să stea lîngă el. Ea se opri din dans, cu privirea speriată, şi se dădu înapoi, clătinînd din cap. Se vede că altădată acceptase asemenea invitaţii.

Jabba se înfurie. Arăta mereu cu degetul spre un loc lîngă el pe estradă.

— Da eitha! mîrîi el.

Oola dădu din cap şi mai tare, cu chipul desfigurat de spaimă.

— Na ciuba negatorie. Na! Na! Natoota...

Jabba deveni livid. Furios, îi făcu semn lui Oola:

— Boscha!

Apoi apăsă un buton, dînd drumul lanţului de care era legată Oola. Înainte ca ea să apuce să fugă, se deschise în pardoseală o trapă cu grilaj, iar ea se prăbuşi în groapa de dedesubt. În urma ei, trapa se închise imediat la loc.

O clipă de tăcere, urmată de un muget îndepărtat, urmat de un ţipăt înfricoşat, după care urmă din nou tăcere.

Jabba rîse pînă cînd se înecă. O duzină de cheflii se năpustiseră să privească printre gratii, să urmărească dispariţia nobilei dansatoare.

3PO se făcu şi mai mic, căutînd ajutor la forma împietrită a lui Han Solo, suspendată ca un basorelief deasupra pardoselii. Iată că exista *acum* o fiinţă umană fără simţul protocolului, îşi zise 3PO, aruncîndu-i o privire

plină de regret.

Fu întrerupt din visare de liniştea nefirească ce se lăsase dintr-o dată în sală. Îşi ridică privirea, percepîndu-l pe Bib Fortuna care îşi croia drum prin mulţime, însoţit de doi paznici gamorreeni şi urmat de un vînător de recompense, o arătare fioroasă, cu coif şi mantie, ce-şi tîra în lesă captura: Chewbacca, maimuţa wookie.

— O, nu! Chewbacca! icni 3PO uluit. Viitorul era într-adevăr sumbru.

Bib murmură cîteva cuvinte în urechea lui Jabba, arătînd cu degetul spre vînătorul de recompense şi captura lui. Jabba îl ascultă atent. Vînătorul de recompense era un umanoid mic şi jigărit; purta o cartuşieră de-a curmezişul peste veston, iar fanta de vedere decupată în coiful cu mască îţi dădea impresia că poate vedea prin lucruri. Se înclină adînc, apoi vorbi într-o ubeză curgătoare.

— Vă aducem salutul nostru, Maiestate. Eu sînt Boushh.

Vorbea o limbă metalică, bine adaptată la atmosfera rarefiată a planetei de unde se trăgea această specie nomadă. Jabba răspunse în aceeaşi limba, deşi ubeza lui era stîlcită şi greoaie.

— În fine, cineva mi l-a adus şi pe puternicul Chewbacca...

Voia să continue, dar se împiedică, negăsind cuvîntul pe care îl căuta. Cu un hohot de rîs se întoarse spre 3PO:

— Unde-i droidul meu vorbitor? întrebă el cu voce răsunătoare, făcîndu-i semn lui 3PO să se apropie.

Politicos, robotul se supuse fără tragere de inimă. Jabba îi ordonă bine dispus:

— Urează-i bun-venit prietenului nostru mercenar şi întreabă-l ce preţ cere pentru wookie.

3PO îi traduse mesajul vînătorului de recompense. Boushh îl ascultă cu atenţie, studiind în acelaşi timp creaturile nedomesticite din jur, căutînd posibile ieşiri,

posibili ostateci, puncte vulnerabile. Îl observă în mod special pe Boba Fett – aflat lîngă uşă -, mercenarul cu mască de oţel care îl prinsese pe Han Solo.

Boushh înregistră toate acestea într-o fracţiune de secundă, apoi îi vorbi calm lui 3PO în limba sa maternă.

— Cer cincizeci de mii, nici mai mult nici mai puţin...

3PO traduse liniştit pentru Jabba care, într-un arces subit de furie, îl mătură pe droidul auriu cu o lovitură de coadă de pe estrada unde trona. 3PO se ridică zăngănind de pe pardoseală şi rămase o clipă locului, neştiind ce prevedea protocolul în asemenea situaţii.

Jabba se porni să vorbească într-o hutteză guturală. Boushh îşi mută arma mai la îndemînă. 3PO oftă. Îşi croi drum înapoi spre tron, se reculese şi traduse pentru Boushh – aproximativ – ceea ce spunea Jabba.

— Douăzeci şi cinci de mii este tot ce va plăti... Îl informă 3PO.

Jabba le făcu semn gardienilor porci să-l ia pe Chewbacca, în timp ce doi jawa îl păzeau pe Boushh. Boba Fett îşi ridică şi el arma. Jabba adăugă – la traducerea lui 3PO:

— Douăzeci şi cinci de mii plus viaţa lui.

3PO traduse. În încăpere se lăsase liniştea. Încordarea, incertitudinea. În cele din urmă, Boushh îi vorbi, pe un ton blînd, lui 3PO.

— Spune-i lu' gunoiu' ăsta umflat să se gîndească bine ce face, să nu-i împrăştii creierii pe toţi pereţii din camera asta. Anunţă-l că am în mînă o grenadă termică.

3PO localiza deodată micuţul obiect argintiu pe care Boushh îl ţinea pe jumătate ascuns în mîna sa stîngă. Se auzea bîzîitul monoton, rău prevestitor. 3PO privi nervos spre Jabba, apoi înapoi spre Boushh.

— Ei, zi! Ce-a spus? lătră Jabba la droid.

3PO îşi drese glasul.

— Măria Ta, ăă... A...

— Hai, zi o dată droidule! răcni Jabba.

— Vai de mine, se frămîntă 3PO.

În sinea lui se pregăti de ce e mai rău, apoi i se adresă lui Jabba într-o hutteză fără greş:

— Boushh vă atrage în mod respectuos atenţia că nu este de acord, înălţimea Voastră, şi vă roagă să mai luaţi o dată în considerare suma... altfel va fi nevoit să lanseze grenada termică pe care o ţine în mînă.

Imediat se auzi un mormăit neliniştit prin sală. Cu toţii făcură cîţiva paşi înapoi, ca şi cum asta le-ar fi fost de vreun folos. Jabba se holba la ghiuleaua din mîna vînătorului de recompense. Începu să se înroşească. Un freamăt de nelinişte străbătu din nou adunarea.

Timp de mai multe secunde, Jabba îl măsură cu răutate pe vînătorul de recompense. Apoi, încet, un rînjet satisfăcut se aşternu pe chipul lui mare şi urît. Din afundurile puturoase ale burţii sale se ridică un hohot de rîs ca un gaz dintr-un smîrc.

— Vînătorul ăsta de recompense e ultima pleavă, aşa cum îmi place mie. Îndrăzneţ şi inventiv. Spune-i treizeci şi cinci, şi nimic mai mult – şi avertizează-l să nu se joace cu focul.

3PO se simţi nespus de uşurat de această întorsătură a lucrurilor. Îi traduse lui Boushh. Cu toţii îl urmăreau pe vînător, să-i vadă reacţia; armele erau pregătite.

Atunci Boushh întoarse un buton de pe grenada termică, şi aceasta se stinse.

— Ziibuss, încuviinţă el.

— E de acord, îi spuse 3PO lui Jabba.

Mulţimea ovaţionă; Jabba se relaxă.

— Haide, prietene, sărbătoreşte cu noi. Poate că am să găsesc şi altceva pentru tine.

3PO traduse, iar zaiafetul se porni din nou.

Chewbacca şuiera ameninţător în timp ce paznicii gamorreeni îl duceau spre ieşire. Îi venea să le crape capetele numai pentru că erau atît de urîţi, sau ca să le amintească tuturor celor de faţă de ce era în stare un

wookie – dar iată că în apropierea uşii zări un chip cunoscut. Ascuns în spatele unei jumătăţi de mască cu colţi de fier era o fiinţă umană în uniforma paznicilor de schif – Lando Calrissian. Chewbacca nu dădu semn a-l recunoaşte şi nici nu opuse rezistenţă gărzii care acum îl scoase din încăpere.

Lando izbutise să se infiltreze în acest cuib de viermi în urmă cu cîteva luni, să vadă dacă este vreo posibilitate să-l elibereze pe Solo din captivitate. Făcuse aceasta din mai multe motive.

În primul rînd, fiindcă simţea (în mod corect) că Han ajunsese în această situaţie dificilă din vina lui, şi prin urmare dorea să-l scoată din ea – cu condiţia, fireşte, să nu aibă el însuşi de suferit.

De altfel nu era o problemă pentru el să se amestece printre piraţii de aici – specula chiar situaţiile confuze.

În al doilea rînd, voia să-şi unească forţele cu oamenii lui Han Solo din vîrful Alianţei Rebelilor. Erau puşi să se bată cu Imperiul, iar acesta era lucrul pe care el şi-l dorea acum cel mai mult şi mai mult, prea se amestecase ades poliţia imperială în ceea ce făcea el, pentru ca să nu le poarte pică. De altfel îi şi plăcea să facă parte dintre oamenii lui Solo, care păreau a fi vîrful de atac al tuturor acţiunilor întreprinse împotriva Imperiului.

În al treilea rînd, îl rugase Prinţesa Leia s-o ajute, iar el nu putea, pur şi simplu, să refuze o prinţesă care cerea ajutor. De altfel, nu ştiai niciodată cum îţi va mulţumi într-o bună zi.

Iar în cele din urmă, Lando era gata să parieze pe orice că Han nu putea fi salvat din locul acela – iar în ceea ce-l privea nu putea să renunţe niciodată la un pariu.

Aşa că îşi petrecea timpul urmărmd o mulţime de lucruri. Urmărind şi calculînd. Asta făcea şi acum, în timp ce Chewie era scos afară – urmări, iar apoi dispăru printre zidurile de piatră.

Orchestra începu să cînte, condusă de un cîntăreţ de jazz albastru, cu urechi clăpăuge, pe nume Max Rebo. Dansatorii se înghesuiră pe ring, curtenii vociferau ori cloceau cîte ceva în minţile lor bolnave, Boushh stătea rezemat de o coloană, urmărind cu răceală scena. Privirea lui se plimba peste întreaga curte, luînd în vizor, rînd pe rînd, dansatorii, gardienii, jucătorii de cărţi... pînă cînd se opri, întîlnind o privire la fel de fermă ce venea din cealaltă parte a camerei. Boba Fett îl urmărea.

Boushh îşi schimbă poziţia, aranjîndu-şi arma pe care o ţinea ca pe un copil în braţe. Boba Fett rămase nemişcat, cu un rînjet arogant aproape vizibil în spatele măştii sale ameninţătoare.

Gardienii porci îl conduseră pe Chewbacca prin coridorul neluminat al puşcăriei. Un tentacul se ivi descolăcindu-se prin una din uşi, încercînd să-l apuce.

— Rrrrraahh! urlă el, iar tentaculul se retrase cu repeziciune înapoi în celulă.

Următoarea uşă era deschisă. Înainte ca Chewie să-şi dea pe deplin seama ce se întîmplă cu el, fu azvîrlit cu forţa în celulă, iar uşa se închise huruind în urma lui, lăsîndu-l în întuneric.

Îşi înălţă capul şi scoase un urlet lung şi tânguitor, ce străbătu tot muntele acela de fier şi nisip, pînă la cerul nesfîrşit.

Sala tronului era liniştită, întunecată şi goală; noaptea se lăsa peste ungherele pline de murdărie. Pardoseala era plină de pete de sînge, vin, salivă; zdrenţe de haine rămăseseră agăţate în cuie, trupuri inconştiente se tîrau pe sub mobilierul sfărîmat. Petrecerea se terminase.

O figură întunecată se mişca fără zgomot printre

umbre, oprindu-se cînd în spatele unei coloane, cînd al unei statui.

Bătu sala în lung şi în lat, călcînd la un moment dat peste un chip de iac adormit. Nu făcea nici cel mai mic zgomot. Acesfa era Boushh, vînătorul de recompense.

Ajunse la nişa cu perdea, în spatele căreia se afla, suspendată într-un cîmp de forţă, forma împietrită a lui Han Solo. Boushh privi iute în jur, apoi manevră un buton de lîngă sicriul de carbonit. Bîzîitul emis de cîmpul de forţă încetă şi impunătorul monolit se lăsă încet în jos.

Boushh urcă cele cîteva trepte şi examină chipul împietrit al piratului spaţiului. Atinse obrazul lui Han, curios, ca şi cum ar fi fost vorba de o piatră preţioasă rară. Era rece şi dur ca diamantul.

Timp de cîteva secunde examină comenzile de pe panoul de alături, apoi acţionă cîteva comutatoare, iar în cele din urmă, după o ultimă privire şovăitoare spre statuia vie din faţa sa, împinse levierul de decarbonizare în sus.

Carcasa începu să emită un sunet înalt. Nerăbdător, Boushh privi în jur, asigurîndu-se că nu era nimeni prin apropiere. Încetul cu încetul, masca dură care acoperea contururile feţei lui Solo începu să se topească. Curînd dispăru întregul înveliş de pe partea din faţă a lui Han, eliberîndu-i mîinile întinse înainte – mîini ce stătuseră atîta timp ridicate în acel gest de protest îngheţat şi care căzură fără vlagă într-o parte şi alta a trupului. Chipul său se relaxă, transformîndu-se într-o mască mortuară.

Boushh extrase corpul fără viaţă din carcasă şi îl puse cu atenţie jos.

Îşi apropie coiful înspăimîntător de faţa lui Solo, încercînd să prindă un semn de viaţă. Nu avea nici respiraţie, nici puls. Dintr-o dată Han deschise ochii şi începu să tuşească. Boushh îl îmbărbătă, încercînd în acelaşi timp să-l grăbească – prin apropiere se aflau totuşi paznici care ar fi putut să audă.

— Psst! şopti el. Ia-o uşor.

Han privi clipind spre silueta neclară de deasupra lui.

— Nu pot să văd... Ce se-ntîmplă?

Era, fireşte, dezorientat după cele şase luni petrecute pe această planetă pustie în chip de basorelief suspendat – o perioadă pe care el nu o putuse nicicum măsura. Senzaţia era cumplită – ca şi cum timp de o eternitate ar fi încercat să-şi tragă suflarea, să se mişte, să strige, fiecare clipă petrecută în dureroasă şi cumplită asfixiere – iar acum se trezea cufundat într-o groapă zgomotoasă, neagră şi rece.

Era asaltat de senzaţii. Aerul îi înţepea pielea cu o mie de ace îngheţate; opacitatea văzului era impenetrabilă, în jurul său părea să bată un uragan, nu realiză unde e sus şi jos; nenumăratele mirosuri ce-i invadau nasul îi făceau greaţă, nu se putea opri din salivat, toate oasele îl dureau – iar apoi se năpustiră vedeniile.

Vedeniile din copilăria sa, de la ultimul mic dejun, din cele douăzeci şi şapte de aventuri piratereşti... ca şi cum toate imaginile şi amintirile vieţii sale s-ar fi aflat înghesuite într-un balon care, spărgîndu-se, le-a dat drumul la toate, deodată, într-un haos de nedescris. Era prea mult, era o suprasolicitare a simţurilor sau, mai bine zis, a memoriei.

Mulţi oameni înnebuneau în aceste prime minute ce urmau revenirii la viaţă – înnebuneau de-a binelea, fără speranţă, fără putinţa de a mai reorganiza vreodată miliardele de imagini individuale, din care era constituită viaţa lor, într-vin sistem coerent, selectiv.

Solo nu era într-atît de impresionabil. Se ţinu pe coama vîltorii de impresii pînă ce aceasta se domoli, transformîndu-se într-o apă înspumată care acoperi cea mai mare parte a amintirilor sale, lăsînd să plutească la suprafaţă doar cele mai recente întîmplări: trădarea lui Lando Calrissian, pe care îl considerase prietenul său; nava lui aflată în suferinţă; ultima privire aruncată spre

Leia; capturarea lui de către Boba Fett, vînătorul de recompense cu mască de fier care...

Unde era acum? Ce se întîmplase? Ultima sa imagine era legată de Bob Fett care îl urmărea în timp ce se transforma în stană de piatră. Revenise acum Fett să-l dezgheţe pentru a-l folosi la altceva? Aerul şuiera în urechile sale, îşi simţea respiraţia neregulată, nefirească. Îşi dădu cu mîna prin faţa ochilor.

Boushh încercă să-l liniştească.

— Ai scăpat cu bine, iar acum suferi de boala hibernării. Vederea îţi va reveni în timp. Haide, trebuie să ne grăbim, dacă vrem să scăpăm din locul ăsta.

Din reflex Han întinse mîna după vînătorul de recompense, îi pipăi masca cu gratii, apoi se retrase.

— Nu mă duc nicăieri – nici măcar nu ştiu unde sînt! Începu să transpire din abundenţă în timp ce inima se porni să pompeze sîngele, iar creierul căuta răspuns la noile întrebări. La urma urmei, cine eşti? întrebă el neîncrezător.

Poate că era într-adevăr Fett.

Vînătorul de recompense îşi ridică mîna şi îşi trase coiful de pe cap; de sub el ieşi la iveală chipul frumos al Prinţesei Leia.

— Cineva care te iubeşte, şopti ea, luîndu-i cu delicateţe faţa în mîinile înmănuşate şi sărutîndu-l îndelung pe buze.

II

Han se străduia din răsputeri să vadă, deşi percepea lumea cu ochii unui nou-născut.

— Leia! Unde sîntem?

— În palatul lui Jabba. Trebuie să ieşim cît mai repede

de aici.

— Totul e confuz..., spuse el ridicîndu-se cu greu în capul oaselor, nu cred că o să-ţi pot fi de mare folos...

Timp de mai multe secunde rămase cu privirea aţintită asupra lui – dragostea ei orbită -, călătorise ani lumină ca să-l găsească, îşi riscase viaţa, irosise timp preţios, atît de necesar Rebeliunii, timp pe care, de fapt, nu-şi putea permite să-l folosească pentru problemele ei personale, pentru dorinţele ei intime... ea însă îl iubea. Ochii i se umplură de lacrimi.

— O să reuşim noi într-un fel, şopti ea.

Emoţionată îl îmbrăţişă şi îl sărută din nou. Han se simţi dintr-o dată asaltat de emoţii – se întorsese la viaţă, frumoasa prinţesă era în braţele lui, smulgîndu-l din ghearele neantului. Era într-adevăr copleşit. O strînse la piept, incapabil să facă vreo mişcare, cu ochii închişi în faţa realităţilor crude ce aveau să se năpustească mult prea repede asupra lor.

Ba chiar mai repede decît s-au aşteptat. Din spatele lor se făcu tot mai limpede auzit un foşcăit şi plescăit respingător. Han deschise ochii, dar tot nu vedea nimic. Leia privi în sus spre nişa de deasupra, iar în ochii ei se ivi o expresie de groază. Perdeaua fusese trasă deoparte şi întreaga suprafaţă, de la podea la tavan, era ticsită cu cele mai dezgustătoare creaturi ale curţii lui Jabba – fiinţe nătînge, şuierînd, salivînd, foşnind.

Leia îşi duse mîna la gură.

— Ce e? voi să ştie Han.

Era clar că ceva nu era în regulă. Dar în faţa ochilor nu vedea decît beznă. Un chicotit obscen se înălţă din cealaltă parte a nişei. Un chicotit huttez.

Han îşi prinse capul în mîini, închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să amîne, măcar pentru o clipă, inevitabilul.

— Rîsul ăsta mi-e cunoscut.

Perdeaua de pe latura îndepărtată fu trasă într-o parte pe neaşteptate. În spatele ei se aflau Jabba, Ishi

Tib, Bib, Boba şi mai mulţi paznici. Rîdeau cu toţii, rîdeau necontenit, rîdeau ca să pedepsească.

— Vai, vai, ce privelişte înduioşătoare, toarse Jabba. Han, băiete, trebuie să recunosc că ai tot mai mult gust în ceea ce priveşte femeile, chiar dacă norocul nu-ţi surîde.

Deşi orb, Solo era oricînd capabil să se aştearnă la vorbă:

— Ascultă, Jabba, să ştii că tocmai mă pregăteam să-ţi plătesc datoria cînd am fost pus pe linie moartă. Sînt conştient că între noi au existat neînţelegeri, dar sînt sigur că toate astea pot fi rezolvate...

De data aceasta, Jabba se-necă de-adevăratelea.

— E mult prea tîrziu pentru asta, Solo. Ai fost tu cel mai bun contrabandist, dar acum eşti un nimic, bun de aruncat la bantha! Zîmbetul îi pieri de pe chip şi făcu un semn paznicilor. Luaţi-l!

Paznicii îi apucară pe Han şi Leia. Îl traseră pe piratul corellian afară, în timp ce Leia se zbătea în mîinile lor:

— Am să hotărăsc mai tîrziu în ce fel îl voi ucide, mormăi Jabba.

— Am să-ţi plătesc întreit, strigă Solo. Jabba nu da cu piciorul la o asemenea avere. Nu fi prost.

Cu aceste cuvinte dispăru.

Din şirul paznicilor se desprinse iute Lando, o apucă pe Leia de braţ, încercînd s-o scoată afară. Fu însă oprit de Jabba:

— Stai! Ad-o încoace.

Cei doi se opriră la jumătatea drumului. Lando era nervos, neştiind încotro s-o apuce. Nu sosise încă momentul să facă mişcarea decisivă. Sorţii, nu le erau pe de-a întregul prielnici. Ştia că el era asul din mînecă, dar ca să cîştigi trebuie să scoţi asul doar la momentul potrivit.

— Las' că mă descurc eu, şopti Leia.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse el.

Dar momentul trecuse; nu le mai rămînea nimic de făcut. El şi Ishi Tib, şopîrla-pasăre, o duseră cu forţa pe tînăra prinţesă în faţa lui Jabba.

3PO, care urmărise totul de la locul său din spatele lui Jabba, nu mai rezistă la spectacol. Îşi întoarse capul îngrozit.

Leia pe de altă parte, stătea dreaptă în faţa acestui despot vrednic de dispreţ. Era furioasă la culme. Galaxia întreagă era în război, iar ea se vedea reţinută pe amărîta asta de planetă prăfuită, de un traficant nenorocit – era mai mult decît putea răbda. Cu toate acestea, vorbi pe un ton calm, căci, la urma urmei, ea era Prinţesa.

— Avem prieteni puternici, Jabba. Curînd vei regreta toate acestea...

— Desigur, desigur, hîrîi înveselit bătrînul gangster, între timp însă am să mă bucur de compania ta.

O trase lacom spre el, pînă ce feţele lor se apropiară cît pe-aci să se atingă, iar trupul ei stătea lipit de pielea lui unsuroasă de şarpe. Se gîndi să-l omoare atunci, pe loc. Dar se înfrînă, deoarece toţi paraziţii aceia din jur ar fi putut s-o prindă înainte ca ea să poată fugi împreună cu Han. Cu siguranţă că mai tîrziu avea să se ivească o conjunctură favorabilă. Îşi înghiţi deci mînia, hotărînd ca, pe moment, să se descurce cum putea mai bine cu unsurosul din faţa ei.

3PO îşi săltă capul pentru o clipă, dar şi-l retrase cu repeziciune.

— O, nu, nu pot să mă uit.

Ca un animal scîrbos ce era, Jabba îşi scoase limba băloasă spre Prinţesă şi îi lipi un sărut ca o ventuză de-a dreptul pe gură.

Han fu aruncat fără milă într-o celulă a puşcăriei; uşa se trînti cu zgomot în urma lui. Căzu pe jos în întuneric,

se ridică apoi în capul oaselor şi se rezemă de perete. Timp de cîteva secunde bătu cu pumnul în pardoseală, dar se linişti şi începu să-şi organizeze gîndurile.

Întuneric. Ei bine, fir' ar să fie, asta-nseamnă să fii orb. La ce bun să visezi la stropi de rouă pe un meteorit. Numai că, de neputinţă, îţi venea să urli, nu alta, să scapi din starea aceea de îngheţ profund, salvat de singura persoană care...

Leia! Inima căpitanului se strînse la gîndul suferinţelor ei. Dacă măcar ar şti unde se află. Ciocăni cu titlu de încercare în peretele din spatele lui. Era de stîncă.

Ce-ar putea să facă? Să se tîrguiască poate. Dar ce avea el ca să se poată tîrgui? Ce întrebare stupidă, îşi zise el – cînd am *avut* eu ceva înainte de a mă *tîrgui.*

Şî totuşi, ce-ar avea de oferit, ce? Bani? Jabba avea mai mulţi decît putea număra. Plăceri? Nimic nu i-ar putea face mai multă plăcere lui Jabba decît s-o tîrască în mocirlă pe Prinţesă şi să-l ucidă pe Solo. Nu, lucrurile stăteau rău – de fapt, nici nu vedea cum s-ar mai fi putut înrăutăţi.

Atunci auzi mîrîitul. Sunetul acela ameninţător ce răzbătea din bezna adîncă dinspre celălalt colţ al încăperii, mîrîit de animal mare şi supărat ce-şi arăta colţii.

Lui Solo i se făcu părul măciucă. Se ridică repede în picioare, cu spatele lipit de perete.

— Se vede că nu sînt singur, bîigui el.

— Grrrr!

Animalul scoase un urlet demenţial şi se repezi direct la Solo, strîngîndu-l cu sălbăticie în braţe şi ridicîndu-l de cîteva ori în sus, pînă ce scoase sufletul din el.

Timp de cîteva lungi clipe, Han rămase complet nemişcat – nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Chewie, tu eşti?

Uriaşul wookie lătră de bucurie.

Pentru a doua oară în acel ceas, Solo fu copleşit de fericire, de data aceasta însă era cu totul altceva.

— Bine, bine, stai o clipă, o să mă zdrobeşti.

Chewbacca îşi puse prietenul jos. Han ridică mîna şi-l scarpină pe ţeastă; Chewie scînci ca un căţeluş.

— O.K., mai bine spune-mi şi mie ce se-ntîmplă pe aici? îşi reveni Han deîndată.

"Pe aici" însemna un nesperat noroc – "pe aici" însemna cineva cu care putea să facă un plan de bătaie. Şi nu era cineva oarecare, ci cel mai devotat prieten al său din toată galaxia.

Chewie îi dădu pe îndelete detalii.

— Arh arhaghh şpahrgh rohr auro vrrrah rah grop raph rah.

— Planul lui Lando? Da' ce caută *el* aici?

Chewie lătră îndelung. Han clătină din cap.

— Ce l-a apucat pe Luke, a-nnebunit? De ce l-ai ascultat? Puştiul ăsta abia îşi poate purta lui însuşi de grijă, cum să mai şi salveze pe cineva.

— Roar ahrgh auf chearauu rauh rohngr grgrff rf rf.

— Cavaler Jedi? Hai las-o baltă. Am lipsit şi eu un timp şi toată lumea suferă de halucinaţii...

Chewbacca mormăi insistent. În întuneric Han dădu neîncrezător din cap.

— O să cred cînd o să văd cu ochii mei, comentă el luînd-o hotărît spre perete... Dacă pot să spun aşa.

Poarta principală de fier a palatului lui Jabba se deschise scîrţîind, unsă doar de nisip şi vreme. În uraganul de nisip de afară, cu ochii ţintă spre gura întunecată a intrării, stătea Luke Skywalker.

Era înveşmîntat în roba Cavalerilor Jedi – un fel de sutană, de fapt – şi nu avea asupra lui nici o armă, nici sabie de lumină. Stătea degajat, fără a brava, examinînd împrejurimile înainte de a păşi înăuntru. Devenise bărbat. Mai înţelept ca un bărbat – mai bătrîn, nu datorită anilor pe care îi adunase, ci a pierderilor pe care

le suferise. Pierderea iluziilor, pierderea dependenţei. Pierderea prietenilor din pricina războiului. Pierderea somnului din pricina stressului. Pierderea rîsului. Pierderea mîinii.

Dar dintre toate pierderile, cea mai grea era cea pricinuită de cunoaştere; în sinea sa era nevoit să accepte faptul că nicicînd nu va mai putea să necunoască ceea ce cunoştea. Existau atîtea lucruri pe care ar fi preferat să nu le ştie. Îmbătrînise pe măsură ce acumulase ştiinţă.

Cunoaşterea are şi părţile ei bune, fireşte. Era mai puţin impulsiv acum. A fi bărbat însemna să vezi lucrurile în perspectivă, să fii capabil să plasezi evenimentele vieţii într-un cadru, într-un fel de grilă, pe ale cărei coordonate spaţiale şi temporale era cuprinsă întreaga sa existenţă, de la cele mai timpurii amintiri pînă la sutele de alternative ale viitorului. O grilă cu profunzimi, cu şarade, cu interstiţii, prin care Luke putea să privească la orice moment din viaţa sa, să-l urmărească în perspectivă. O grilă de umbre şi unghere, derulîndu-se înapoi pînă ce piereau dincolo de linia de orizont a minţii lui Luke. Şi toate aceste acumulări de umbre care confereau *perspectivă* lucrurilor... ei bine, această grilă dădea vieţii sale o anumită întunecime.

Nimic serios, desigur – de altfel se şi găseau mulţi care să spună că aceste umbre îi conturau mai bine personalitatea, acolo unde înainte fusese subţire, fără adîncime – deşi asemenea sugestii veneau cer mai probabil de la nişte critici istoviţi, ce exprimau opiniile unor epoci sleite.

Oricum, exista o anumită întunecime.

Existau însă celelalte avantaje ale cunoaşterii: raţiune, eficienţă, opţiuni. Dintre toate, opţiunile reprezentau în primul rînd o sabie cu două tăişuri; dar nici acesta nu era lucrul cel mai rău.

Apoi cîştigase de-acum iscusinţa Cavalerilor Jedi în

locul precocităţii dinainte.

Era mult mai conştient acum.

Toate acestea reprezentau, fireşte, însuşiri demne de laudă, iar Luke ştia foarte bine că în viaţă lucrurile trebuie să evolueze. Cu toate acestea, exista şi o anume tristeţe. O umbră de regret. Dar cine şi-ar fi putut permite să rămînă un băieţandru cînd timpurile erau aşa cum erau?

Luke păşi hotărît pe sub bolţile intrării.

Imediat se iviră doi gamorreeni, încercînd să-i taie calea. Unul din ei rosti pe un ton ce nu suferea nici o discuţie:

— No tşuba!

Luke îşi ridică mîna, îndreptînd-o spre paznici. Nici unul din ei nu apucă să scoată arma; îşi duseră mîinile la gît, înnecîndu-se, suflînd din greu. Amîndoi căzură în genunchi.

Luke lăsă mîna jos şi îşi văzu de drum. Paznicii, recăpătîndu-şi dintr-o dată suflarea, se prăbuşiră pe scările de nisip lustruit. Nici unul din ei nu-l urmă.

La următorul colţ îi ieşi în cale Bib Fortuna. Fortuna începu să vorbească în timp ce se apropia de tînărul Jedi, dar Luke nici măcar nu-şi încetini paşii, încît Bib fu nevoit să se întoarcă în mijlocul vorbei şi s-o ia pe urma lui Skywalker pentru a continua discuţia.

— Pesemne că eşti cel ce-şi zice Skywalker. Excelenta Sa nu doreşte să te vadă.

— Am să vorbesc cu Jabba acum, rosti Luke pe un ton egal, văzîndu-şi în continuare de drum. Trecură pe lîngă paznicii postaţi la următoarea întretăiere de coridoare, care căzură cu toţii la pămînt în urma lor.

— Marele Jabba doarme, explică Bib. Mi-a indicat să-ţi spun că nu va negocia.

Luke se opri dintr-o dată, uitîndu-se ţintă la Bib. Îşi încrucişa privirile cu majordomul, ridică uşor mîna, se concentră asupra propriei sale persoane.

— Mă vei duce chiar acum la Jabba.

Bib rămase locului, îşi înclină capul o fracţiune. Oare ce indicaţii primise? O, da, acum îşi amintea.

— Te voi duce chiar acum la Jabba.

Se întoarse pe călcîie şi porni în jos pe coridorul şerpuit, îndreptîndu-se spre sala tronului. Luke îl urmă prin semiobscuritate.

— Îţi slujeşti cum trebuie stăpînul, şopti el în urma lui Bib.

— Îmi slujesc cum trebuie stăpînul, repetă Bib convins.

— Cu siguranţă că vei fi răsplătit, adăugă Luke.

Bib zîmbi cu îngîmfare.

— Cu siguranţă că voi fi răsplătit.

Cînd Luke intră cu Bib în sala tronului, tumultul se potoli brusc, ca şi cum prezenţa lui Luke ar fi avut un efect paralizant. Fiecare simţi schimbarea.

Locotenentul şi Cavalerul Jedi se apropiară de tron. Luke o văzu pe Leia şezînd acolo, aproape de pîntecele lui Jabba. Era prinsă cu un lanţ de gît şi îmbrăcată sumar, într-un costum de dansatoare. Îi simţi îndată durerea – dar nu spuse nimic, nu mai privi spre ea, scoţîndu-şi complet din minte suferinţa ei. Fiindcă el trebuia să-şi concentreze toată atenţia asupra lui Jabba.

Leia, la rîndul ei, înţelese îndată cum stau lucrurile. Îşi opri gîndurile îndreptate spre Luke, ca să nu-i distragă atenţia, dar în acelaşi timp rămase cu mintea deschisă, pregătită să recepţioneze orice informaţie de care avea nevoie pentru a acţiona. Întrevedea o sumedenie de posibilităţi.

3PO răsări din spatele tronului, în timp ce Bib înainta spre estradă. Pentru prima oară după multe zile trecu în revistă programul speranţei: Aha! În sfîrşit, stăpînul Luke a venit să mă ia de aici! străluci el de bucurie.

Bib se postă plin de mîndrie în faţa lui Jabba.

— Stăpîne, ţi-l prezint pe Luke Skywalker, Cavalerul

Jedi.

— Ţi-am spus să nu-l laşi să intre, răcni căpetenia gangsterilor în hutteză.

— Trebuie să mă laşi să vorbesc, rosti calm Luke, iar cuvintele sale răsunară în toată sala.

— Trebuie să-l laşi să vorbească, îl susţinu prompt Bib.

Furios, Jabba îl plesni pe Bib peste faţă, trimiţîndu-l la podea.

— Nebun fără minte ce eşti! Nu-ţi dai seama că foloseşte o veche şmecherie a Cavalerilor Jedi ca să-ţi sucească minţile?

Luke se concentra, făcînd să dispară în străfundurile conştiinţei sale tot restul acelei hoarde bălţate, lăsîndu-şi loc în minte numai şi numai pentru Jabba.

— O să mi-i aduci aici pe căpitanul Solo şi pe uriaşul wookie.

Jabba zîmbi strîmb.

— Puterea minţii tale nu are efect asupra mea, băiete. Modelul vostru de gîndire umană nu mă atinge! şi adăugă după o pauză: Eu ucideam de alde voi pe vremea cînd a fi Jedi mai însemna ceva.

Luke îşi schimbă întrucîtva atitudinea, pe dinafară şi pe dinăuntru.

— Cu toate astea, ara să-i iau cu mine pe căpitanul Solo. şi prietenii lui. Poţi să tragi foloase de pe urma acestui lucru... ori să fii distrus. De tine depinde, dar te avertizez să nu-mi subestimezi puterile. Vorbi pe limba sa, pe care Jabba o înţelegea prea bine.

Jabba rîse cu rîsul unui leu ameninţat de un şoarece.

3PO, care urmărise acest interludiu cu multă atenţie, se aplecă înainte, şoptindu-i lui Luke:

— Stăpîne, stai pe...

Un paznic se repezi la îngrijoratul droid şi-l trase înapoi la locul său. Jabba se opri din rîs, încruntîndu-se.

— Nu vom negocia nimic, tinere Jedi. O să-mi facă

multă plăcere să te văd murind.

Luke ridică mîna. Un pistol ieşi din teaca unui paznic aflat în apropiere şi ateriza uşor în palma cavalerului Luke îndreptă arma spre Jabba.

— Boşca, scuipă Jabba.

Trapa din podea se deschise brusc, trimiţîndu-l pe Luke şi pe paznic în groapa adîncă de dedesubt. Trapa sa închise imediat în urma lor. Creaturile curţii se repeziră toate la grilajul din podea şi priviră în jos.

— Luke, ţipă Leia. Avea senzaţia că o parte din ea se rupsese, prăbuşindu-se o dată cu el în groapă. Se repezi înainte, dar fu oprită de laţul din jurul gîtului. Rîsete vulgare se abătură din toate părţile asupra ei, punîndu-i răbdarea la grea încercare. Cumpăni dacă să evadeze sau nu.

Un paznic îi atinse umărul. Privi spre el. Era Lando. Clătină imperceptibil din cap. Nu. Muşchii ei se relaxară imperceptibil. Nu, nu era momentul potrivit, dar era mîna potrivită. Cărţile erau acum toate laolaltă – Luke, Han, Leia, Chewbacca... şi imprevizibilul Lando. Care nu voia ca Leia să dea pe faţă cărţile pînă ce nu ieşeau şi ceilalţi cu ceva. Miza era mult prea mare.

În groapa de dedesubt, Luke se adună de pe podea. Se găsea într-o închisoare mare, ca o peşteră, cu pereţi bolovănoşi şi povîrniţi, plini de crăpături întunecate. Pe jos zăceau risipite oase pe jumătate roase, împrăştiind duhoarea cărnii putrezite şi a spaimei. Deasupra capului său, la douăzeci şi cinci de picioare, vedea trapa cu grilaj prin care se holbau la el curtenii respingători ai lui Jabba.

Paznicul de lîngă el începu să ţipe ca scos din minţi în momentul în care o uşă de pe o latură a peşterii se deschise încet. Cu nesfîrşit calm, Luke cercetă împrejurimile, în timp ce-şi scotea roba lungă pentru a rămîne în tunica de Jedi, care-i oferea mai multă libertate de mişcare. Se retrase iute cu spatele spre perete, aşezîndu-se la pîndă.

Din coridorul lateral îşi făcu apariţia uriaşul Rancor.

De mărimea unui elefant, avea ceva de reptilă, ceva la fel de nedefinit ca un coşmar. Gura imensă, din care ieşea un sunet strident, era aşezată asimetric pe chip, ghearele şi cleştii erau cu totul disproporţionaţi. Era limpede că era vorba de un mutant, sălbatic ca lipsa de raţiune însăşi.

Paznicul ridică pistolul din mizeria unde căzuse şi se porni să lanseze fascicule laser înspre monstru, incitând în acest fel şi mai mult fiara care se prăvăli asupra lui.

Paznicul continua să tragă. Ignorînd fasciculele laser, bestia îl apucă pe paznicul isterizat, îl puse între fălcile sale atotdevoratoare şi-l înghiţi într-o clipă. Publicul de deasupra lor izbucni în urale şi rîsete şi azvîrli monezi în groapă.

Apoi monstrul se întoarse şi se îndreptă spre Luke. Dar tînărul cavaler sări la o înălţime de opt metri, apucîndu-se de grilajul de deasupra capului său. Mulţimea începu să-l huiduie. Înaintă, ţinîndu-se cu mîinile, de la o bară la alta de-a curmezişul grilajului spre un colţ al peşterii, luptîndu-se să se menţină acolo sus în timp ce spectatorii îşi băteau joc de eforturile sale. O mînă îi alunecă pe bara unsuroasă şi iată-l bălăbănindu-se în mod periculos deasupra mutantului care îl urmărea lătrînd.

Doi jawa alergau peste grilaj, zdrobindu-i degetele cu paturile puştilor: mulţimea îşi manifestă o dată în plus entuziasmul.

Rancor întinse laba spre Luke, dar cavalerul se afla mai sus decît putea el ajunge. Dintr-o dată, Luke dădu drumul barei şi căzu direct pe ochiul monstrului, care se porni să urle, iar apoi sări jos.

Rancor urla de durere şi se împleticea, pocnindu-se peste faţă ca să-şi alunge chinul. Alergă de cîteva ori în cerc, apoi îl localiză din nou pe Luke şi se duse spre el. Luke se aplecă să ridice un os lung al unei victime de mai de mult. Îl agită prin faţa monstrului. Galeria de

deasupra se amuza copios, considerînd acest gest ridicol.

Monstrul îl apucă pe Luke şi îl duse spre gura sa băloasă. În ultima clipă, Luke vîrî osul adînc între fălcile uriaşului şi sări jos, în timp ce fiara încerca să-şi închidă botul rămas căscat. Rancor mugea şi se agita, intră cu capul de-a dreptul în zid, dislocînd stîncile, care se porniră să cadă în avalanşă, cît pe aci să-l îngroape pe Luke. Acesta se ghemui într-o crăpătură din apropierea pardoselii. Mulţimea aplauda la unison.

Luke încercă să-şi limpezească gîndurile. Frica e ca un nor mare, obişnuia să spună Ben. Frigul e mai rece şi întunericul mai întunecat atunci cînd îţi este frică, dar las-o să se ridice şi se va topi de la sine. Aşa că Luke o lăsă să se ridice, dincolo de larma ce o făcea fiara de deasupra lui, şi cumpăni pe ce căi să întoarcă agitaţia nefericitei creaturi împotriva ei înşişi.

Nu era un animal cu adevărat rău, lucrul acesta era limpede. Dacă ar fi fost pur şi simplu rău, răutatea sa ar fi putut fi lesne întoarsă împotriva sa – deoarece răul pur era întotdeauna autodistructiv, după cum spunea Ben. Dar monstrul acesta nu era rău – doar prost şi înrăit. Înfometat şi chinuit, se repezea la orice îi ieşea în cale. A vedea în el răul însemna să proiectezi asupra lui propriile tale laturi negative – iar lucrul acesta ar fi fost greşit şi nu l-ar fi ajutat pe Luke să iasă din situaţia în care se afla.

Nu, trebuia să aibă mintea limpede – asta era tot – şi să-l ducă de nas pe uriaşul aţîţat, ca să-l scoată din propria sa nenorocire.

Cel mai bine ar fi fost dacă i-ar fi putut da drumul asupra curţii lui Jabba, dar lucrul acesta era puţin probabil. Se gîndi apoi să-i ofere creaturii mijloacele de a-şi pune singur capăt chinurilor. Din păcate, creatura era mult prea furioasă ca să înţeleagă alinarea ce o putea afla autoanihilîndu-se. În cele din urmă, Luke începu să cerceteze atent relieful peşterii, pentru a-şi face un plan

pe măsura condiţiilor.

Rancor izbutise între timp să scuipe osul din gură şi, furios la culme, îşi croia drum printre pietroaiele căzute, căutîndu-l pe Luke. Luke vedea acum dincolo de monstru – deşi priveliştea îi era parţial obturată de grămada după care se adăpostea – o nişă ascunsă şi, dincolo de ea, o uşă. Dacă ar fi putut ajunge pînă acolo!

Rancor dădu la o parte un bolovan şi-l zări pe Luke ghemuit în crăpătura peretelui. Întinse laba cu lăcomie spre băiat. Luke însă apucă o piatră mare şi o trînti cît putu de tare peste degetele fiarei. Cînd Rancor sări în sus de durere, urlînd, Luke o luă la goană spre nişa ascunsă.

Ajunse într-un suflet la coridorul de intrare şi pătrunse prin el în nişă. În faţa lui, blocîndu-i trecerea, se afla o poartă cu gratii groase. În spatele porţii şedeau cei doi îngrijitori ai uriaşului Rarncor şi îşi luau masa. Ridicară ochii cînd Luke îşi făcu apariţia, apoi se sculară în picioare şi porniră spre poartă.

Luke făcu stînga împrejur ca să-l vadă pe monstru venind furios în urma lui. Apoi se întoarse din nou spre poartă, încercînd s-o deschidă. Îngrijitorii îl împungeau printre gratii cu suliţele lor cu doi dinţi, îl izbeau rîzînd şi mestecîndu-şi mîncarea în timp ce uriaşul se apropia tot mai mult.

Luke se lipi de un perete lateral, în timp ce uriaşul Rancor întinse laba în încăpere după el. Dintr-o dată văzu, la jumătatea celuilalt perete, panoul de comandă al uşii de intrare în nişă. Rancor începuse să-şi croiască drum spre nişă, adulmecîndu-şi prada, cînd Luke luă un craniu de pe jos şi îl azvîrli în panou.

Panoul explodă într-o cascadă de scîntei, iar uriaşa uşă metalică coborî cu forţă peste capul lui Rancor, zdrobindu-l ca un satîr care pătrunde într-un pepene copt.

Spectatorii de deasupra scoaseră un strigăt de

uimire, apoi amuţiră. Erau realmente uluiţi de această întorsătură neaşteptată a evenimentelor. Cu toţii priveau spre Jabba care scrîşnea de furie. Nicicînd nu se adunase în el atîta supărare. Leia încercă să-şi ascundă bucuria, dar nu-şi putu stăpîni un zîmbet, ceea ce spori şi mai mult furia lui Jabba. Le porunci scurt paznicilor:

— Scoateţi-l de acolo. Aduceţi-mi-i pe Solo şi pe uriaşul wookie. O să plătească cu toţii pentru această neobrăzare.

În groapa de dedesubt, Luke rămase liniştit, în timp ce mai mulţi dintre acoliţii lui Jabba pătrunseră la el, îl puseră în cătuşe şi îl scoaseră afară.

Îngrijitorul lui Rancor izbucni în hohote de plîns şi se aruncă peste trupul favoritului său. De acum înainte, pentru el viaţa nu mai avea nici un rost.

Han şi Chewie fură conduşi înaintea lui Jabba, care fierbea de mînie. Han vedea încă neclar şi se împiedica la tot pasul. 3PO stătea în spatele Huttezului şi era în-grozitor de speriat. Jabba o ţinea pe Leia în lanţ, foarte aproape şi-i mîngîia părul încercînd să se calmeze astfel. Un murmur neîntrerupt umplea camera, gloata fiind preocupată să speculeze ce şi cum se va întîmpla.

Mai mulţi paznici – printre care era şi Lando Calrissian – îl aduseră pe Luke în mare grabă, tîrîndu-l de-a curmezişul sălii. Ca să le facă loc, curtenii se împărţeau ca apele unei mări. Cînd Luke ajunse şi el în faţa tronului, îl salută pe Solo, înclinînd capul şi zîmbind:

— Mă bucur că te văd, bătrîne.

Faţa lui Solo se lumină. Se vede că prietenii veniseră cu toţii:

— Luke! Te-ai vîrît acum şi tu în încurcătura asta?

— Nu puteam să ratez ocazia, zîmbi Skywalker. Pentru o clipă se simţi din nou ca un băieţandru.

— Bun, şi ce facem acum? ridică Han din sprîncene.

— Ceea ce facem întotdeauna, spuse Luke.

— Oho, răspunse Solo cu răsuflarea tăiată. Se simţea sută la sută relaxat. Ca pe vremuri – dar o clipă mai tîrziu, îl trecură răcorile la gîndul că Leia... Unde-i Leia?

Ochii ei nu se mai dezlipiseră de pe el din momentul în care intrase în încăpere – ocrotindu-i spiritul. Cînd el îi rosti numele ea răspunse pe loc, chemîndu-l de la locul ei de pe tronul lui Jabba.

— Eu sînt bine, dar nu ştiu cît timp o să-l mai pot ţine la distanţă pe prietenul vostru cel bălos. Adoptase intenţionat un ton degajat, ca să-l liniştească pe Solo. În plus, apariţia tuturor prietenilor ei acolo, dintr-o dată, o făcea să se simtă aproape invincibilă. Han, Luke, Chewie, Lando, chiar şi 3PO furişîndu-se pe undeva prin spate, încercînd să se facă uitat – mai-mai să izbucnească în rîs, îi venea să-i dea un pumn în nas lui Jabba, abia se putea abţine. Ar fi vrut să-i mîngîie pe toţi.

Dintr-o dată Jabba răcni şi întreaga încăpere amuţi.

— Droidul-interpret!

Timid, 3PO făcu un pas înainte şi, cu un gest de stânjeneală, ca şi cum ar fi preferat să se facă nevăzut, se adresă prizonierilor *.*

— Înălţimea Sa, Marele Jabba Huttezul, a hotărît că urmează să fiţi lichidaţi pe loc.

Solo reacţionă cu voce tare.

— Prea bine, tot nu-mi place mie să aştept prea mult...

— Ofensa ce i-aţi adus-o Maiestăţii Sale, continuă 3PO, impune cea mai chinuitoare formă de moarte.

— Nici n-are rost să facem lucrurile pe jumătate, cîrîi Solo.

Jabba putea fi atît de bombastic uneori, iar acum şi gălbiorul ăsta care le ţinea un discurs... 3PO însă *ura* pur şi simplu să fie întrerupt. Se reculese şi continuă:

— Veţi fi conduşi la Marea cu Dune unde veţi fi azvîrliţi în Groapa Mare din Carkoon.

Han ridică din umeri şi se întoarse spre Leia.
— Nu sună rău.
3PO se făcu că nu observă întreruperea:
— ...locul de odihnă al atotputernicului Sarlacc. În pîntecele său veţi afla o nouă dimensiune a durerii şi suferinţei, în timp ce veţi fi digeraţi lent, timp de o mie de ani.
— Dacă stau să mă gîndesc bine, am putea trece peste asta, îşi revizui Solo părerile.
O mie de ani era cam mult.
Chewie lătră din toată inima, în semn de aprobare. Luke se mulţumi sa zîmbească.
— Ar fi trebuit să negociezi, Jabba, spuse el. Aceasta este ultima greşeală pe care o vei mai face vreodată.
Luke era incapabil să-şi ascundă satisfacţia din glas. În ochii lui, Jabba era o creatură abjectă, o căpuşă care sugea viaţa din ceea ce atingea. Luke dorea să-l nimicească pe nemernic, încît era, de fapt, mulţumit că Jabba refuzase să cadă la învoială – fiindcă acum Luke putea să-şi îndeplinească dorinţa. Fireşte, obiectivul său principal era să-şi elibereze prietenii, la care ţinea din toată inima; aceasta era prima lui grijă, mai presus de orice. Dar perspectiva de a elibera totodată universul de ciuma aceasta îl umplea pe Luke de o satisfacţie uşor întunecată, ce-i drept. Jabba hohoti răutăcios.
— Luaţi-i! În sfîrşit, puţină plăcere pură în această zi destul de mohorîtă altfel – a-l hrăni pe Sarlacc era o bucurie la fel de mare ca aceea de a-l hrăni pe Rancor, bietul Rancor.
Mulţimea însoţi cu ovaţii zgomotoase plecarea prizonierilor. Leia privea în urma lor îngrijorată, dar zărinc pentru o clipă expresia lui Luke, văzînd zîmbetul sincer ce-i rămăsese întipărit pe faţă, se linişti. Oftă adînc, pentru a se elibera de îndoieli.
Uriaşa ambarcaţiune antigravitaţională a lui Jabbs aluneca uşor peste Marea cu Dune. Carena de fier,

mîncată de nisip, scîrţîia în briza uşoară, şi fiecare pală de vînt se îneca în cele două vele uriaşe, ca şi cum natura însăşi ar fi suferit de o maladie fatală oriunde ar fi intrat în contact cu Jabba. Acesta se afla sub punte acum, împreună cu întreaga curte, ascunzîndu-şi parcă depravarea spiritului de soarele purificator.

Velierul era flancat de două ambarcaţiuni uşoare, două schifuri în formaţie – primul avînd la bord escorta, şase soldaţi zdraveni; al doilea pe răufăcători, prizonierii Han, Chewie, Luke. Erau duşi în cătuşe şi înconjuraţi de paznici înarmaţi – Barada, doi fraţi weequay. Şi Lando Calrissian.

Barada era de felul celor care nu înţelegeau de glumă şi nici în ruptul capului nu te puteai aştepta să scape lucrurile din mînă. Purta arma în aşa fel încît înţelegeai că nu-şi dorea nimic mai mult decît s-o audă "vorbind".

Cei doi fraţi weequay erau o specie ciudată. Aveau pielea tăbăcită şi ţeste pleşuve, cu excepţia unui nod de păr împletit ce pornea din vîrful capului într-o parte. Nimeni nu ştia cu siguranţă dacă weequay era numele tribului sau al rasei lor, dacă toţi din tribul lor erau fraţi, sau dacă toţi îşi ziceau weequay. Se ştia doar că cei doi răspundeau la acest nume şi că priveau cu indiferenţă toate celelalte creaturi. Erau însă buni, chiar afectuoşi unul faţă de celălalt; asemenea lui Barada, se dovedeau şi ei foarte atenţi în a nu permite prizonierilor nici o mişcare greşită.

În ceea ce-l privea, Lando rămăsese tăcut, la datorie – în aşteptarea unei ocazii. Îşi amintea de operaţiunea Litiu pe care o condusese împotriva lui Pesmenben IV – presăraseră dunele de acolo cu carbonat de litiu ca să-l convingă pe guvernatorul imperial să concesioneze planeta. Lando, pozînd în paznic de mină nesindicalist îl făcuse pe guvernator să se întindă pe burtă în cala corabiei şi să arunce mita peste bord cînd au descins apoi "reprezentanţii sindicatului". Scăpaseră cu faţa curată de

data aceea, Lando se aştepta ca lucrurile să se desfăşoare într-un mod asemănător şi acum; doar că de data asta trebuia să arunce peste bord şi nişte paznici bine înarmaţi.

Han stătea cu urechile ciulite, fiindcă vederea tot nu-i revenise. Trăncănea cu neobrăzare, ca să-i obişnuiască pe paznici – ca să-i obişnuiască cu felul lui de a se mişca şi de-a vorbi, aşa încît atunci cînd avea să vină momentul în care trebuia să se mişte *cu adevărat,* aceştia să fie o clipă derutaţi. Şi bineînţeles – ca de obicei – vorbea şi ca să se audă vorbind.

— Am impresia că îmi revine vederea, spunea el clipind. În loc să văd o tulbureală mare şi neagră, văd o tulbureală mare şi luminoasă.

— Te rog să mă crezi că nu pierzi nimic, dacă nu vezi ce-i în jur, răspunse Luke zîmbind. În locurile astea am crescut eu.

Luke se gîndea la copilăria sa pe Tatooine, la ferma unchiului său, cînd, împreună cu puţinii săi prieteni, fiii altor colonişti, băteau locurile în lung şi în lat în vehiculele lor de teren antigravitaţionale, păzindu-şi posturile lor singuratice. Ca bărbat sau băiat nu aveai ce face în aceste locuri decît să cutreieri dunele monotone, încercînd să-i eviţi pe arţăgoşii corsari tuskeni, care păzeau nisipul de parcă ar fi fost de aur. Luke cunoştea locurile.

Aici îl întîlnise pe Obi-Wan Kenobi – bătrînul Ben Kenobi, ermitul care trăia în pustiu de cînd lumea. Omul care îl învăţase pentru prima oară pe Luke cîte ceva despre Cavalerii Jedi.

Luke se gîndea acum la el cu mare dragoste şi multă tristeţe. Căci Ben, mai mult ca oricare altul, a fost cauza descoperirilor şi pierderilor lui Luke – a descoperirii pierderilor.

Ben îl dusese pe Luke la Mos Eisley, oraşul piraţilor din partea vestică a planetei Tatooine, la cîrciuma unde îi

întîlnise prima oară pe Han Solo şi pe Chewbacca, uriaşul wookie. Îl dusese acolo după ce trupele de asalt imperiale aflate în căutarea celor doi droizi evadaţi, R2 şi 3PO îi uciseseră pe unchiul Owen şi mătuşa Beru.

Astfel începuse povestea aventurilor lui Luke, aici pe Tatooine. Cunoştea acest loc ca pe un vis ce revine mereu; şi jurase că nu se va mai întoarce niciodată aici.

— Eu am crescut aici, repetă el domol.

— Iar acum o să murim aici, răspunse Solo.

— Nu plănuisem asta, se scutură Luke din visare.

— Dacă ăsta ţi-e planul, nu pun mare preţ pe el.

— Palatul lui Jabba era mult prea bine păzit, trebuia să vă scot de acolo. Tu ţine-te de Chewie şi Lando. O să avem noi grijă de toate.

— De-abia aştept.

Solo se simţea descurajat pentru că marea lor evadare depindea de faptul că Luke gîndea şi acţiona în chip de

Cavaler Jedi – premisa i se părea cel puţin nesigură, avînd în vedere faptul că era vorba de o frăţie ce se stinsese şi care folosise o Forţă *în* care el tot nu putea crede cu adevărat. O navă rapidă şi un aruncător laser bun – în asta credea Han, şi tare şi-ar fi dorit să le aibă pe amîndouă acum.

Jabba şedea în cabina principală a velierului înconjurat de întreaga sa suită. Petrecerea de la palat continua pur şi simplu pe drum – rezultatul fiind un fel uşor mai clătinat de a chefui, de genul unei celebrări rituale ce precede un masacru. Astfel setea de sînge şi răzbunarea atingeau noi cote.

3PO ieşise în faţă. În acel moment era obligat să traducă o dispută între Ephant Mon şi Ree-Yees cu privire la o pricină de război. Ephant Mon, un pahiderm solid, înalt, cu un rîs respingător şi colţi, adoptase (după părerea lui

3PO) o poziţie nerezonabilă. Pe umărul lui se afla însă Fărîma Obscenă, micuţa maimuţă reptiliană, care avea obiceiul să repete cuvînt cu cuvînt ceea ce spunea Ephant, dublînd în acest fel greutatea argumentelor acestuia.

Ephant îşi încheie vorbirea cu un jurămînt belicos:

— Uussii jauamba buug!

La care Obscenul dădu din cap şi adăugă:

— Uussii jauamba buug!

3PO n-ar mai fi vrut să-i traducă lui Ree-Yees, chip-de-capră-cu-trei-ochi, care era deja beat mort, dar o făcu. Toţi cei trei ochi se dilatară de furie.

— Backaua! Backaua!

Fără vreun avertisment, trimise un pumn în rîtul lui Ephant Mon, azvîrlindu-l într-un grup de capete-de-sepia.

3PO consideră că acest răspuns nu mai trebuia tradus şi profită de ocazie ca să se furişeze în spate, unde se izbi de un droid mititel care servea băuturi. Băuturile se răsturnară peste tot.

Droidul mititel şi îndesat scoase o serie de sunete iritate, piuituri, ţîrîituri, fluierături – pe care 3PO le recunoscu îndată. Privi în jos cuprins de o mare uşurare:

— R2! Ce faci aici?

— VzzzEEErp THR mmn.

— Văd şi eu că serveşti bături. Dar locul ăsta e primejdios. O să-l execute pe stăpînul Luke şi, dacă nu sîntem prudenţi, şi pe noi.

R2 fluieră – cam nonşalant, după părerea lui 3PO.

— Aş vrea să fiu şi eu la fel de încrezător ca tine, spuse el morocănos.

Jabba chicoti văzîndu-l pe Ephant Mon la pămînt – îi plăcea o bătaie ca lumea. Îi plăcea mai ales să vadă puterea fărîmiţîndu-se şi mîndria topindu-se.

Trase cu degetul lui butucănos de lanţul prins la gîtul Prinţesei Leia. Cu cît întîmpina mai multă rezistenţă, cu atît mai mult insista – pînă ce, în pofida zbaterilor ei, o

trase pe Prinţesa sumar îmbrăcată pînă foarte aproape de el.

— Nu te aventura prea departe, drăguţa mea. Curînd ai să ajungi să mă apreciezi.

O trase şi mai aproape, forţînd-o să bea din paharul lui.

Leia deschise gura, îşi blocă gîndurile. Era scîrbos, fireşte, dar existau şi lucruri mai rele şi, în orice caz, nici asta nu avea sa dureze o veşnicie.

Cunoştea şi lucruri mai rele. Termenul ei de comparaţie era noaptea în care fusese torturată de Darth Vader. Aproape că cedase. Lordul Întunecat n-a ştiut niciodată cît de aproape fusese ca să obţină de la ea informaţia pe care o dorea: locul unde se afla Baza Rebelilor. O prinsese tocmai cînd izbutise să-i trimită pe R2 şi 3PO după ajutor – o capturase, o dusese pe Steaua Morţii, îi injectase droguri care să-i slăbească forţa spiritului... şi o torturase.

Mai întîi îi torturase corpul cu droizii lui programaţi să provoace durere. Ace, puncte de presiune, cuţite de foc, cleşti electrici. Îndurase aceste dureri, aşa cum suporta acum atingerea respingătoare a lui Jabba – cu forţa ei interioară ce-i fusese dată de la natură.

Se depărtă cîţiva paşi de Jabba în momentul în care atenţia acestuia a fost distrasă – şi se îndreptă spre hublouri, căutînd să desluşească prin nisipul ce dansa în lumină conturul schifului care-i purta pe salvatorii ei.

Acesta se opri.

Întregul convoi se opri de fapt deasupra unei gropi uriaşe de nisip. Velierul se deplasă într-o parte a uriaşei depresiuni, însoţit de schiful escortei. Schiful prizonierilor plutea direct pe deasupra gropii, în aer, la vreo douăzeci de picioare.

În fundul canalului adînc de nisip se vedeau, aproape nemişcate, pliurile unei găuri roz, membranoase, respingătoare, plină de mucozităţi pe la margini. Gaura avea

opt picioare în diametru, iar pe contur trei rînduri de dinţi ascuţiţi ca nişte ace şi îndreptaţi spre interior. Pe mucozităţile din jurul deschizăturii se lipise nisip care din cînd în cînd aluneca în cavitatea neagră de la mijloc.

Aceasta era gura lui Sarlacc.

O trambulină de fier fu lăsată pe o parte a schifului prizonierilor. Doi paznici îl dezlegară pe Luke şi îl împinseră cu brutalitate pe trambulină, chiar deasupra orificiului din nisip, care acum începuse să se încreţească în mişcări peristaltice şi să secrete din abundenţă mucozităţi deoarece simţise mirosul cărnii pe care urma s-o primească.

Jabba se mută cu întreaga sa curte pe puntea de comandă.

Luke îşi frecă încheieturile ca să-şi pună sîngele în mişcare. Arşiţa pe care o degaja deşertul îi încălzi sufletul – căci, la urma urmei, aceasta era totuşi casa lui. Născut şi crescut într-o oază Bantha. O văzu pe Leia în dreptul balustradei şi îi făcu semn cu mîna. Leia îi răspunse.

Jabba îl chemă pe 3PO lîngă el, apoi îi dădu cîteva ordine mormăite. Droidul auriu urcă treptele spre un microfon. Jabba îşi ridică braţul şi toată adunarea aceea de piraţi intergalactici amuţi. Vocea lui 3PO răsună amplificată de megafoane.

— Excelenţa Sa îşi exprimă speranţa că veţi muri cu onoare, anunţă 3PO.

Lucrurile nu se potriveau deloc. Cineva schimbase programul corect. Cu toate astea, *el* nu era decît un droid, cu funcţii clar delimitate. El nu făcea decît să traducă, nu avea păreri *proprii.* Clătină din cap şi continuă:

— Dacă vreunul dintre voi doreşte să ceară îndurare, Jabba îi va asculta acum cererea.

Han făcu un pas înainte, să-i mai spună o dată, pentru orice eventualitate, umflatului ăla unsuros ce

gîndea el.

— Spune-i lui burtă umflată, putregaiului ăsta mîncat de viermi...

Din păcate Han privea spre deşert, stînd cu spatele la velier. Chewie îl apucă pe după umeri şi îl întoarse în aşa fel încît să stea faţă în faţă cu putregaiul mîncat de viermi căruia i se adresa. Han dădu din cap fără să se oprească:

— ...putregaiului mîncat de viermi că n-o să-i facem noi plăcerea asta.

Chewie scoase cîteva sunete de încurajare. Luke era şi el gata.

— Jabba, aceasta este ultima ta şansă, strigă el. Eliberează-ne ori vei muri.

Aruncă o privire rapidă spre Lando, care se deplasă discret spre spatele schifului. Asta e, îşi zise Lando – o să-i arunce pe paznici peste bord şi o să decoleze pur şi simplu de sub nasul lor.

Monştrii de pe velier hohotiră de rîs. În timpul acestei mişcări, R2 rulă liniştit spre platforma laterală a punţii superioare.

Jabba îşi ridică braţul, iar favoriţii săi amuţiră.

— Sînt convins că ai dreptate, tînărul meu prieten Jedi, zîmbi el. Apoi îşi îndreptă degetul mare în jos. Daţi-i drumul înăuntru.

Spectatorii ovaţionară în timp ce Luke era împins spre marginea platformei de fraţii weequay, Luke privi în sus spre R2, aflat singur la balustradă, şi îi trimise micuţului droid un salut vesel. La acel semnal prestabilit, în cupola capului micuţului droid se deschise o fantă din care ţîşni un proiectil înălţîndu-se în aer şi descriind o boltă largă deasupra deşertului.

Luke sări de pe trambulină; din nou izbucniră urale ale celor însetaţi de spectacol. Dar în mai puţin de o clipă, Luke se rotise în cădere liberă şi se prinsese de trambulină cu vîrfurile degetelor. Metalul subţire se îndoi

la maximum sub greutatea sa, cît pe ce să plesnească, apoi îl catapultă în sus. În aer, Luke execută apoi o întoarcere completă şi căzu chiar la mijlocul trambulinei – în locul pe care tocmai îl părăsise, doar că de data aceasta în spatele paznicilor derutaţi. Degajat îşi întinse braţul într-o parte, cu palma în sus – şi dintr-o dată, sabia sa de lumină, pe care R2 o trimisese în zbor spre el, se aşeză uşor în palma sa.

Cu iuţeala unui Jedi aprinse spada, atacîndu-l pe paznicul de la capătul dinspre schif al trambulinei, aruncîndu-l peste bord în gura mişcătoare a lui Sarlacc.

Ceilalţi paznici se năpustiră asupra lui. Mînios, Luke îşi croi drum printre ei, fulgerînd cu spada.

Propria sa spadă – nu cea a tatălui său. Pe cea a tatălui o pierduse în duelul cu Darth Vader, în care îşi pierduse şi mîna. Darth Vader care îi spusese lui Luke că *el* este tatăl lui.

Dar această sabie, Luke şi-o confecţionase de unul singur, în coliba părăsită a lui Obi-Wan Kenobi de pe cealaltă parte a planetei Tatooine – o făcuse cu uneltele şi piesele bătrînului Maestru, o făcuse cu dragoste şi iscusinţă şi dintr-o mare nevoie. O mînuia acum ca şi cum ar fi fost contopită cu mîna lui; ca şi cum ar fi fost o prelungire a propriului său braţ. Această sabie era cu adevărat a sa.

Pătrundea prin cei care dădeau năvală ca o lumină care dizolvă umbrele.

Lando se lupta cu timonierul, încercînd să ia comanda schifului. Timonierul trase cu pistolul său laser, aruncînd în aer panoul din apropiere, schiful se înclină într-o parte, azvîrlind încă un paznic în groapă, făcîndu-i pe cei de pe punte să cadă claie peste grămadă. Luke se ridică şi alergă spre timonier cu sabia ridicată. Creatura se dădu înapoi la vederea acelei forţe copleşitoare, se poticni şi

căzu şi el peste bord.

Paznicul înspăimîntat ateriză pe povîrnişul domol şi nisipos al gropii şi începu să alunece inexorabil spre deschizătura vîscoasă, plină de dinţi. Se agăţa disperat de nisip, urlînd. Dintr-o dată, din gura lui Sarlacc se ivi un tentacul musculos, alunecă în sus pe nisip, se înfăşură bine în jurul gleznei timonierului şi îl trase în gaură cu un rîgîit grotesc.

Toate acestea se petrecură în cîteva secunde. Cînd realiză ce se întîmpla, Jabba explodă mînios şi răcni comenzi furibunde celor din jurul său. Într-o clipă, totul începu să se agite, vedeai creaturi alergînd prin toate uşile. În acel răstimp de confuzie generală, intră şi Leia în acţiune.

Sări asupra tronului lui Jabba, apucă lanţul care o ţinea captivă şi îl înfăşură în jurul gîtului său bulbos. Apoi se aruncă în partea opusă, trăgînd violent de lanţul aflat în mîinile ei. Zalele mici de metal se afundară în pliurile moi ale gîtului huttez.

Leia trase cu o forţă ce depăşea propria ei forţă. El se opuse cu torsul său uriaş, cît pe-aci să-i rupă braţele, cît pe-aci să-i smulgă braţele. Dar strînsoarea nu cedă, corpul său era mult prea greoi. Deşi numai masa lui ar fi ajuns să frîngă orice forţă fizică.

Dar forţa ei nu era pur fizică. Îşi închise ochii, nu asculta de durerea din mîini, îşi concentra întreaga ei forţă vitală – şi tot ce putea aduna – în a stoarce ultima picătură de viaţă din oribila creatură.

Trăgea, transpira, vedea lanţul afundîndu-se milimetru cu milimetru în traheea lui Jabba – în timp ce acesta se zvîrcolea disperat, învins de acest ultim şi neaşteptat duşman al său.

Cu o ultimă teribilă sforţare, Jabba îşi încordă fiecare muşchi şi ţîşni înainte. Ochii săi de reptilă începură să-i iasă din orbite, în timp ce lanţul se strînse, limba unsuroasă îi căzu din gură, coada groasă îi tresălta în spasme

pînă ce, în final, rămase nemişcat, mort.

Leia încercă apoi să se elibereze din lanţul prins de gîtul ei, în timp ce afară se pornea bătălia cea mare.

Boba Fett îşi aprinsese racheta purtătoare, se ridică în aer şi dintr-o singură mişcare zbură în jos de pe velier pe schif, tocmai în momentul în care Luke termina să-i elibereze pe Han şi Chewie din cătuşe. Boba îşi aţinti arma laser asupra lui Luke, dar înainte de-a apuca să tragă, tînărul Jedi se întoarse, descriind cu sabia sa laser un arc, retezînd arma vînătorului de recompense în două.

O serie de detonaţii izbucniră din tunul mare de pe puntea superioară a velierului, lovind schiful într-o parte, înclinîndu-l la patruzeci de grade. Lando fu împins de pe punte şi doar în ultima clipă se prinse de un lonjeron rupt, balansînd disperat deasupra gurii lui Sarlacc. O asemenea întorsătură nu făcea parte din planul său, lucrul acesta era clar şi Lando se jură să nu se mai amestece niciodată în viaţă într-un conflict pe care nu-l conducea el de la cap la coadă.

Schiful luă altă direcţie după o nouă lovitură de tun, lipindu-i pe Han şi Chewie de balustradă. Rănit, wookieul urla de durere. Luke privi înspre prietenul său păros, la care Boba Fett, profitînd de acel moment de neatenţie, aruncă un cablu din mîneca lui blindată.

Cablul se răsuci de mai multe ori în jurul lui Luke, ţintuindu-i braţele de-a lungul corpului, în aşa fel încît mîna cu sabia nu mai avea libertate de mişcare decît de la încheietură. Din încheietură, Luke îşi îndoi mîna cu sabia drept în sus şi apoi se răsuci spre Boba urmînd cablul. Într-o clipă, sabia atinse capătul lassoului, Luke se eliberă de cablu chiar în momentul în care o nouă detonaţie lovi schiful, iar Boba căzu jos, pierzîndu-şi cunoştinţa. Din păcate, aceeaşi explozie dislocă şi lonjeronul de care aţîrna Lando, trimiţîndu-l direct spre povîrnişul gropii lui Sarlacc.

Luke fu zgîlţîit de explozie, dar nu păţi nimic. Ajuns

pe nisipul alunecos, Lando strigă după ajutor, încercînd în acelaşi timp să se caţere în sus. Dar nisipul îl trăgea tot mai adînc spre gura căscată a lui Sarlacc. Lando închise ochii, gîndindu-se la toate posibilităţile pe care le avea. Încît să-i producă lui Sarlacc o indigestie de o mie de ani. Parie cu sine că era în stare să reziste mai mult decît oricare altă creatură din stomacul monstrului. Poate că reuşea să-l convingă pe paznicul ăla să-i dea uniforma...

Nu te mişca, ţipă Luke, dar atenţia îi fu îndată captată de cel de-al doilea schif, plin de soldaţi, care se apropia trăgînd neîntrerupt.

Era o regulă elementară a Cavalerilor Jedi, dar pe soldaţii din cel de-al doilea schif îi luă prin surprindere. Această regulă spunea că atunci cînd duşmanul te domină numeric, ataci. Astfel forţa inamicului se întoarce asupra lui însuşi. Luke sări de-a dreptul în mijlocul schifului şi începu să-i ucidă cu loviturile ca de trăsnet ale sabiei sale laser.

În cealaltă barcă, Chewie se străduia să se elibereze din sfărîmâturi, în timp ce Han se lupta orbeşte la picioarele lui. Chewie lătră la el, încercînd să-l îndrume spre o suliţă ce rămăsese aruncată pe punte.

Lando ţipa pe măsură ce se apropia tot mai mult de fălcile rînjite. Era un aventurier din fire, dar acum n-ar mai fi pariat pe şansele lui de a scăpa.

— Nu te mişca, Lando strigă Han. Vin la tine! apoi i se adresă lui Chewie: Unde-i, Chewie?

Îşi agita frenetic braţele peste punte, în timp ce Chewie îi indica direcţia, îndrumîndu-i mişcările. În cele din urmă Han dădu peste suliţă.

Chiar atunci Boba Fett se ridică împleticindu-se, încă ameţit de pe urma obuzului ce explodase. Privi spre celălalt schif unde Luke era prins în lupta corp la corp cu cei şase paznici. Cu o mînă Boba se sprijini de balustradă; cu cealaltă îşi îndreptă arma asupra lui Luke.

Chewie lătră spre Han.

— Încotro? strigă Solo. Chewie lătră.

Piratul orb îndreptă suliţa sa lungă în direcţia lui Boba. Instinctiv Fett pară lovitura cu antebraţul; din nou îşi aţinti arma spre Luke.

— Piei din calea mea, nebun orb ce eşti, îl blestemă el pe Solo.

Chewie lătră frenetic. Han avîntă din nou suliţa, de data aceasta în direcţia optimă, plasînd lovitura de-a dreptul în racheta purtătoare a lui Boba.

În urma impactului, racheta se aprinse. Boba fu aruncat în aer pe neaşteptate, zburînd ca un proiectil pe deasupra celui de-al doilea schif şi ricoşînd în groapă. Corpul său blindat alunecă iute pe lîngă Lando şi se rostogoli fără oprire în gura lui Sarlacc.

— Rrgrrraurrbruu fro bu, mîrîi Chewie.

— E gata? zîmbi Solo. Mi-ar fi plăcut să văd spectacolul.

O lovitură puternică dinspre puntea velierului întoarse schiful pe o parte, trimiţîndu-l pe Han împreună cu tot ce era în jur peste bord. Piciorul său se prinse însă în balustradă, încît rămase suspendat într-un echilibru precar, ce-i drept, deasupra gurii lui Sarlacc.

Wookieul rănit se ţinea cu tenacitate de grămada de fiare răsucite şi sfărîmate de la pupa navei.

Luke îşi terminase tocmai adversarii de pe cel de-al doilea schif, evaluă cu rapiditate situaţia şi făcu un salt peste prăpastia de nisip spre peretele vertical din metal al uriaşului velier. Încetul cu încetul se căţără pe corpul navei în sus, spre tunul de pe punte.

Între timp, pe puntea de comandă, Leia se lupta să se elibereze din lanţul care o ţinea legată de gangsterul mort,

întrerupîndu-se ca să se ascundă în spatele trupului masiv al acestuia ori de cîte ori trecea vreun gardian. Se întinse acum cît era de lungă încercînd să apuce un pistol

laser părăsit – dar fără succes. Din fericire apăru în sfîrşit R2, s-o salveze, după ce mai întîi îşi pierduse direcţia şi o luase pe o pistă greşită.

Ajunse în cele din urmă la ea, scoase o unealtă de tăiat dintr-o parte a carcasei sale şi îi reteză cătuşele.

— Mulţumesc, R2, ai făcut o treabă bună. Acum, hai să plecăm de aici.

O luară la goană spre uşă. În drum, trecură pe lîngă 3PO care zăcea pe podea ţipînd, în timp ce o matahală ca un tubercul, numită Hermi Odle, îl încălecase şi nu-i mai dădea drumul, iar Fărîmă Obscenă, gangsterul maimuţă, căţărat pe capul lui 3PO, încerca să-i scoată ochiul drept.

— Nu! Nu! Nu te-atinge de ochi! ţipa 3PO.

R2 trimise o încărcătură explozivă în spatele lui Hermi Odle, aruncîndu-l pe geam afară. O lovitură similară îl azvîrli pe Fărîmă în tavan, de unde nici nu mai reveni. 3PO se ridică iute, cu ochiul bălăbănindu-i-se de un mănunchi de fire; apoi cei doi o luară grăbiţi pe urmele Leiei.

Tunul de pe punte lovi din nou schiful înclinat, năru-ind practic tot ce mai rămăsese pe el, cu excepţia lui Chewbacca. Supărat, acesta se ţinea cu braţul rănit, în timp ce restul trupului se întinsese peste balustradă, apucînd glezna lui Solo care, la rîndul lui, întindea braţele în jos, căutîndu-l orbeşte pe Calrissian. Lando izbutise să se oprească din alunecare stînd nemişcat. Acum, de fiecare dată cînd se întindea după braţul lui Solo, se mai ducea cîte puţin spre gaura flămîndă din nisipul mişcător. Spera din toată inima ca Solo să nu-i mai poarte pică pentru povestea aceea tîmpită de pe Bespin.

Chewie îi indică lătrînd o altă direcţie lui Han.

— Da, da, înţeleg. Văd de-acum mult mai bine – pe-semne că din cauza sîngelui care mi-a coborît în cap.

— Bravo, strigă Lando de jos. Ar fi bine dacă acum ai putea să mai creşti vreo cîţiva ţoli.

Trăgătorii de pe puntea velierului luaseră în vizor acest lanţ uman pentru a-i da lovitura de graţie, cînd Luke îşi făcu apariţia în faţa lor, rîzînd ca un rege al piraţilor. Îşi aprinse sabia înainte ca ei să apuce să apese pe trăgaci, iar o clipă mai tîrziu nu mai erau decît nişte leşuri fumegînde.

O companie de gardieni năvăli dintr-o dată pe scări, venind dinspre punţile inferioare şi trăgînd de zor. Una din împuşcături îi smulse lui Luke sabia din mînă. O luă la fugă pe punte în jos, dar fu îndată înconjurat. Doi dintre soldaţi armară din nou tunul de pe punte. Luke îşi privi mîna: mecanismul era acum vizibil – o construcţie completă de oţel şi circuite care îi înlocuia mîna adevărată, pe care Vader i-o retezase în cursul ultimei lor întîlniri.

Flectă mecanismul; iată că funcţiona încă.

Trăgătorii de pe punte ţintiră asupra schifului de dedesubt. Nimeriră în coasta micuţei ambarcaţiuni. Unda de şoc aproape că îl smulse pe Chewie din loc, dar înclină şi mai mult barca, încît Han izbuti să apuce încheietura mîinii lui Lando.

— Trage, urlă Solo spre wookie.

— M-a prins! ţipă Calrissian. Privi înspăimîntat în jos, văzînd cum unul din tentaculele lui Sarlacc se înfăşură încet în jurul gleznei lui. Asta era o mişcare pe care nu o prevăzuse – dar în jocul ăsta regulile se schimbau din cinci în cinci minute. Tentacule! Ce şanse de izbîndă mai existau?

Mari, hotărî el cu un mormăit fatalist, mari şi lipicioase.

Trăgătorii de pe punte se realiniară pentru o ultimă salvă ucigaşă, dar pentru ei totul se sfîrşi înainte de a apuca să tragă – Leia luase comanda asupra celuilalt tun de pe punte, aflat la capătul opus al navei. Din prima lovitură distruse greementul dintre cele două tunuri. Din cea de-a doua lovitură mătură primul tun de pe punte.

Exploziile scuturară velierul, captînd pe moment

atenţia celor cinci gardieni care îl înconjuraseră pe Luke. În acea clipă el întinse mîna, iar sabia, aflată pe punte la o distanţă de zece picioare, veni în mîna lui. Sări drept in sus în momentul în care doi paznici traseră asupra lui – cei doi se uciseră reciproc. Luke îşi aprinse spada în zbor şi, spintecînd aerul cu ea, îi răni de moarte pe ceilalţi.

— Ţinteşte în jos! strigă el apoi spre Leia, peste punte.

Ea înclină cel de-al doilea tun înspre punte şi îi făcu semn cu capul lui 3PO care se afla lîngă balustradă.

Alături de el, R2. piui disperat.

— Nu pot, R2! ţipă 3PO, e prea departe ca să pot sări... aaah!

R2 îi dădu brînci droidului auriu peste marginea balustradei şi trecu şi el pe deasupra, poticnindu-se şi căzînd cu capul înainte în nisip.

În acest răstimp se dădea o bătălie pe viaţă şi pe moarte între Sarlacc şi Solo, cu Lando Calrissian la mijloc, de care trăgeau amîndoi din răsputeri. Chewbacca care ţinea piciorul lui Han sprijinindu-se de balustradă reuşise să extragă un pistol laser din dărîmăturile din jur. El aţinti arma asupra lui Lando, apoi o coborî, lătrînd îngrijorat.

— Are dreptate, strigă Lando. E prea departe!

Solo privi în sus.

— Chewie, dă-mi mie arma.

Chewbacca i-o dădu. Han o luă cu o mînă în timp ce cu cealaltă continua să-l ţină pe Lando.

— Nu, stai o clipă, băiete, protestă Lando, parcă erai orb.

— Mi-e mai bine acum, crede-mă, îl linişti Solo.

— Parcă am de ales! Ei! Puţin mai sus, te rog! zise el strîngîndu-şi capul între umeri.

Han clipi din ochi... apăsă pe trăgaci... şi nimeri direct în tentacul. Viermele dădu imediat drumul la strînsoare, retrăgîndu-se în propria sa gură.

Chewbacca se opinti din răsputeri, urcîndu-l mai întîi pe Solo, iar apoi pe Lando înapoi în barcă.

Între timp, Luke o prinse pe Leia cu braţul stîng, cu cel drept se apucase de capătul unei frînghii ce atîrna din velatura catargului pe jumătate căzut, iar cu piciorul acţionă declanşatorul celui de-al doilea tun – făcînd un salt în aer în timp ce tunul explodă în punte.

Cei doi parcurseră în aer o traiectorie care îi duse direct pe schiful escortei, care plutea liniştit, părăsit de paznici. O dată ajunşi acolo, Luke îşi conduse ambarcaţiunea spre schiful prizonierilor, ce continua să stea înclinat într-o parte. Acolo îi ajută pe Chewbacca, Han şi Lando să urce la bord.

În spatele lor, uriaşul velier continua să explodeze. Jumătate din el luase foc.

Luke conduse schiful pînă pe cealaltă parte a velierului, unde răsăreau din nisip picioarele lui 3PO. Lîngă ele, periscopul lui R2, singura parte vizibilă din anatomia acestuia. Schiful se opri chiar deasupra lor şi un electromagnet mare fu lăsat în jos din compartimentul cîrmei. Se auzi un zgomot metalic şi iată-i pe cei doi, smulşi din nisip şi lipiţi de placa magnetică.

— Ooo, oftă 3PO.

— Biiip Duu iit! încuviinţă R2.

În cîteva minute se adunaseră cu toţii pe schif, mai mult sau mai puţin întregi, şi pentru prima oară se uitară unul la altul, realizînd că erau cu toţii laolaltă, mai mult sau mai puţin întregi. A urmat o clipă lungă, lungă, de mîngîieri, rîsete, plînsete şi piuituri. Apoi, cineva îl atinse din greşeală pe Chewie de braţul rănit, iar el urlă de durere; ca la un semnal se puseră cu toţii în mişcare, asigurînd ambarcaţiunea, verificînd, punînd la adăpost rezervele – şi pornind la drum.

În acest răstimp, uriaşul velier se clătina sub un lanţ de explozii şi focuri violente şi – în timp ce micuţul schif

îşi urma cursul liniştit de-a curmezişul deşertului – velierul dispăru în cele din urmă într-un incendiu orbitor, acoperit doar parţial de lumina pîrjolitoare a celor doi sori de pe Tatooine.

III

Furtuna de nisip acoperea totul – vederea, respiraţia, gîndirea, mişcarea. Numai vuietul ei era de ajuns pentru a-ţi pierde orientarea; părea să vină dintr-o dată, din toate părţile, ca şi cum universul întreg s-ar fi compus din zgomot, iar acesta era centrul său haotic.

Cei şapte eroi înaintau pas cu pas prin uraganul întunecat, ţinîndu-se unul de altul ca să nu se piardă. R2 era primul, urmînd semnalele instrumentului său de ghidare ce-i vorbea într-o limbă pe care vîntul nu o denatura. În urma lui venea 3PO, apoi Leia care îl conducea pe Han, şi în sfîrşit Luke şi Lando care îl susţineau pe wookieul cel şchiop.

R2 piui cît putu de tare şi cu toţii priviră în sus: forme vagi, întunecate se iviseră în faţa lor.

— Nu ştiu ce să zic, strigă Han. Tot ce pot să văd e nisipul ăsta blestemat care suflă peste tot.

— Asta-i ce vedem şi noi; îi răspunse Leia strigînd.

— Înseamnă deci că vederea mi-e tot mai bună.

După cîţiva paşi, contururile întunecate deveniră şi mai întunecate; iar apoi, din întunecime se ivi *Şoimul Mileniului,* flancat de interceptorul lui Luke cu aripi în X şi de un alt interceptor cu două locuri şi aripi în Y. De îndată ce grupul se adăposti sub corpul navei, vîntul slăbi în intensitate, transformîndu-se în ceva ce s-ar putea numi condiţii meteorologice nefavorabile. 3PO atinse un comutator, se auzi un zumzet şi rampa de acces se lăsă

în jos.

Solo se întoarse spre Skywalker.

— Tu ai fost capul răutăţilor, băieţaş, ai fost al naibii de tare.

— Am avut şi ajutoare, ripostă Luke şi porni spre aparatul său.

Han însă îl opri, devenise dintr-o dală mai aşezat, chiar grav.

— Îţi mulţumesc din suflet, Luke, că m-ai scos de acolo.

Fără să ştie de ce, Luke se simţi jenat. Nu-i veneau în minte decît răspunsuri în doi peri, învăţate de la bătrînul pirat.

— N-ai pentru ce, spuse el în cele din urmă.

— Nu, e mult mai important decît crezi tu. Congelarea aia în carbon seamănă cel mai mult cu moartea. Nu-i ca un somn, e o stare de veghe mare şi goală. Un hău.

Un hău din care Luke şi ceilalţi îl scoseseră – îşi puseseră viaţa în joc pentru el, neavînd alt motiv decît acela că... era prietenul lor. Iată un lucru complet nou pentru fălosul Solo – minunat şi totodată îngrozitor. Lucrurile luaseră o întorsătură primejdioasă. Într-un fel îl făceau să se simtă mai orb ca înainte, dar parcă şi vedea mai bine. Totul era confuz. Pînă acum fusese mereu singur; acum făcea parte dintr-un grup.

Lucrul acesta îl făcea să se simtă dator, o senzaţie pe care o urîse de cînd se ştia; doar că de data asta recunoştinţa era un jug cu totul nou, jugul frăţiei, pe care, în chip cu totul ciudat, îl simţea ca pe o eliberare.

Nu mai era atît de singur. Nu mai era singur.

Luke văzu că se petrecea ceva cu prietenul său, era ca o mare care se schimbase. Trăia o clipă de duioşie, pe care nu voi s-o tulbure. Aşa că se mulţumi să dea din cap.

Chewie mîrîi plin de afecţiune spre tînărul războinic Jedi, zbîrlindu-i părul ca un unchi mîndru de nepotul lui.

Iar Leia îl mîngîie cu căldură.

Îl îndrăgeau cu toţii pe Solo, dar, nu se ştie de ce, le era mai uşor să-şi manifeste sentimentele faţă de Luke.

— Ne vedem mai tîrziu la flotă, strigă Luke, îndreptîndu-se spre interceptorul său.

— De ce nu laşi baltă rabla aia să vii cu noi? îl şicană Solo.

— Am făcut o promisiune, şi mai întîi trebuie să mă ţin de cuvînt... faţă de un vechi prieten! Un prieten tare *vechi,* adăugă el zîmbind gîndului său.

— Bine, să te grăbeşti, îl îndemnă Leia. Cred că Alianţa e deja adunată şi ne aşteaptă.

Văzu ceva pe chipul lui Luke care o speria dar în acelaşi timp o făcea să-l simtă şi mai aproape de ea.

— Să te grăbeşti, repetă ea.

— Aşa voi face, promise el. Hai, R2.

R2 rulă spre interceptorul X, transmiţîndu-i piuituri de rămas bun lui 3PO.

— La revedere, R2, răspunse 3PO emoţionat. Ziditorul să te binecuvînteze. Să ai grijă de el, stăpîne Luke!

Dar Luke şi micuţul droid se aflau deja de partea cealaltă a aparatului.

Ceilalţi rămaseră timp de cîteva secunde nemişcaţi, încercînd parcă să-şi citească viitorul în nisipul ridicat în vîrtejuri.

Lando îi trezi la realitate.

— Haideţi mai repede, să scăpăm o dată de pe planeta asta mizerabilă.

Norocul nu fusese de partea lui, spera să se descurce mai bine în partida viitoare. Pînă una alta, trebuia să respecte regula casei; pe drum însă se putea ivi vreo ocazie prielnică, cine ştie. În acea clipă Solo îl bătu pe umăr.

— Îţi rămîn dator, bătrîne.

— Păi dacă te lăsam aşa îngheţat, mi-ai fi purtat ghinion tot restul vieţii, aşa că mai devreme sau mai

tîrziu tot trebuia să te scot de acolo.

— Cu alte cuvinte, zîmbi Leia, sîntem cu toţii bucuroşi că te-ai întors printre noi. Fii bine venit! Apoi îl sărută pe Han pe obraz, făcîndu-i o urare personală.

Cu toţii se îndreptară spre rampa de acces în navă. Solo se opri o clipă înainte de-a intra înăuntru, punînd mîna uşor pe corpul navei, mîngîind-o parcă.

— Eşti neschimbată, păpuşico, nu credeam că o să apuc să te mai văd vreodată.

Intră ultimul, închizînd trapa după el.

Luke făcea aceleaşi manevre în aparatul său. Se vîrî în carlingă, îşi prinse centurile, porni motoarele, simţind vuietul lor. Îşi privi mîna distrusă – sîrme de-a curmezişul oaselor de aluminiu ca spiţele unei roţi rupte – întrebîndu-se ce era de făcut! Pentru început îşi trase o mănuşă neagră peste infrastructura expusă, reglă comenzile aparatului, şi, pentru a doua oară în viaţa lui, decolă de pe planeta sa natală spre stele.

Superdistrugătorul imperial plana în spaţiu deasupra Stelei Morţii şi a vecinei ei Endor, luna verde. Distrugătorul era o navă masivă, însoţită de numeroase nave de luptă mai mici, care roiau în jurul navei mamă ca nişte copii de diferite vîrste şi temperamente: crucişătoare de capacitate medie, cargouri încăpătoare, interceptoare TIE.

Hangarul principal al distrugătorului se deschise fără zgomot. O navetă imperială se ivi din el şi acceleră în direcţia Stelei Morţii, însoţită de patru escadrile de interceptoare.

Darth Vader le urmărea traiectoria pe ecranul din camera de comandă a Stelei Morţii. În momentul cînd urmau să acosteze, ieşi din centrul de comandă, urmat de comandantul Jerjerrod şi o falangă de soldaţi imperiali, îndreptîndu-se spre locul de acostare. Se

pregătea să-şi salute stăpînul.

Pulsul şi respiraţia lui Vader erau reglate electromecanic şi nu se puteau iuţi; ceva însă din interiorul său se electrizase parcă la gîndul întîlnirii cu Împăratul, nu-şi putea explica în ce fel. Un sentiment de plenitudine, de putere, de stăpînire a celor întunecate şi demonice – de pofte ascunse, patimi dezlănţuite, supunere oarbă – toate acestea se amestecau în inima lui Vader în timp ce se apropia de Împăratul său. Acestea şi altele.

Cînd păşi în docul de acostare, mii de trupe imperiale luară poziţia de drepţi, bătînd din călcîie. Naveta se opri pe podiu. Rampa fu lăsată jos, deschizîndu-se precum fălcile unui dragon, şi garda regală a Împăratului ieşi în fugă afară, cu robele roşii fluturînd ca limbile unei flăcări ce ţîşnesc din gura dragonului înaintea răgetului de supărare. Se postară în două rînduri ameninţătoare, de-a lungul rampei. Peste hangarul uriaş se lăsă liniştea. La capătul rampei îşi făcu apariţia Împăratul.

Porni agale în jos. Era un bărbat mic de stat, smochinit de bătrîneţe şi răutate. Îşi sprijinea statura împovărată într-un toiag noduros şi şi-o acoperise cu o robă lungă cu glugă – foarte asemănătoare cu roba Cavalerilor Jedi, doar că era neagră. Faţa acoperită era atît de descărnată, încît semăna mai mult cu un craniu; ochii săi galbeni, arzători păreau să penetreze lucrurile asupra cărora se opreau.

Cînd Împăratul ajunse la piciorul rampei, comandantul Jerjerrod, generalii săi, Lordul Vader, cu toţii îngenunchează în faţa lui. Supremul Conducător al întunericului făcu un semn spre Vader şi porni înainte prin faţa nesfîrşitului şir al trupelor.

— Ridică-te, prietene. Am să-ţi vorbesc.

Vader se ridică, însoţindu-şi stăpînul. Erau urmaţi în procesiune de curtenii Împăratului, garda regală, Jerjerrod, garda de paradă a Stelei Morţii, cuprinşi cu toţii de un sentiment amestecat de spaimă şi respect.

Vader se simţea împlinit alături de Împărat. Deşi golul din străfundul lui nu-l părăsea nici o clipă, în lumina rece a împăratului se trasforma într-un vid glorios, ce putea cuprinde întregul univers. Şi o dată şi o dată *avea* să cuprindă universul... cînd Împăratul va fi mort.

Căci acesta era visul ultim al lui Vader. După ce va fi învăţat de la acest geniu al răului tot ce se putea şti despre puterea întunecată, avea să-i ia puterea, să i-o smulgă şi să închidă lumina ei rece în fiinţa sa – avea să-l ucidă pe Împărat, să-i devoreze întunecimea şi să conducă universul. Să conducă, avîndu-l pe fiul său alături.

Căci acesta era alt vis al său – să-şi redobîndească fiul, să-i arate lui Luke măreţia forţei sale întunecate: de ce era atît de puternică, de ce făcuse alegerea cea bună, urmînd calea pe care i-o arăta această forţă. Şi Luke avea să-l urmeze, de data asta era sigur. Sămînţa fusese sădită. Aveau să conducă împreună, tatăl cu fiul.

Visul său era foarte aproape de împlinire, simţea asta; nu mai era mult. Fiecare eveniment se petrecea la momentul oportun, aşa cum îl declanşa el, cu subtilitate de Jedi; cum îl impunea el, cu puterea delicată a forţei întunecate.

— Steaua Morţii va fi gata conform planificării, stăpîne, rosti Vader.

— Da, ştiu, replică Împăratul. Ai făcut un lucru bun, Lord Vader... şi înţeleg că acum ai dori să continui căutările pentru a-l afla pe tînărul Skywalker.

Vader zîmbi sub armura măştii sale. Împăratul ştia întotdeauna încotro îl trăgea inima, chiar dacă nu cunoştea detaliile.

— Da, stăpîne.

— Răbdare, prietene. Îl avertiză Supremul Conducător. De cînd te ştiu, ţi-a fost greu să-ţi struneşti nerăbdarea. Cu timpul, te va găsi *el pe tine...* iar atunci cînd o va face, trebuie să-l aduci în faţa mea. A devenit pu-

ternic. Numai împreună vom fi în stare să-l deturnăm spre faţa întunecată a Forţei.

— Da, stăpîne.

Împreună aveau să-l corupă pe băiat. Măreaţă şi întunecată glorie. Curînd bătrînul împărat avea să moară – şi chiar dacă întreaga galaxie avea să se încovoaie sub povara acelei pierderi, Vader va rămîne la cîrmă, avîndu-l alături pe tînărul Skywalker. Aşa cum trebuia să fie.

Împăratul ridică uşor capul, scrutînd posibilităţile viitoare.

— Toate îşi urmează cursul prevăzut.

Ca şi Vader, avea şi el planuri de viitor – planuri de subjugare spirituală, de violare şi manipulare a unor vieţi şi destine. Rîse în sinea lui, savurînd iminenţa următoarei sale victorii; subjugarea tînărului Skywalker.

Luke îşi lăsă înterceptorul parcat la marginea apei şi începu să-şi croiască cu grijă calea prin mlaştina învecinată. Straturi de ceaţă groasă se lăsau în jurul lui. Aburii junglei. O insectă ciudată veni în zbor spre el dintr-o încrengătură de liane, bătînd din aripi nebuneşte, înconjurîndu-l de cîteva ori, ca apoi să dispară. În desişul de la picioare se auzi ceva mîrîind. Luke îşi concentra deîndată atenţia în acea direcţie. Mîrîitul încetă. Luke îşi văzu de drum.

Avea sentimente contradictorii legate de acel loc: Dagobah. Locul unde fusese pus la încercări şi antrenat ca să devină un Jedi. Aici învăţase cu adevărat să folosească Forţa, s-o lase să treacă prin el şi s-o conducă spre direcţia dorită de el. Astfel învăţase cît de grijuliu trebuie să fie pentru a folosi Forţa în bine.

Era ca şi cum ai călca pe lumină, dar pentru un Jedi aceasta era la fel de fermă ca pămîntul.

Tot felul de creaturi primejdioase te pîndeau din mlaştină; dar nici una nu-i făcea rău unui Jedi. Nisipuri

mişcătoare şi vorace aşteptau la tot pasul ca nişte ape liniştite; tentacule care se amestecau printre liane. Luke le ştia pe toate acum, făceau parte din planeta vie, fiecare din ele, o parte integrantă a Forţei, el însuşi ,fiind unul din aspectele ei, pulsînd de viaţă.

Dar mai existau aici şi lucruri întunecate – neînchipuit de întunecate, reflexe ale ungherelor întunecate ale sufletului său. Le văzuse în jur, le urmărise, luptase cu ele, le şi înfruntase. Pe unele din ele le învinsese chiar.

Altele însă continuau să stea la pîndă. Lucrurile acestea întunecate.

Se căţără peste o baricadă de rădăcini noduroase, acoperite de licheni lunecoşi. De cealaltă parte se ivea o cărare netedă care ducea în direcţia pe care voia el s-o apuce; dar el nu o luă în direcţia aceea. Dimpotrivă, se afundă din nou în desiş.

Sus, deasupra capului, ceva negru se apropia fîlfîind, apoi viră îndepărtîndu-se. Luke nu dădu nici o atenţie, îşi văzu numai de drum.

Jungla se mai luminase puţin. Dincolo de altă mlaştină, Luke văzu în sfîrşit sălaşul acela mic, de formă ciudată, cu geamuri mici, caraghioase, din care se revărsa o lumină galbenă, caldă peste jungla umedă. Traversă smîrcul şi, aplecîndu-se adînc, intră în colibă.

Yoda îl întîmpină zîmbind, sprijinindu-se cu mînuţa sa verde într-un toiag.

— Pe tine te aşteptam, dădu el din cap.

Îi făcu semn lui Luke să se aşeze într-un colţ. Băiatul observă cu durere cît de slăbit era Yoda – tremurul mîinii, glasul stins. Îi venea greu să spună ceva, să nu se trădeze, arătînd cît de tulburat era de starea bătrînului său Maestru.

— Ce faţă ai, spuse Yoda vesel, încreţindu-şi fruntea. Arăt oare atît de rău în ochii tăi tineri?

Încercă să-şi ascundă expresia îndurerată, schimbîndu-şi poziţia.

— Nu, Maestre... bineînţeles că nu.

— Ba da, ba da! chicoti micuţul Maestru Jedi. Uite că sînt bolnav. Da. Bătrîn şi slab. Arătă cu degetul încovoiat spre tînărul său discipol. Cînd nouă sute de ani ai împlinit, bine n-ai cum să arăţi.

Fiinţa aceea mică porni şontîc-şontîc spre patul său, continuînd să chicotească, şi cu mare trudă se întinse pe pat.

— Curînd voi adormi. Da, somnul de veci voi dormi. Pe deplin l-am meritat.

— N-ai voie să mori, Maestre, clătină Luke din cap. N-am să te las.

— Bine antrenat şi puternic cu Forţa eşti tu – dar nu pe deplin! Amurgul se lasă peste mine şi murind vine noaptea. Acesta-i mersul lucrurilor... calea Forţei.

— Dar am nevoie de ajutorul tău, insistă Luke. Vreau să-mi închei ucenicia.

Marele său dascăl nu putea să-l părăsească tocmai acum – mai avea încă multe de învăţat. Iar el luase deja atît de mult de la Yoda, şi pînă acum nu-i dăduse nimic înapoi. Erau atîtea lucruri pe care ar fi vrut să le împartă cu bătrînul magistru.

— De-nvăţătură nu mai ai nevoie, îl asigură Yoda. Tu ştii tot ce trebuie.

— Deci sînt şi eu un Jedi? insistă Luke.

— Nu încă. A mai rămas un lucru. Vader... Cu Vader trebuie să te confrunţi. Numai atunci vei fi un Jedi adevărat. Şi mai devreme ori mai tîrziu cu el te vei confrunta.

Luke înţelese că aceasta avea să fie piatra de încercare pentru el, că nu avea altă cale. Orice căutare avea un punct de convergenţă, iar Vader se afla, de neclintit, în miezul luptei pe care o dădea Luke. Îi venea nespus de greu să rostească întrebarea, dar în cele din urmă i se adresă bătrînului Yoda:

— Maestre Yoda, spune-mi, Darth Vader e într-adevăr

tatăl meu?

Ochii lui Yoda exprimau acum compasiune şi îngrijorare. Băiatul acesta nu era încă bărbat. Un zîmbet trist se furişă pe chip, se făcu parcă şi mai mic în patul său:

— De odihnă am nevoie. De odihnă. Da.

Luke se uită ţintă la firavul său dascăl, încercînd să-i insufle viaţă bătrînului cu puterea dragostei şi voinţei sale.

— Yoda, trebuie să ştiu, şopti el.

— Tatăl tău este el, spuse Yoda simplu.

Luke îşi închise ochii, gura, inima, să ţină la distanţă adevărul.

— Ţi-a spus el, nu-i aşa? întrebă Yoda.

Luke dădu din cap a încuviinţare, dar nu spuse nimic. Clipa aceasta trebuia să rămînă suspendată în timp şi spaţiu, adăpostită de acest loc, de această încăpere, încît să nu iasă niciodată afară, în univers, trimiţînd teribila veste, acest adevăr neiertător.

O expresie de îngrijorare se întipări pe chipul lui Yoda.

— Neaşteptat acest lucru, şi nenorocit...

— Nenorocit fiindcă am aflat adevărul?

În glasul lui Luke răsună o undă de amărăciune, dar nimeni nu ştia împotriva cui era îndreptată: împotriva lui Vader, a lui Yoda, împotriva universului întreg.

Yoda îşi adună forţele cu un ultim efort.

— Nenorocit fiindcă te-ai grăbit să-l întîlneşti – cînd ucenicia ta nu era încheiată... cînd pregătit nu erai pentru asemenea povară. Obi-Wan ţi-ar fi spus de mult, dacă eu l-aş fi lăsat – acum o mare slăbiciune porţi în tine. Mă tem pentru tine. Da. Mă tem.

Încordarea îl părăsi deodată şi închise ochii.

— Yoda, îmi pare rău. Era dureros pentru Luke să-l vadă pe atotputernicul Jedi atît de slăbit.

— Ştiu, dar pe Vader să-l înfrunţi din nou va trebui, şi părerile de rău nu-ţi folosesc la nimic.

Se apleacă înainte şi cu un semn îl chemă pe Luke lîngă el. Luke se tîrî spre el, aşezîndu-i-se alături. Yoda continuă să vorbească în timp ce glasul îi devenea tot mai slab.

— Ţine minte, puterea unui Jedi derivă din Forţă. Cînd te-ai dus să-ţi salvezi prietenii, în inima ta era răzbunare. Fereşte-te de supărare, spaimă şi agresiune. Ele sînt latura întunecată. Iute apar să te mîne în luptă. Dar o dată ce-ai pornit pe calea întunecată în jos, ea îţi va domina pe vecie soarta.

Se lăsă din nou pe spate. Respiraţia lui era tot mai anevoioasă. Luke aşteptă liniştit, prea speriat ca să mai facă vreo mişcare, pentru a nu-l distrage în nici un fel pe bătrîn, ca nu cumva să-i abată atenţia de la ceea ce avea de făcut: să ţină la distanţă vidul ce ameninţa să-l înghită.

După cîteva minute, Yoda se mai uită la băiat o dată şi cu mare efort zîmbi blînd, măreţia spiritului său fiind singurul lucru care îi mai ţinea în viaţă trupul.

— Luke – de Împărat să te fereşti. Nu-i subestima puterea, căci altfel, de soarta tatălui tău vei avea parte. Cînd eu voi fi plecat... ultimul Jedi vei fi tu. Luke, Forţa e puternică în familia ta. Du mai departe... ce-ai... învăţat... Mai e... şi... alt cer...

Puterile îl părăseau, închise ochii.

Îşi ţinu răsuflarea, expiră, spiritul său îl părăsi asemenea unui vînt însorit ce pornea spre alte zări. Trupul său fu cuprins de un tremur, şi dispăru.

Luke rămase lîngă pătuţul gol mai mult de un ceas, încercînd să sondeze adîncimea pierderii pe care o suferise. Era de neaflat.

Primul său sentiment – o nesfîrşită jale. Pentru el, pentru întregul univers. Cum se putea ca Yoda să plece pentru totdeauna? Era ca şi cum o gaură neagră, fără fund, i-ar fi pătruns în inimă acolo unde îşi avea locul Yoda.

Luke ştia ce înseamnă dispariţia unor bătrîni mentori. Era un lucru nespus de trist, legat inexorabil de propria-i maturizare. Oare acesta era preţul pe care trebuie să-l plătească adultul? Să-şi vadă prietenii dragi cum îmbătrînesc şi mor? Deducînd o nouă dimensiune a puterii şi maturităţii lui din trecerea lor în nefiinţă?

Un sentiment greu de deznădejde îl năpădi în clipa cînd luminile din micuţul adăpost se stinseră toate. Rămase în continuare pe loc cu senzaţia că totul se sfîrşise, că toate luminile universului se schimbaseră. Ultimul Jedi ţintuit într-o mlaştină, în timp ce galaxia întreagă punea la cale ultimul război.

Îl cuprinse frigul, dar izbuti să alunge starea aceea de nimicnicie în care căzuse. Se scutură, privi în jur. Întunericul era de nepătruns.

Se tîrî pînă afară şi se ridică în picioare. Aici, în mlaştină, nimic nu se schimbase. Aburii se condensau, picurînd de pe rădăcinile aeriene înapoi în smîrc, într-un ciclu pe care îl repetau de milioane de ani şi aveau să-l repete la nesfirşit. Poate că acolo era lecţia lui. Dacă aşa era, nu-i ostoia defel tristeţea.

Căzut pe gînduri, porni înapoi spre locul unde se afla interceptorul său. R2 se năpusti înaintea lui, piuind fericit, Luke însă era neconsolat şi nu putea decît să-l ignore pe micuţul şi credinciosul său droid. R2 transmisa scurte condoleanţe, apoi rămase într-o tăcere respectuoasă.

Luke şedea pierdut pe un buştean, îşi pusese capul în palme şi vorbea încet cu el însuşi:

— Nu pot s-o fac. Nu pot continua de unul singur. O voce coborî prin ceaţa întunecată, în jos, spre el:

— Yoda şi cu mine vom fi mereu alături de tine.

Era vocea lui Ben.

Luke se întoarse repede pentru a vedea imaginea neclară a lui Obi-Wan Kenobi în spatele lui.

— Ben! şopti el.

Erau atîtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, îi năvăliră în minte ca un taifun, ca încărcătura unei nave prinsă de furtună. O întrebare însă se ridică iute la suprafaţă, deasupra celorlalte:

— De ce, Ben? De ce nu mi-ai spus?

Nu era o întrebare goală.

— Urma să-ţi spun după ce aveai să-ţi închei uce-nicia, răspunse năluca lui Ben. Tu însă ai găsit de cu-viinţă să porneşti la atac nepregătit. Te-am avertizat în privinţa nerăbdării tale.

Vocea lui era neschimbată. Îl certa, dar o făcea cu dragoste.

— Mi-ai spus că Darth Vader l-a trădat şi l-a ucis pe tata.

Amărăciunea, pe care mai devreme o simţise faţă de Yoda, se concentră acum asupra lui Ben.

Ben absorbi, fără să se apere, vitriolul reproşului, apoi reveni povestind:

— Tatăl tău, Anakin, a fost sedus de faţa întunecată a Forţei. El a încetat să mai fie Anakin Skywalker şi a devenit Darth Vader. Cînd s-a întîmplat acest lucru, el l-a trădat pe Anakin Skywalker în tot ce crezuse el pînă atunci. Omul bun care fusese tatăl tău a fost distrus. Aşa că ce ţi-am spus a fost adevărat... dintr-un anumit punct de vedere..

— Dintr-un anumit punct de vedere! interveni Luke batjocoritor.

Se simţea trădat – de viaţă în primul rînd, deşi nu-l avea decît pe bietul Ben la dispoziţie pentru a-şi vărsa focul.

— Luke, spuse Ben blînd, ai să vezi că multe ade-văruri de care sîntem legaţi depind în mare măsură de punctul nostru de vedere.

Luke îi întoarse spatele fără să răspundă. Voia să-şi pună la adăpost mînia, s-o păstreze ca pe un giuvaer. Era tot ce rnai avea şi nu voia să-i fie furată şi ea, aşa cum îi

fusese luat totul. Dar simţea cum furia luneca din el la atingerea mîngîietoare a vocii lui Ben.

— Nu te învinovăţesc că eşti furios, vorbi Ben. Dacă am greşit în ceea ce te priveşte, cu siguranţă n-am făcut-o pentru întîia oară. Fiindcă ce s-a întîmplat cu tatăl tău a fost din vina mea...

Luke îşi ridică privirea, dintr-o dată interesat la culme. Nu auzise pînă acum una ca asta şi simţea cum îi piere supărarea şi în locul ei apare fascinaţia şi curiozitatea – căci cunoaşterea este un drog şi cu cît iei mai mult cu atît vrei mai mult.

Stătea acolo, pe ciotul acela de lemn, ascultînd vrăjit în timp ce R2 se apropie de el în linişte, numai pentru a-i oferi prezenţa sa reconfortantă.

— Cînd l-am întîlnit prima oară pe tatăl tău, continuă Ben, acesta era deja un mare pilot. Dar m-a uimit cît de puternică era Forţa în el. Am luat asupra mea pregătirea lui Anakin pentru a face din el un Jedi. Greşeala mea a fost aceea că mi-am închipuit că aş putea fi un dascăl la fel de bun ca Yoda. Dar nu am fost. Iată unde m-a dus mîndria mea prostească. Împăratul a sesizat puterea lui Anakin şi l-a tras de partea întunericului.

Se opri întristat şi privi ţintă în ochii lui Luke, ca şi cum i-ar fi cerut iertare băiatului. Continuă:

— Mîndria mea a avut urmări teribile pentru galaxie.

Luke căzuse într-o stare de transă. Hybrisul lui Obi-Wan fusese cauza căderii tatălui său. Lucrul acesta era îngrozitor. Îngrozitor din cauză că tatăl său fusese sacrificat fără rost, îngrozitor fiindcă Obi-Wan nu era perfect, nu era nici măcar un Jedi desăvîrşit, îngrozitor fiindcă faţa întunecată putea lovi atît de aproape de casă, putea preschimba binele în rău. Darth Vader mai avea însă cu siguranţă o scînteie din Anakin Skywalker în adîncul fiinţei sale.

— Binele mai există încă în el, declară Luke.

Ben îşi clătină capul în semn de regret.

— Şi eu am crezut că poate fi adus înapoi, de partea bună. Dar n-a fost chip. E mai mult o maşină decît om acum – deformat şi rău.

Luke sesiză înţelesul ascuns al cuvintelor lui Kenobi şi îl recepţionă ca pe un ordin. Clătină din cap.

— Nu pot să-mi ucid propriul tată.

— Nu trebuie să te gîndeşti la acea maşină ca la tatăl tău! Din nou vorbea magistrul. Cînd am văzut ce-a ajuns, am încercat să-l conving, să-l trag înapoi. Ne-am bătut... Tatăl tău a căzut într-o groapă cu metal topit. Cînd a ieşit la suprafaţă din lichidul arzător, transformarea îi fusese imprimată pe veci – era Darth Vader, fără nici o urmă din Anakin Skywalker. Cel pe veci întunecat. Stigmatizat. Ţinut în viaţă de o maşinărie şi propria sa voinţă întunecată...

Luke privi spre propria sa mînă mecanică.

— Am încercat să-l opresc o dată. N-am reuşit.

Nu avea de gînd să-şi provoace din nou tatăl la luptă. Nu era în stare.

— Vader te-a umilit cînd l-ai întîlnit prima oară, Luke – dar acea experienţă a făcut parte din pregătirea ta. Te-a învăţat, printre alte lucruri, să apreciezi valoarea răbdării. Dacă n-ai fi fost atît de nerăbdător să-l învingi pe Vader, atunci ţi-ai fi putut încheia ucenicia aici, cu Yoda. Ai fi fost instruit.

— Dar trebuia să-mi ajut prietenii.

— Şi i-ai ajutat? Pînă la urmă, ei au fost cei care te-au salvat *pe tine.* N-ai realizat mare lucru, grăbindu-te să te întorci mai devreme înapoi. Din păcate.

Indignarea lui Luke se topi, lăsînd în urmă doar tristeţe.

— Am descoperit că Darth Vader e tatăl meu, şopti el.

— Pentru a fi un Jedi, Luke, trebuie să te confrunţi, iar apoi să treci dincolo de partea întunecată – peste care tatăl tău nu a izbutit să treacă. Nerăbdarea e calea cea mai facilă – pentru tine, ca şi pentru tatăl tău. Doar că

tatăl tău s-a lăsat ispitit de ceea ce îi oferea această cale, iar tu ai rezistat. Acum nu mai eşti la fel de temerar, Luke. Eşti puternic şi răbdător. Şi eşti pregătit pentru confruntarea finală.

Luke clătină iarăşi şi iarăşi din cap pe măsură ce i se limpezeau implicaţiile cuvintelor rostite de bătrînul Jedi.

— Nu pot s-o fac, Ben.

Descurajat Obi-Wan Kenobi îşi lăsă umerii să atîrne...

— Atunci împăratul a şi cîştigat. Tu erai unica noastră speranţă.

Luke căută alternative.

— Yoda mi-a spus că aş putea instrui pe altcineva care...

— Acel cineva de care vorbea e sora ta geamănă, spuse bătrînul Ben cu un zîmbet sec. Nici ei nu-i va fi mai uşor să-l distrugă pe Darth Vader.

Luke fu vizibil tulburat de această veste. Se ridică în picioare pentru a înfrunta spiritul.

— Soră? Eu nu am nici o soră.

Din nou Obi-Wan îşi îndulci glasul, pentru a potoli furtuna ce bîntuia în sufletul tînărului său prieten.

— Pentru a vă proteja pe amîndoi de Împărat, aţi fost despărţiţi de la naştere. Împăratul ştia, aşa cum ştiam şi eu, că, într-o bună zi, avînd Forţa de partea lor, urmaşii lui Skywalker puteau deveni o ameninţare pentru el. Din acest motiv, sora ta a rămas anonimă.

Luke rezistă mai întîi în faţa acestei veşti. Nici nu dorea şi nici nu avea nevoie de un geamăn. El era unic. Nu-i lipsea nimic – cu excepţia mîinii al cărei înlocuitor mecanic se încleşta acum cu putere. Zălog într-o conspiraţie de palat? Leagăne amestecate, fraţi schimbaţi, despărţiţi şi conduşi cu iuţeală spre vieţi diferite? Cu neputinţă. Doar ştia prea bine cine era! Era Luke Skywalker, fiul Lordului din Sith – devenit Jedi, crescut într-o fermă de pe Tatooine de unchiul Owen şi mătuşa Beru, obişnuit cu viaţa fără ifose, un sărman cinstit şi

muncitor – deoarece mama sa... mama sa... Da, ce era oare cu mama? Ce-i spusese, cine era ea? Ce-i spusese oare? Se întoarse cu mintea în urmă, spre locuri şi timpuri foarte depărtate de solul umed din Dagobah, în camera mamei, mama lui şi... sora lui. Sora lui...

— Leia! Leia e sora mea, exclamă el, cît pe ce să se împiedice de ciotul pe care şezuse.

— Introspecţia te serveşte bine, încuviinţă Ben şi deveni din nou grav, dur. Îngroapă-ţi sentimentele cît mai adînc, Luke. Ele îţi fac cinste, dar ar putea fi folosite pentru a te subjuga.

Luke încercă să înţeleagă ce spunea bâtrînul său dascăl. Atîtea informaţii, atît de repede, atît de vitale, aproape că îl lua cu leşin.

Ben îşi continuă povestirea.

— Cînd tatăl tău a plecat, el nu ştia că mama ta rămăsese însărcinată. Mama ta şi cu mine am ştiut că pînă la urmă va afla, dar am vrut să vă ţinem pe amîndoi cît mai în siguranţă pentru un timp cît mai îndelungat. Aşa că eu te-am luat pe tine să locuieşti cu fratele meu Owen pe Tatooine..., iar mama ta a dus-o pe Leia în Alderaan, unde a crescut ca fiica senatorului Organa.

Luke se aşezase să asculte această poveste, în timp ce R2 venise lîngă el şi, ca să-l consoleze, emitea un sunet într-un registru subaudibil.

Ben vorbea şi el pe un ton egal, în aşa fel incit tonul să liniştească acolo unde cuvintele nu o făceau.

— Familia Organa era de viţă nobilă şi destul de puternică din punct de vedere politic. Leia a devenit Prinţesă – moştenind acest titlu – căci nimeni nu ştia că ea fusese de fapt adoptată. Dar titlul nu-i conferea prea multă putere, deoarece Alderaan era de multă vreme o democraţie. Chiar şi aşa însă, familia continua să aibă putere politică, iar Leia, mergînd pe urmele tatălui ei adoptiv, a devenit şi ea senator. Dar asta n-a fost tot, bineînţeles, – a devenit conducătoarea celulei ei din

Alianţa împotriva Imperiului corupt. Şi fiindcă se bucura de imunitate diplomatică, a fost o legătură vitală pentru transmiterea informaţiilor necesare cauzei rebelilor. Asta făcea şi atunci cînd drumurile voastre s-au încrucişat – deoarece părinţii ei adoptivi îi spuseseră întotdeauna să mă caute pe *mine,* în Tatooine, dacă avea probleme mari.

Luke încerca să descîlcească ghemul de sentimente – dragostea pe care o simţise faţă de Leia, chiar şi de departe, avea acum o cauză clară. Dar dintr-o dată simţi şi un fel de responsabilitate faţă de ea, ca un frate mai mare – deşi, din cîte ştia el, ea era mai bătrînă cu vreo cîteva minute decît el.

— Dar n-o poţi amesteca pe ea acum, Ben, stărui el.

Vader o va distruge... Vader. Tatăl lor. Poate că Leia ar fi în stare să reînvie binele din el.

— N-a fost instruită precum ai fost tu, Luke, – dar Forţa e puternică în ea, aşa cum e în toată familia voastră. De aceea drumul ei s-a încrucişat cu al meu – deoarece Forţa din ea trebuie hrănită de un Jedi. Tu eşti acum ultimul Jedi, Luke... dar ea s-a întors la noi – la mine – să înveţe şi să crească. Poate că soarta ei a fost să înveţe şi să crească, iar a mea să-i învăţ pe ceilalţi.

Continuă să vorbească tot mai rar, rostind răspicat fiecare cuvînt, făcînd pauze lungi.

— Nu ai cum să-ţi eviţi destinul, Luke! Îşi aţinti ochii în ochii lui Luke, încercînd să-i trasmită cît mai mult prin această privire, s-o imprime pe veci în mintea băiatului. Identitatea surorii tale trebuie să rămînă secretă, căci dacă tu vei da greş, ea va fi, cu adevărat, ultima noastră speranţă. Uită-te acum la mine, Luke – lupta ce va veni îţi aparţine, dar de rezultatul tău depind multe şi poate că amintirea mea îţi va da putere. Lupta nu poate fi însă evitată – n-ai cum să-ţi eviţi destinul. Va trebui să-l înfrunţi pe Darth Vader, din nou...

IV

Darth Vader ieşi din ascensorul lung şi cilindric în fosta cameră de comandă a Stelei Morţii, transformată acum în sală a tronului. Cei doi gardieni regali stăteau de pază pe cele două flancuri ale uşii, înveşmîntaţi în robe roşii de la gît pînă la picioare, cu coifuri roşii acoperind totul cu excepţia celor două fante pentru ochi care, în realitate, erau vizoare comandate electronic. Armele le purtau întotdeauna scoase din teacă.

Camera era întunecată, cu excepţia cablurilor de lumină trase de-a lungul tunelului ascensorului, transmiţînd putere şi informaţii în staţie.

Vader păşi pe pardoseala neagră de oţel, pe lîngă uriaşele motoare convertoare, urcă cele cîteva trepte pînă la platforma pe care se afla tronul împăratului. Dincolo de platformă, spre dreapta, se afla gura tunelului care cobora în adîncimea staţiei, pînă jos la unitatea de putere. O prăpastie neagră, emanînd miros de ozon, răsunînd de nesfîrşite ecouri, măcinînd sunete grave şi sparte.

La capătul platformei suspendate se afla un zid, iar în zid, un uriaş vizor circular. Împăratul era aşezat în faţa vizorului, într-un fotoliu de comandă sofisticat, scrutînd spaţiul.

Jumătatea neterminată a Stelei Morţii putea fi văzută imediat dincolo de geam, înconjurată de navete şi cargo-uri, oameni în salopete şi cu rachete transportoare care executau construcţii exterioare sau lucrări de suprafaţă. La oarecare distanţă de toată această agitaţie se vedea Endor, luna cea verde, odihnind asemenea unui giuvaer pe catifeaua neagră a spaţiului – şi mai departe, împrăştiate în infinit, diamantele strălucitoare care erau

stelele.

Împăratul şedea contemplînd această privelişte în timp ce Vader se apropia din spate. Lordul din Sith îngenunche în aşteptare. Împăratul îl lăsă să aştepte. Trecea în revistă privelişte a din faţa sa cu un sentiment al triumfului care întrecea orice imaginaţie: toate acestea erau ale lui. Ba mai mult: cu mîna lui le obţinuse.

Fiindcă lucrurile nu fuseseră întotdeauna aşa. Pe vremea cînd el nu era decît senatorul Palpatine, galaxia era o republică a stelelor, călăuzită şi protejată de secole de Ordinul Cavalerilor Jedi. Dar republica aceasta ajunsese prea mare, şi se născuse o birocraţie mult prea numeroasă, chemată să menţină ordinea în interior. Astfel se instalase corupţia.

Cîţiva senatori lacomi declanşaseră reacţia în lanţ a nenorocirilor, spuneau unii, dar cine putea şti? Cîţiva birocraţi pervertiţi, aroganţi, urmărindu-şi propriile interese – şi dintr-o dată stelele fuseseră cuprinse de febră. Guvernatorii se succedau cu rapiditate, valorile se erodau, legămintele se rupeau – spaima se instalase ca o molimă în acei ani, cu repeziciune şi fără vreo cauză vizibilă, şi nimeni nu ştia ce se întîmplă sau de ce.

Şi astfel senatorul Palpatine profită de ocazie. Prin fraudă, promisiuni viclene şi manevre politice inteligente, reuşise să fie ales în fruntea Consiliului. Iar apoi, prin subterfugii, mită şi teroare, se proclamase Împărat.

Împărat! Asta însemna ceva. Republica se destrămă, Imperiul strălucea din plin şi avea să strălucească în continuare, deoarece Împăratul ştia ceea ce alţii refuzau să creadă: că forţele întunecate sînt cele mai puternice.

Ştiuse acest lucru dintotdeauna, în străfundul fiinţei sale, dar îl afla în fiecare zi din nou: de la locotenenţii trădători care îşi vindeau superiorii pentru favoruri, de la funcţionarii fără principii care îi vindeau secretele unor guverne din fruntea unor sisteme stelare locale, de la proprietari lacomi şi gangsteri sadici, de la politicieni

avizi de putere. Nici unul nu era imun la energia întunecată ce zăcea în inima lor. Împăratul fusese cel care recunoscuse acest adevăr simplu, şi îl folosise – pentru, propria-i mărire, fireşte.

Căci sufletul său era centrul întunecat al Imperiului.

Contempla spaţiul dens, adînc, de nepătruns de dincolo de fereastră. Negru intens, precum sufletul său – ca şi cum el însuşi ar fi fost, în chip real, această beznă, ca şi cum spiritul său ar fi fost însuşi vidul asupra căruia domnea. Zîmbi acestui gînd: el *era* Imperiul, el *era* Universul.

Îl simţi în spatele lui pe Vader, aşteptînd în genunchi. Oare de cît timp se afla acolo Lordul întunecat? De cinci minute? Zece? împăratul nu era sigur. Dar nu conta, împăratul nu-şi încheiase încă meditaţiile.

Pe Lord Vader nu-l deranja aşteptarea, nici nu era conştient de ea. Căci era o onoare şi o preanobilă îndeletnicire să îngenunchezi la picioarele conducătorului. Îşi îndreptase privirea spre interior, căutînd imagini în propriile sale străfunduri. Puterea sa era mai mare acum, mai mare decît fusese vreodată. Emana din el şi intra în rezonanţă cu undele de întuneric ce porneau de la împărat. Simţea preaplinul acestei puteri care se înălţa ca un foc negru, electroni demonici căutînd să-şi facă loc... el însă avea să aştepte. Căci nici el şi nici fiul său nu erau gata, şi nici nu sosise clipa. Aşa că aştepta.

În cele din urmă, fotoliul se roti încet pînă cînd împăratul ajunse cu faţa spre Vader.

Vader vorbi primul.

— Care îţi este dorinţa, stăpîne?

— Trimite flota la celălalt capăt al lui Endor. Acolo va aştepta pînă ce va fi chemată.

— Ce facem cu rapoartele privind masarea flotei rebele lîngă Sullust?

— Nici o problemă. Cît de curînd Rebeliunea va fi

zdrobită, iar tînărul Skywalker va fi al nostru. Lucrul tău aici s-a terminat, prietene. Du-te la nava de comandă şi aşteaptă-mi ordinele.

— Da, stăpîne.

Spera să primească el comanda în acţiunea de distrugere a Alianţei Rebelilor. Spera ca acest lucru să se petreacă curînd. Se ridică şi ieşi, în timp ce Împăratul se întoarse la panorama galactică de dincolo de fereastră, pentru a-şi contempla domeniul.

Într-un vid îndepărtat şi-n miez de noapte, dincolo de marginea galaxiei, se adunase flota rebelă, de la detaşamentul de avangardă pînă la cel din urmă eşalon, depăşind orice închipuire a minţii omeneşti. Nave de lupta corelliene, crucişătoare, distrugătoare, transportoare, bombardiere, cargouri sullustiene, cisterne calamariene, nave tun alderaaniene, spărgătoare de blocadă kesseliene, avioane bestiniene, interceptoare cu aripi în X, Y şi A, navete, vehicule de transport, cuirasate. Fiecare rebel din galaxie, soldat şi civil, în nava sa, aştepta încordat instrucţiunile. Erau conduse de cel mai mare crucişător spaţial al rebelilor, *Fregata de Stat Major.*

Sute de comandanţi ai rebelilor, de toate speciile şi formele, se adunaseră în sala de stat major al giganticului crucişător spaţial, aşteptînd ordine de la înaltul Comandant. Circulau fel de fel de zvonuri şi atmosfera de aşteptare tensionată se răspîndi de la un pluton la altul.

În mijlocul sălii de conferinţe se afla o masă circulară de lumină deasupra căreia fusese proiectată imaginea holografică a Stelei Morţii, încă neterminată, alături de Luna Endor, de la care pornea un scut deflector de protecţie ce le înconjura pe amîndouă.

Mon Mothma intră în sală. O femeie impozantă şi frumoasă, de vîrstă mijlocie, ce părea să păşească pe

deasupra murmurelor mulţimii. Purta veşminte albe ţesute cu aur, iar severitatea ei nu era lipsită de temei – căci ea era conducătoarea aleasă a Alianţei Rebelilor.

Precum tatăl adoptiv al Leiei – precum Palpatine, Împăratul însuşi – Mon Mothma fusese unul din senatorii de frunte ai rebelilor, membră a Înaltului Consiliu. Cînd Republica începuse să se destrame, Mon Mothma rămăsese senator pînă la sfîrşit, opunîndu-se, stabilizînd guvernul tot mai ineficient.

Spre sfîrşit începuse şi ea să organizeze celule. Puncte de rezistenţă, care nu ştiau una de alta – fiecare din ele fiind răspunzătoare pentru a incita la revoltă împotriva Imperiului cînd acesta a fost proclamat în cele din urmă.

Mai fuseseră şi alţi conducători, dar mulţi dintre ei au fost ucişi cînd Imperiul, dispunînd de Steaua Morţii, într-o primă variantă, a anihilat planeta Alderaan. Tatăl adoptiv al Leiei a pierit în acea catastrofă.

Mon Mothma şi-a continuat activitatea în ilegalitate. A unit celulele politice cu miile de gherile şi de insurgenţi pe care dictatura crudă a Imperiului îi stîrnise. Alte mii s-au alăturat apoi acestei Alianţe Rebele. Mon Mothma a devenit conducătoarea recunoscută a acestor fiinţe ale galaxiei, pe care Împăratul le alungase din locurile lor, lăsîndu-le fără adăpost. Fără adăpost, dar nu fără speranţă.

Mon Mothma traversă acum sala spre acel display holografic, schimbînd cîteva replici cu cei doi consilieri principali ai ei, generalul Madine şi amiralul Ackbar. Madine era un corellian dîrz, cu putere de rezistenţă, chiar dacă era un pic zbir. Ackbar era calamarian pur – o creatură blîndă, de culoarea somonului, cu ochi uriaşi şi trişti, cu cap prelung şi mîini ca de liliac, care-l făceau să se simtă mai bine în apă sau spaţiu liber decît la bordul unei nave. Dacă însă umanoizii erau braţul Rebeliunii, calamarienii erau sufletul ei – ceea ce nu însemna că nu

erau în stare să lupte laolaltă cu cei mai buni atunci cînd se întrecea măsura. Iar Imperiul cel malign întrecuse măsura.

Lando Calrissian îşi croia drum prin mulţime, scrutînd chipurile. Îl văzu pe Wedge care urma să fie pilotul său secund – se salutară din cap, făcîndu-şi semn cu degetul mare ridicat în sus; apoi Lando îşi văzu de drum. Nu pe Wedge îl căuta el. Se îndreptă spre un loc mai liber în centru, privi în jur, în sfîrşit îşi văzu prietenii adunaţi lîngă o uşă laterală. Zîmbi şi porni spre ei.

Han, Chewie, Leia şi cei doi droizi salutară apariţia lui Lando cu un cor de urări, rîsete, piuituri şi lătrături.

— Ia te uită, glumi Solo, trăgînd de tunica nouă a uniformei lui Calrissian, scoţînd în evidenţă însemnele. E general!

Lando rîse afectuos.

— Sînt un om cu multe feţe şi multe costume. Cineva le-a povestit probabil despre acţiunile mele în bătălia de pe Taanab.

Taanab era o mică planetă agrară pe care bandiţii din Nomler o jefuiau periodic. Calrissian – înainte de-a fi încorsetat în postul de guvernator al Oraşului Norilor îi bătuse pe bandiţi în condiţii total nefavorabile, folosind manevre de zbor incredibile şi o strategie nemaipomenită. Şi o făcuse în urma unui pariu.

Han căscă ochii.

— Hei, nu te uita la mine. Eu nu le-am spus decît că eşti un pilot bunicel. Habar n-aveam că ei caută pe cineva care să conducă alaiul ăsta.

— Bine, bine, eu am cerut comanda. Vreau să conduc acest atac.

Întîi, pentru că îi *plăcea* să fie îmbrăcat ca un general. Oamenii îi arătau respectul cuvenit şi de asemenea putea să se învîrtă cît voia în jurul vreunui caraghios de poliţist militar imperial. Apoi mai era şi altceva: în sfîrşit avea să le-o înfigă ălora din flota imperială, să le-o înfigă

încît să-i doară, pentru toate cîte i le făcuseră. Să le-o înfigă şi să-şi lase semnătura: *General* Calrissian, cu mulţumiri.

Solo privi spre vechiul său prieten cu un amestec de admiraţie şi neîncredere:

— Ai văzut vreodată *Steaua Morţii?* Nu te aşteaptă o carieră prea lungă, generale.

— Sînt uimit că nu te-au solicitat pe tine, zîmbi Lando.

— Poate că au făcut-o, dădu Han să se înţeleagă. Doar nu-s nebun, la urma urmelor. Tu eşti cel cu titlurile, nu-i aşa? Baron-administrator al Oraşului Norilor.

Leia se apropie de Solo şi îl prinse de braţ.

— Han va rămîne pe nava de comandă cu mine... şi noi amîndoi îţi sîntem foarte recunoscători pentru ceea ce faci, Lando. Şi mîndri...

Dintr-o dată, din mijlocul camerei, Mon Mothma se făcu auzită. În sală se lăsă tăcerea. Aşteptau plini de speranţe imense.

— Datele pe care mi le-au adus spionii bothani au fost confirmate, anunţă Conducătorul Suprem. Împăratul a comis o eroare serioasă, astfel că s-a ivit prilejul să atacăm.

Vestea aceasta fu primită cu multă emoţie. Ca şi cum mesajul ei ar fi produs deschiderea unei valve de suprapresiune, aerul se umplu de zumzetul comentariilor. Se întoarse spre holograma Stelei Morţii, continuînd.

— Cunoaştem acum poziţia exactă a Stelei Morţii, cea mai nouă staţie de luptă a Împăratului. Sistemele ei de luptă nu sînt încă în stare de funcţionare. Avînd în vedere că flota imperială, aflată în căutarea noastră, este răspîndită în întreaga galaxie, Steaua Morţii a rămas relativ neprotejată – aici făcu o pauză, pentru ca următoarea ei frază să-şi atingă din plin efectul: Cel mai important lucru este că, potrivit informaţiilor noastre, Împăratul însuşi se află la bordul staţiei pentru a inspecta

personal lucrarea.

Vestea păru să însufleţească întreaga adunare. Asta era. Şansa cea mare. Speranţa în care nu mai sperau să poată spera. Un atac direct asupra Împăratului.

Mon Mothma continuă după ce agitaţia se potoli.

— Călătoria a fost întreprinsă în cea mai mare taină, dar el a subestimat reţeaua noastră de spionaj. Au murit mulţi bothani pentru ca noi să intrăm în posesia acestor date.

Vocea ei devenise dintr-o dată gravă, pentru a le aminti de preţul acestei acţiuni.

Amiralul Ackbar păşi în faţă. Era specialistul în probleme de apărare ale inamicului. Ridică braţul arătînd spre modelul holografic al cîmpului de forţe emanat de Endor.

— Deşi neterminată, Steaua Morţii nu e cu totul lipsită de un sistem de apărare, îi informă el cu vocea blîndă a calamarienilor. Ea este protejată de un cîmp energetic generat, după cum se vede, de luna Endor. Nici o navă nu poate zbura prin el şi nici o armă nu-l poate penetra.

Tăcu un răstimp. Voia ca informaţia pe care le-o furnizase să fie bine asimilată. Apoi continuă într-un ritm şi mai lent.

— Scutul trebuie dezactivat pentru a putea întreprinde vreun atac. O dată ce scutul a fost coborît, crucişătoarele vor forma un perimetru în timp ce nave de vînătoare vor pătrunde în suprastructură, aici... încercînd să lovească reactorul principal... – arătă spre porţiunea neterminată a staţiei -... undeva pe aici.

Se iscă din nou un murmur ce străbătu ca un val sala de comandă.

— Generalul Calrissian va conduce atacul, conchise Ackbar.

— Mult noroc, bătrîne, spuse Han întorcîndu-se spre Lando cu un sentiment de îndoială amestecat cu respect.

— Mulţumesc, spuse Lando simplu.

— O să ai nevoie!

Amiralul Ackbar cedă locul generalului Madine, care răspundea de operaţiile secrete.

— Am intrat în posesia unei mici navete imperiale, declară Madine cu mîndrie. Un grup de comandă va ateriza sub acest acoperămînt pe Endor şi va dezactiva generatorul scutului. Buncărul generatorului este bine păzit, dar o escadrilă mică ar trebui să reuşească pătrunderea prin sistemul de siguranţă...

Ştirile acestea provocară din nou vervă generală. Leia se întoarse spre Han, spunînd încetişor:

— Mă-ntreb pe cine au găsit să facă treaba asta?

— Generale Solo, grupul de comandă e pregătit? se auzi atunci vocea lui Madine.

Leia privi spre Han, şocul transformîndu-se rapid în bucurie şi admiraţie. Ştia ea că exista un motiv pentru care îl iubea – în ciuda aparenţei sale lipsite de sensibilitate şi a bravadei de-a dreptul prosteşti. Dincolo de toate, avea de fapt o inimă mare.

În plus, se produsese cu el o transformare de cînd revenise din starea de împietrire în carbonit. Nu mai era un singuratic, interesat doar de bani. I se tocise acel ascuţiş egocentric şi, într-un fel abia perceptibil, devenise o parte a întregului. Acum făcea cu adevărat ceva pentru ceilalţi, iar lucrul acesta o tulbură nespus pe Leia. Madine îl numise *generale;* asta însemna că Han admisese să devină în mod oficial membru al armatei lor. O parte a întregului.

Solo îi răspunse lui Madine:

— Escadrila mea este pregătită, domnule, dar am nevoie de un echipaj de comandă al navetei – privi întrebător spre Chewbacca şi continuă pe un ton mai coborît: O să fie a naibii de greu, bătrîne. N-aş vrea să iau hotărîri în numele tău.

— Rrau rauff, clătină Chewie din cap cu dragoste şi

ridică laba.

— Avem deja unul, strigă Han.

— Doi! se repezi Leia străpungînd aerul cu braţul – apoi, mai încet spre Solo: N-am de gînd să te mai pierd o clipă din ochi, generale.

— Şi eu sînt cu voi! răsună o voce din fundul sălii.

Cu toţii întoarseră capetele pentru a-l vedea pe Luke în capul scării. Ultimul dintre Cavalerii Jedi fu salutat, cu urale. Şi cu toate că nu-i stătea în fire, Han nu fu capabil să-şi ascundă bucuria.

— Iată-l şi pe-al treilea, zîmbi el.

Leia alergă în întîmpinarea lui Luke, şi-l îmbrăţişă cu căldură. Dintr-o dată simţi o mare apropiere, pe care o puse pe seama gravităţii situaţiei, a importanţei misiunii lor. Dar apoi realiză că şi el era schimbat; o schimbare de substanţă care părea să vină din adîncul fiinţei sale – un lucru pe care numai ea putea să-l vadă.

— Ce e, Luke? şopti ea.

Dintr-o dată simţi nevoia să-l cuprindă cu braţele, nici ea n-ar fi putut spune de ce.

— Nimic, am să-ţi spun într-o bună zi, murmură el calm.

Cu toate astea era clar că era ceva important.

— Bine, spuse ea, nevrînd să stăruie. Am să aştept.

Se întreba ce putea fi. Poate faptul că era altfel îmbrăcat – asta era. Îmbrăcat tot în negru – părea mai bătrîn. Mai bătrîn – da, asta era.

Han, Chewie, Lando, Wedge şi mulţi alţii se îmbulziră în jurul lui Luke, salutîndu-l şi sporovăind de zor. Adunarea se despărţi în numeroase grupuri mici de acest fel. Era clipa despărţirii şi a urărilor de bine.

R2 piui o mică observaţie către 3PO, de data aceasta mai puţin iritat ca de obicei.

— N-aş zice că "grozav" e tocmai termenul potrivit, răspunse droidul auriu (fiind traducător în programul principal, cel mai mult îl preocupa găsirea cuvîntului care

să descrie cel mai corect situaţia prezentă).

Şoimul Mileniului se afla în hangarul principal al crucişătorului spaţial al rebelilor, unde i se făceau reparaţii de întreţinere şi i se încărcau rezervoarele. Chiar deasupra lui era aşezată naveta imperială, avînd un aspect cu totul neobişnuit printre interceptoarele cu aripi în X ale rebelilor.

Chewie supraveghea transferul de arme şi provizii spre navetă şi verifica amplasarea echipei de şoc. Han se oprise împreună cu Lando între cele două nave, luîndu-şi, după cum credea, rămas-bun pentru totdeauna.

— Vorbesc serios, ia-o! insistă Solo, arătînd spre *Şoimul Mileniului.* O să-ţi poarte noroc. Ştii doar că e cea mai rapidă navă din toată flota.

Han îi făcuse într-adevăr îmbunătăţiri substanţiale după ce o cîştigase de la Lando. Fusese întotdeauna rapidă, dar acum era mult mai rapidă. Prin modificările pe care i le făcuse, *Şoimul* devenise o parte din el. Investise dragoste şi sudoare în nava sa. Şi spirit. Aşa că, dîndu-i-o acum lui Lando, Han dovedea că într-adevăr era altul – capabil de altruism cum nu fusese niciodată. Iar Lando înţelese.

— Îţi mulţumesc, bătrîne. Am să-i port de grijă. Doar ştii că întotdeauna am condus-o mai bine decît tine. N-o să capete nici măcar o zgîrietură cît timp am eu manşa în mînă.

Solo se uită cu căldură la bătrînul corsar.

— Vezi că te cred pe cuvînt – nu admit nici o zgîrietură.

— Hai, ia-o din loc – că altfel eşti în stare să-mi ceri vreo asigurare grasă.

— Pe curînd, bătrîne.

Se despărţiră fără să-şi exprime adevăratele sentimente, ca doi bărbaţi de acţiune ce aveau de înfruntat timpuri grele; fiecare din ei urcă pe rampa ce ducea la nava lui.

Han pătrunse în cabina de comandă a navei imperiale în timp ce Luke mai făcea nişte reglaje la unul din panourile de navigaţie din spate. Chewbacca, în scaunul copilotului, încerca să se familiarizeze cu comenzile navei imperiale. Han se aşeză în scaunul pilotului; iar Chewie mîrîi ceva despre designul bordului.

— Da, da, făcu Solo, nu cred că imperialii s-au gîndit la un wookie ca tine cînd l-au proiectat.

Leia intră şi ea, aşezîndu-se lîngă Luke.

— Noi sîntem gata, aici în spate.

— Rrrrfr, făcu Chewie, manevrînd primul şir de comutatoare.

Privi spre Solo, dar Han şedea nemişcat, uitîndu-se ţintă prin geam la ceva. Chewie şi Leia îi urmăriră privirea pînă la obiectul asupra căruia se fixase toată atenţia sa – *Şoimul Mileniului.*

Leia îl îmboldi uşor pe comandant:

— Hei, trezeşte-te, da?

— Am un sentiment tare curios, murmură Han. De parcă n-am s-o mai văd niciodată.

Se gîndea la momentele cînd îl salvase cu viteza ei; la momentele cînd o salvase cu viclenia, sau priceperea sa.

Se gîndea la universul pe care îl văzuseră împreună, la adăpostul pe care ea i-l oferise; la felul in care o cunoştea, pe dinăuntru şi pe dinafară. La orele cînd dormiseră unul în braţele celuilalt, plutind uşor, liniştiţi ca un vis în liniştea şi bezna spaţiului adînc.

Simţind toate acestea, Chewbacca aruncă şi el o privire nostalgică spre *Şoim.* Leia îşi puse mîna pe umărul lui Han. Ştia că avea sentimente cu totul deosebite pentru nava lui şi îi părea rău să intervină în această clipă de despărţire. Dar timpul era preţios, şi devenea tot măi preţios.

— Hai, căpitane, şopti ea, hai să plecăm.

Han îşi reveni pe loc.

— Bun. Chewie, hai să vedem de ce-i în stare bebe-

luşul ăsta.

Ambalară motoarele navetei, se desprinseră de pe loc şi porniră în noaptea nesfîrşită.

Lucrările pe Steaua Morţii mergeau înainte. În zonă se aglomerau nave de transport, nave de vînătoare şi navete cu echipament. La intervale regulate, superdistrugătorul imperial supraveghea zona, urmărind desfăşurarea operaţiilor.

Puntea de comandă a distrugătorului era ca un stup în plină activitate. Mesagerii veneau şi plecau urmăriţi pe ecrane de controlorii care înregistrau toate intrările şi ieşirile prin scutul deflector. Se transmiteau şi recepţionau coduri, se dădeau ordine, se proiectau diagrame. În operaţiuni erau implicate mii de nave şi totul se desfăşura cu maximă eficienţă. Pînă cînd controlorul Jhoff luă legătura cu o navetă ce se apropia de scut din sectorul şapte.

— Naveta către puntea de control, vă rog răspundeţi, răsună cu intensitate obişnuită o voce în casca lui Jhoff.

— Vă vedem pe ecran acum, răspunse controlorul în microfonul său. Vă rog să vă prezentaţi.

— Sîntem naveta *Tydirium* şi solicităm deschiderea scutului deflector.

— Către naveta *Tydirium,* transmiteţi, codul de trecere prin scut.

Sus în navetă, Han aruncă o privire îngrijorată spre ceilalţi şi rosti în microfonul său:

— Începem transmisia.

Chewie acţionă un şir de comutatoare, producînd o serie sincopată de semnale de înaltă frecvenţă.

Leia îşi muşca buzele, pregătindu-se de luptă sau fugă.

— Acum o să vedem dacă a meritat preţul pe care l-am plătit pentru codul acesta.

Chewie scoase cîteva sunete de jale.

Luke privea ţintă la superdistrugătorul imperial care plutea undeva în faţa lor. Îi captă privirea cu bezna sa strălucitoare, i se aşternu peste ochi asemenea unei cataracte maligne – dar nu-i acoperea doar privirea. Îi cufunda şi mintea şi inima în întuneric. Spaima cea mai neagră şi un sentiment special: Vader e pe nava aceea!

— Eşti emoţionat, Luke, asta-i tot! încercă Han să-i liniştească pe toţi. În fond sînt o mulţime de nave de comandă. Dar ai grijă, Chewie, să stăm la distanţă fără să observe că stăm la distanţă.

— Auruif rrrgh rrfruuh?

— Nu ştiu – zboară şi tu ca şi cum nu ţi-ar păsa, se răsti Han la Chewie.

— Le ia cam mult timp descifrarea codului, interveni Leia încordată. Dacă nu merge?

Alianţa nu mai putea face nimic dacă scutul deflector al Imperiului nu se deschidea şi pentru ei. Leia încercă să-şi limpezească gîndurile, să se concentreze asupra generatorului scutului, să îndepărteze orice sentimente de îndoială sau frică pe care le-ar fi putut transmite.

— Eu sînt cel care pune misiunea în pericol, rosti atunci Luke, răspunzînd parcă gîndurilor surorii lui secrete. Se gîndea însă la Vader, tatăl lor. N-ar fi trebuit să vin.

Han încercă să calmeze spiritele.

— Hei, ce-ar fi s-o luăm acum pe panta optimismului.

Se simţi însă înconjurat de un perete opac la sugestia lui.

— Cu siguranţă că ştie că sînt aici, îşi reluă Luke ideea.

Rămăsese cu ochii aţintiţi la nava de comandă. Parcă îşi bătea joc de el. Îl aştepta.

— Hai, lasă, astea sînt închipuiri.

— Ararh gragh, mormăi Chewie.

Pînă şi el era supărat.

Lord Vader stătea nemişcat, contemplînd printr-un vizor uriaş Steaua Morţii. Era emoţionat de priveliştea acestui monument, zămislit de faţa întunecată a Forţei. Îşi plimba privirea glacială peste el, mîngîindu-l din ochi.

Strălucea pentru el ca o bijuterie. Un glob magic. Pete de lumină se rostogoleau pe suprafaţa navei, vrăjindu-l pe Lordul Întunecat, ca şi cum ar fi fost un copil mic acaparat de o jucărie deosebită. Era într-o stare transcendentă, într-un moment de intensitate a percepţiilor.

Chiar atunci, dintr-o dată, în mijlocul contemplării sale liniştite, deveni ca o stană de piatră, nici o mişcare, nici o răsuflare, nici o bătaie de inimă care să perturbe atenţia. Îşi concentră toate simţurile înspre eter. Ce simţise? Îşi înclină capul, ca să asculte. Ceva ca un ecou, o vibraţie percepută numai de el trecuse – nu, nu trecuse. Un vîrtej care schimba însăşi forma lucrurilor. Lucrurile nu mai erau ceea ce au fost.

Păşi de-a lungul şirului de controlori pînă cînd ajunse în locul unde amiralul Piett stătea aplecat deasupra ecranului controlorului Jhoff. Auzindu-l pe Vader apropiindu-se, Piett se îndreptă de spate, apoi îşi îndoi brusc gîtul.

— Încotro se îndreaptă naveta? întrebă Vader liniştit, fără vreo altă introducere.

Piett se întoarse spre ecran şi vorbi în microfon:

— Către naveta *Tydirium,* care vă este încărcătura şi destinaţia?

Vocea filtrată a pilotului navetei răsună în receptor:

— Piese şi personal tehnic pentru Luna Sanctuar.

Comandantul punţii privi spre Vader, aşteptînd o reacţie. Spera să nu fie vreo greşeală: Lord Vader nu-ţi ierta uşor greşelile.

— Au cod de trecere? vru Vader să ştie.

— E un cod mai vechi, dar verificat, replică Piett pe

loc. Tocmai mă pregăteam să le dau drumul.

N-avea rost să-l minţi pe Lordul din Sith. Ştia întotdeauna cînd minţeai; minciunile i se arătau deîndată Lordului Întunericului.

— Am un sentiment ciudat în legătură cu nava asta, spuse Vader mai mult pentru sine.

— Să-i opresc? se grăbi Piett să întrebe, dornic să-şi mulţumească stăpînul.

— Nu, lasă-i să treacă. Am să mă ocup personal de ei.

— Cum doriţi, milord.

Piett se înclină, parţial pentru a-şi ascunde surpriza. Făcu un semn din cap spre controlorul Jhoff, care rosti în microfon indicaţiile cuvenite navetei *Tydirium.*

Între timp în navetă, tensiunea aşteptării era tot mai mare. Cu cît le puneau mai multe întrebări despre încărcătură şi destinaţii, cu atît mai mare era pericolul să se deconspire.

Han privi sever spre partenerul său, bătrînul wookie.

— Chewie, dacă ăia nu înghit nada, o să trebuiască s-o luăm din loc cam repejor. Făcea haz de necaz, zău aşa, fiindcă ştiau cu toţii că naveta asta demodată nu avea nici o şansă să fie mai rapidă decît cele din jur.

Vocea controlorului se auzi ca un gîjîit, apoi limpede, răsunînd din microfon.

— Către naveta *Tydirium,* dezactivarea scutului începe chiar acum. Urmaţi cursul prezent.

Cu toţii o dată, în afară de Luke, respirară uşuraţi, ca şi cum necazurile lor s-ar fi terminat aici, pe cînd ele abia începeau. Luke continua să se uite ţintă spre nava de comandă, angajat parcă într-un dialog tăcut şi complicat.

Chewie lătră tare.

— Hei, ce v-am zis eu? rînji Han. Nici o problemă.

Leia zîmbi afectuos.

— Oare asta ne-ai spus?

Solo acceleră şi naveta furată îşi continuă zborul lin spre Luna Sanctuar.

Vader, Piett, Jhoff urmăreau ecranul din camera de comandă, văzînd cum liniile de energie ale scutului deflector se despărţeau pentru a-i face loc navetei *Tydirium,* care se îndrepta încet spre centrul acelei reţele – luna Endor.

Vader se întoarse spre ofiţerul de comandă şi vorbi pe un ton nerăbdător, cu care cei din jurul lui erau mai puţin obişnuiţi.

— Pregătiţi-mi naveta, trebuie să mă duc la Împărat.

Fără a mai aştepta un răspuns, Lordul Întunericului se departa, mînat după cum vedeau cu toţii de un gînd întunecat.

V

Copacii de pe Endor erau înalţi de o mie de picioare. Trunchiurile lor, acoperite cu o coajă zgrunţuroasă, ruginie, se înălţau ca nişte coloane, unele din ele mari cît o casă, altele subţiri ca un picior. Frunzele lungi şi înguste, dar pline de sevă, răsfirau lumina soarelui în modele delicate, albastre verzui.

Printre aceşti uriaşi străvezii creştea flora obişnuită de pădure – tot felul de specii, forme variate şi înşelătoare, noduroase şi răsucite, foarte înfrunzite. Terenul de sub picioare era în general ferm, pe alocuri însă vegetaţia era atît de deasă, încît semăna cu o mare verde şi blîndă care unduia în briza pădurii.

Aceasta era Luna Endor: verde, de-a pururi primăvăratică, tăcută. Lumina filtrată se revărsa prin

acoperişul crengilor, ca o sevă divină, ca şi cum aerul însuşi ar fi avut viaţă. Era cald şi răcoros. Aceasta era Endor.

Naveta imperială furată coborî într-un luminiş aflat la multe mile depărtare de portul de aterizare imperial şi fu camuflată cu un acoperiş de crengi uscate, frunze şi muşchi. La drept vorbind, aparatul de proporţii reduse se pierdea cu totul printre coloanele uriaşe ale copacilor. Carcasa de oţel ar fi putut părea nepotrivită în acest decor, dacă nu ar fi fost atît uzată.

Contingentul rebelilor începu să urce cărarea abruptă ce ducea pe vîrful dealului din apropierea luminişului. În frunte erau Leia, Chewie, Han şi Luke, urmaţi în şir indian de plutonul pestriţ şi bine blindat al echipei de asalt. Grupul era compus din luptătorii de elită ai Alianţei Rebelilor. O adunătură de duri, într-un anume fel, fuseseră selectaţi individual, pe baza spiritului de iniţiativă, vicleniei şi ferocităţii de care dădeau dovadă. Unii făceau parte din trupele de comando, alţii erau criminali eliberaţi pe cuvînt – dar cu toţii urau Imperiul cu o intensitate care depăşea instinctul de autoconservare. Şi cu toţii ştiau că operaţia la care participau era crucială. Dacă nu izbuteau să distrugă generatorul scutului, Rebeliunea era condamnată. Altă şansă nu mai exista.

Drept urmare, nimeni nu trebuia să le atragă în vreun fel atenţia în timp ce înaintau în tăcere pe poteca de pădure. Erau, fiecare în parte, de o mie de ori mai alerţi decît fuseseră vreodată.

R2-D2 şi C-3PO încheiau coloana. Cupola lui R2 se rotea neîncetat în timp ce înaintau, clipind cu senzorii săi spre copacii înalţi din jurul lor.

— Biii – duuup! comentă R2.

— Nu, n-aş zice că e frumos aici, replică sentenţios companionul său auriu. Norocoşi cum sîntem, o să descoperim că e locuit numai de monştrii mîncători de droizi.

Soldatul din faţa lui 3PO se întoarse spre ei

atenţionîndu-i cu duritate:

— Ssst!

3PO se întoarse spre R2 şi şopti:

— Linişte, R2!

Cu toţii erau cam nervoşi.

Cei din frunte, Leia şi Chewie ajunseră pe coama dealului. Se lăsară la pămînt şi se tîrîră pe ultima porţiune ca să se uite peste margine. Chewbacca ridică laba semnalizind celor din urma lor să se oprească. Dintr-o dată pădurea păru să devină şi mai tăcută.

Luke şi Han se apropiară pe burtă să vadă ce se întîmpla. Făcînd semn printre ferigi, Chewie şi Leia le atraseră atenţia să rămînă ascunşi. Puţin mai jos, într-o vale îngustă, lîngă un lac limpede, poposiseră doi cercetaşi imperiali. Îşi preparau o masă din raţia primită, preocupaţi fiind s-o încălzească deasupra unui reşou portabil. Lîngă ei, parcate, se aflau două hiperbiciclete antigravitaţionale.

— Să încercăm oare să-i ocolim? şopti Leia.

— O să ne ia cam multişor, clătină Luke din cap.

Han îşi iţi capul din spatele unei stînci.

— Da, şi dacă ne văd cumva şi raportează mai sus, toată expediţia a fost degeaba.

— Oare să nu fie decît ei doi?

Leia părea în continuare sceptică.

— Hai să vedem, zîmbi Luke cu un oftat, dornic să scape de tensiune; şi toţi îi răspunseră cu un rîs forţat: începea dansul.

Leia făcu semn celorlalţi să rămînă pe loc; apoi ea, Luke, Han şi Chewie porniră să se furişeze spre tabăra cercetaşilor.

Cînd ajunseseră destul de aproape de luminiş, fiind încă acoperiţi de tufişuri, Solo o luă înainte de unul singur.

— Staţi aici. De ăştia mă ocup eu cu Chewie, zise el şi le aruncă un zîmbet şmecheresc.

— Uşor, îl avertiză Luke, s-ar putea...

Dar înainte să apuce să termine vorba, Han împreună cu prietenul său păros se şi năpustiseră spre luminiş.

— ... să mai fie şi alţii pe acolo, termină Luke ce avea de spus.

Privi spre Leia. Ea ridică din umeri. Ce să-i faci? Unii nu pot fi schimbaţi nici în ruptul capului.

Înainte ca Luke să mai zică ceva, din vîlcea izbucniră zgomote de luptă. Se lipiră de pămînt aşteptînd.

Han se angajase într-o luptă cu pumnii cu unul dintre cercetaşi – de mult nu mai fusese atît de furios ca acum. Celălalt însă o luase spre hiperbiciclete încercînd să scape. Dar tocmai cînd pornise motoarele, Chewie trase cîteva săgeţi din laserul arbaletă. Nefericitul cercetaş se zdrobi pe loc de unul din copacii giganţi din apropiere; urmă o explozie scurtă, înăbuşită.

Leia îşi trase pistolul laser şi se avîntă spre cîmpul de bătaie, urmată îndeaproape de Luke. De cum ieşiră însă din luminiş, asupra lor se abătu o ploaie de scurte descărcări laser, aruncîndu-i la pămînt. Leia îşi pierdu arma.

Uluiţi, priviră amîndoi în sus tocmai în momentul în care alţi doi cercetaşi imperiali se iviră pe latura îndepărtată a luminişului, îndreptîndu-se spre bicicletele lor, ascunse în frunzişul de la margine. Cercetaşii îşi scoaseră pistoalele în timp ce încălecau pe biciclete şi porneau motoarele.

— Uite, acolo, alţi doi! strigă Leia şi sări în picioare.

— I-am zărit, răspunse Luke ridicîndu-se. Stai aici.

Dar Leia avea ideile ei. Se repezi la bicicleta liberă, o încercă şi porni în urmărirea celor doi cercetaşi. Cînd ajunse în dreptul lui Luke, acesta sări pe bicicletă, în spatele ei şi împreună se făcură nevăzuţi.

— Repede, comutatorul din centru, strigă el peste umărul ei, blochează-le legăturile.

În timp ce Luke şi Leia părăseau luminişul, Han şi

Chewie tocmai îl biruiseră pe ultimul cercetaş.

— Hei, aşteptaţi-ne! strigă Solo; dar ei plecaseră deja.

Han îşi trînti cu năduf arma de pămînt, iar restul echipei de comando pătrunse şi ea în luminiş.

Luke şi Leia străbăteau în mare viteză frunzişul des, zburînd doar la cîteva picioare deasupra pămîntului. Leia conducea, Luke în spate. Cei doi fugari imperiali aveau un avans considerabil, dar la o viteză de două sute de mile pe oră, Leia era mai bună la pilotat – talentul îl avea din familie.

Periodic trăgea cîte o rafală din aruncătorul de grenade laser montat pe bicicletă. Dar cei doi fugari imperiali erau încă prea departe pentru ca lovitura să atingă acele ţinte mişcătoare. Exploziile loveau copacii din care săreau aşchii, pîrjoleau tufişurile, în timp ce bicicletele se strecurau printre crengile masive, impunătoare.

— Apropie-te de ei! strigă Luke.

Leia deschise clapeta de acceleraţie, reducînd tot mai mult distanţa. Cei doi cercetaşi simţiră că urmăritorul lor cîştigă teren şi începură să vireze cînd într-o parte, cînd într-alta, strecurîndu-se prin spaţiul îngust dintre copaci. Una din biciclete se atinse de trunchiul unui copac, făcîndu-l pe conducător să piardă aproape cu totul controlul asupra vehiculului, obligîndu-l să încetinească destul de mult.

— Treci paralel cu el, strigă Luke în urechea Leiei.

Leia ajunse cu bicicleta ei atît de aproape de cea a cercetaşului încît ghidoanele se hîrjîiau unul de altul. Dintr-o dată Luke sări din spatele bicicletei Leiei în spatele cercetaşului, îl prinse pe acesta de gît şi îl azvîrii de pe bicicletă. Soldatul în armura sa albă se izbi cu zgomot de un trunchi gros şi rămăsese pe veci culcat între ferigi.

Luke trecu pe scaunul conducătorului hiperbicicletei, timp de cîteva clipe manevră comenzile şi apoi ţîşni înainte pe urmele Leiei. Cei doi îl vînau acum împreună

pe cercetaşul rămas în cursă.

Trecură în zbor peste un deal şi pe sub un pod de piatră, atenţi să evite coliziunea, lăsînd în urmă limbi de foc. Vînătoarea se îndrepta acum spre nord, trecînd pe lîngă albia unui rîu unde se odihneau alţi doi cercetaşi imperiali. O clipă mai tîrziu aceştia porniră la rîndul lor în urmărirea lui Luke şi a Leiei, trăgînd de zor din armele lor cu laser. Luke rămase în continuare în spatele Leiei aruncînd o privire înapoi.

— Ţine-te de el! strigă el spre Leia, indicîndu-i-l pe cercetaşul din faţă. Eu am să mă ocup de cei doi din spate!

Leia zbură înainte. În acelaşi timp, Luke îşi puse în funcţiune retrorachetele, intrînd cu bicicleta în deceleraţie rapidă. Cei doi cercetaşi din urma lui trecură cu viteză pe lîngă el, incapabili să-şi încetinească mersul. Luke ambală şi porni imediat cu viteză mare înainte, trăgînd cu arma; se transformase în urmăritorul urmăritorilor.

La cea de-a treia tentativă îşi atinse ţinta: unul din soldaţi pierdu controlul vehiculului, începu să se rotească şi intră din plin într-un bloc de piatră unde bicicleta explodă.

Tovarăşul lui aruncă doar o scurtă privire spre limbile de foc ale exploziei, îşi conectă dispozitivul de forţaj, sporindu-şi viteza. Luke îl urma îndeaproape.

În faţă, Leia şi primul cercetaş îşi continuau slalomul ameţitor printre baricadele trunchiurilor impasibile şi ale crengilor îmbîrligate. Leia trebuia să frîneze la atîtea cotituri încît îi era cu neputinţă să se apropie mai mult de soldatul imperial. Dintr-o dată ţîşni în aer, într-un unghi incredibil de abrupt şi se făcu nevăzută.

Cercetaşul se întoarse nedumerit, neştiind ce să facă, să se liniştească ori să se pitească, după dispariţia neaşteptată a urmăritorului său. Se lămuri însă destul de repede. Din vîrful copacilor Leia plonjă asupra lui, trăgînd

din plin. Bicicleta cercetaşului se clătină sub forţa undei de şoc a unei lovituri foarte apropiate. Leia venea cu o viteză mai mare decît anticipase şi într-o clipă ajunse să zboare paralel cu el. Dar, înainte de-a şti ce se întîmplă, acesta scoase o armă de mînă dintr-o teacă aflată undeva mai jos şi trase înainte ca ea să mai poată reacţiona.

Pierdu controlul bicicletei, dar apucă să sară de pe ea -în clipa următoare bicicleta explodă izbindu-se de un copac uriaş în timp ce Leia se rostogoli într-o apă mică plină de frunze veştejite şi buşteni putreziţi. Ultimul lucru pe care îl văzu fu mingea de foc portocalie printr-un nor verzui de fum, apoi totul se întunecă.

Rînjind satisfăcut, cercetaşul se uita în urmă la focul exploziei. Cînd îşi întoarse din nou privirea înainte, veselia i se şterse de pe chip deoarece se afla în plin curs de coliziune cu un copac căzut la pămînt. Peste o clipă totul se sfîrşi; nu se mai vedeau decît flăcările.

Între timp Luke se apropia iute de ultimul cercetaş. Pe cînd se strecurau printre copaci, Luke îl ajunse din urmă, mergînd apoi alături de pilotul imperial. Pe neaşteptate, soldatul viră scurt izbindu-şi bicicleta de cea a lui Luke – amîndoi se clătinară într-un mod periculos, evitînd în ultimul moment un trunchi mare care bloca poteca. Cercetaşul zbură pe sub el, Luke pe deasupra – iar atunci cînd coborî pe cealaltă parte, nimeri direct peste vehiculul cercetaşului. Ghidoanele celor două biciclete se prinseră unul într-altul.

Bicicletele semănau ca formă cu boburile de-o persoană, avînd de o parte şi alta a boturilor lor lungi cîte două ghidoane subţiri cu aripioare de ghidaj la capete. Avînd ghidoanele încălecate, cele două biciclete înaintau ca una singură, deşi fiecare pilot putea conduce.

Cercetaşul trase tare spre dreapta, încercînd să-l împingă pe Luke într-un crîng de arbori tineri. În ultima clipă însă, Luke se lăsă cu toată greutatea pe stînga,

izbutind să răstoarne cele două biciclete pe verticală, cu Luke deasupra şi cercetaşul dedesubt.

Brusc acesta din urmă nu mai opuse rezistenţă manevrei lui Luke, ba dimpotrivă, se lăsă şi el cu toată greutatea spre stînga, ceea ce avu drept urmare o întoarcere cu 360° a celor două biciclete care ajunseră exact în aceeaşi poziţie... doar că în faţa lui Luke se ivise un copac enorm.

Fără să stea pe gînduri, el sări de pe bicicletă. O fracţiune de secundă mai tîrziu, cercetaşul vira abrupt spre stînga – cele două ghidoane se despărţiră – iar vehiculul lui Luke, rămas fără conducător, se lovi de uriaşul sequoia şi explodă.

Luke se rostogoli pe o pantă acoperită cu muşchi. Cercetaşul ţîşni în sus, dădu roată şi apoi se năpusti direct asupra lui.

Luke ieşi împleticindu-se din tufişurile în care se oprise în timp ce soldatul imperial se apropia accelerînd la maximum, trăgînd neîncetat, cu aruncătorul de grenade, Luke îşi aprinse sabia laser şi se propti bine pe picioare. Sabia respingea loviturile pe care cercetaşul le trimitea spre Luke, dar bicicleta se apropia neîncetat. În cîteva clipe cei doi aveau să se întîlnească; bicicleta acceleră şi mai mult, pilotul ei intenţionînd, se vede, să-l taie în două pe tînărul Cavaler Jedi. În ultima clipă însă, Luke făcu un pas lateral – perfect cronometrat, ca cel mai vestit toreador ce înfruntă un taur furios – şi tăie cu o singură şi sigură lovitură de sabie bicicleta.

Bicicleta începu să vibreze, să se încline, iar apoi se răsturnă. Într-o clipă scăpă de sub controlul celui care o conducea, iar în următoarea se transformase într-o minge de foc ce se rostogolea peste patul de frunze de pe jos.

Luke îşi stinse sabia şi porni înapoi spre ceilalţi.

Naveta lui Vader întoarse în dreptul porţiunii neterminate a Stelei Morţii şi se lăsă lin în jos în docul principal de acostare. Rampa fu coborîtă fără zgomot pentru Lordul întunecat; picioarele lui alunecară tot fără zgomot pe oţelul rece. Rece cu bună ştiinţă, aşa era el, şi iute.

Coridorul principal era plin de curteni ce aşteptau o audienţă la Împărat. Vader îşi încreţi buzele la vederea lor – proşti, cu toţii. Tot felul de caraghioşi în robele lor de catifea şi cu feţe sulemenite; episcopi parfumaţi ce-şi înmînau note şi rosteau sentinţe – ei între ei – fiindcă nu interesau pe nimeni: neguţători alunecoşi, cerşind favoruri, îndoindu-se sub greutatea bijuteriilor ce mai purtau căldura cărnii muribunde a fostului proprietar; bărbaţi şi femei, dezmăţaţi, dornici de a se amesteca în joc.

Vader nu avea răbdate cu viermuiala asta măruntă. Trecu pe lîngă ei fără să mişte măcar din cap, deşi mulţi ar fi dat orice să prindă o privire a înaltului Lord.

Cînd ajunse la ascensorul ce ducea în turnul Împăratului, găsi uşa închisă. Gardieni înveşmîntaţi în roşu, înarmaţi pînă în dinţi, flancau intrarea, fără să pară a lua în seamă prezenţa lui Vader. Din umbră se ivi un ofiţer, tăindu-i calea, oprindu-i înaintarea.

— Nu aveţi voie să intraţi, spuse ofiţerul pe un ton egal.

Vader nu rosti nici un cuvînt. Îşi ridică mîna, cu degetele întinse spre gîtul ofiţerului. Ofiţerul începu să se sufoce, îl lăsară genunchii, faţa îi deveni cenuşie.

Respirînd sacadat, vorbi din nou:

— E ordinul Împăratului...

Ca un arc, Vader îi dădu drumul omului din strînsoarea invizibilă. Ofiţerul se lăsă la pămînt, recăpătîndu-şi respiraţia, frecîndu-şi gîtul.

— Am să aştept pînă ce va binevoi să mă primească, spuse Vader.

Se întoarse şi privi afară, prin geamul vizorului: Endor cel proaspăt şi verde plutind în spaţiul întunecat, iradiind parcă de la o sursă ascunsă de energie. Simţea atracţia planetei ca un magnet, ca un vid, ca o forţă în noaptea nesfîrşită.

Han şi Chewie stăteau întinşi în luminişul din pădure, liniştiţi şi tăcuţi. Ceilalţi membri ai plutonului se relaxau – pe cît posibil – în grupuri de cîte doi sau trei împrăştiate în jurul lor. Cu toţii aşteptau.

Pînă ce şi 3PO era tăcut. Neavînd altceva mai bun de făcut şedea lîngă R2 lustruindu-şi degetele în timp ce lumina după-amiezii se stingea încetul cu încetul.

R2 şedea nemişcat, cu excepţia micuţului ecran robot ce răsărea din vîrful cupolei sale argintii şi care se rotea neîncetat, sondînd pădurea. Degaja linişte şi calm, ca unul care avea de desluşit un program.

Dintr-o dată piui.

3PO se opri din lustruit şi privi speriat spre pădure.

— Vine cineva, traduse el.

Restul plutonului începu să cerceteze din priviri împrejurimile, armele fură pregătite. Se auzi o creangă trosnind undeva în dreapta. Nimeni nu mai respira.

Din desişul pădurii se ivi Luke, apropiindu-se de ei cu un pas obosit. Se liniştiră cu toţii, lăsară armele în jos. Luke era prea obosit ca să-i mai pese de ceva. Se trînti pe jos lîngă Solo şi se întinse pe spate cu un oftat.

— Timpuri grele, puştiule, comentă Han.

Luke se ridică. Într-un cot, zîmbind. Cît zgomot şi cît efort ca să învingi cîţiva cercetaşi imperiali; şi încă nu dăduseră de greu. Han însă reuşea să-şi păstreze umorul. Era o binecuvîntare, o parte a farmecului său. Luke spera din toată inima ca astfel de fiinţe să nu dispară niciodată din univers.

— Şi să vezi ce-o să mai urmeze cînd ajungem la

generator, răspunse şi el pe acelaşi ton.

Solo privi în jur, spre pădurea din care Luke tocmai venise.

— Unde-i Leia?

— N-a venit înapoi? se îngrijoră deodată Luke.

— Credeam că e cu tine, ripostă Han pe un ton ridicat.

— Ne-am despărţit, explică Luke.

Han şi Luke se uitară supăraţi unul la altul şi apoi se ridicară încet în picioare.

— Hai mai bine s-o căutăm.

— N-ai vrea să te odihneşti un pic? întrebă Han.

Vedea pe faţa lui Luke cît era de obosit şi ar fi vrut să-l cruţe pentru confruntarea finală, ce avea să fie cu siguranţă mai grea decît îşi puteau închipui,

— Aş vrea s-o găsesc pe Leia, spuse el blînd.

Han dădu din cap fără să-l mai contrazică. Făcu semn spre locţiitorul său de la comanda plutonului. Ofiţerul se apropie în grabă şi salută.

— Ia-o cu plutonul înainte, îi ordonă Solo. Ne întîlnim la generator la 0.30.

Ofiţerul salută din nou şi imediat dădu ordin trupei. Într-un minut porniră la drum, strecurîndu-se în tăcere prin pădure, fericiţi că în sfîrşit se mişcau din loc.

Luke, Chewbacca, generalul Solo şi cei doi droizi o luară în direcţia opusă. R2 mergea în frunte, scannerul său rotitor sondînd în căutarea stăpînei sale, iar ceilalţi îl urmară, afundîndu-se împreună în pădure.

Primul lucru pe care Leia îl simţi fu cotul ei stîng. Era ud. Îmbrăcămintea se îmbibase de apa din băltoaca în care nimerise.

Îşi scoase cotul din apă cu o mişcare care provocă altceva: durere – o durere ascuţită în întregul braţ atunci cînd îl mişca. Hotărî deci să nu-l mai mişte.

Apoi în conştiinţa ei pătrunseră sunete. Clipocitul apei cînd îşi mişcase cotul, foşnetul frunzişului şi din cînd în cînd cîte un ciripit de pasăre. Zgomotele pădurii. Inspiră scurt, cu un oftat, şi se auzi oftînd.

Apoi nările îi fură invadate de mirosuri: mirosuri umede, de muşchi, de oxigen degajat de frunze, mirosul mierii undeva la distanţă, parfumul unor flori rare.

Gustul veni o dată cu mirosul – gustul sîngelui pe limbă. Deschise şi închise gura de cîteva ori, să vadă de unde venea sîngele; dar nu descoperi. În schimb tentativa îi aduse revelaţia altor dureri – în cap, la ceafă, în spate. Începu să-şi mişte din nou braţele, dar iată că durerile nu-i dădeau pace; aşa că, din nou, se odihni.

Apoi se făcu simţită temperatura. Soarele îi încălzea degetele mîinii drepte, în timp ce palma, aflată la umbră, rămase rece. O adiere trecu peste picioare. Mîna stîngă, lipită de pîntecul dezgolit, era caldă.

Se simţea... trează.

Încet – cu reticenţă de fapt, de teama lucrurilor pe care ar fi putut să le descopere, căci, văzîndu-le, lucrurile deveneau reale, iar a vedea propriul ei corp zdrobit era o realitate pe care nu voia s-o constate – încet deschise ochii. Lucrurile erau neclare aici la nivelul solului. Cafeniuri şi cenuşiuri şterse în prim-plan, devenind mai strălucitoare şi mai verzi pe măsură ce se depărtau, încetişor, lucrurile începură să capete contur.

Încet, văzu un ewok. O creatură ciudată, măruntă, cu blană, stătea la o distanţă de trei picioare de faţa ei şi nu avea mai mult de trei picioare în înălţime. Avea ochi mari, întunecaţi, curioşi şi lăbuţe boante cu degeţele. Era acoperit din cap pînă în picioare cu o blană moale, cafenie şi arăta întocmai ca păpuşa wookie de cîrpă cu care se juca Leia pe cînd era copil. De fapt, în prima clipă cînd o văzuse stînd în faţa ei, şi-a zis că era doar o închipuire, o amintire din copilărie iscată de creierul ci tulburat.

Dar nu era o închipuire. Era un ewok. Iar numele lui era Wicket.

Şi nu era chiar o jucărie nevinovată – fiindcă pe măsură ce Leia îl privea mai bine, descoperi că purta un cuţit la brîu. Alte veşminte nu mai avea, cu excepţia unui capişon de piele subţire care-i acoperea doar partea din spate a capului.

Se urmăriră unul pe celălalt, nemişcaţi, timp îndelungat. Ewokul părea uimit de apariţia Prinţesei, neştiind cine era, ori ce intenţii avea. Pe moment, Leia voia să afle dacă putea să se ridice în capul oaselor.

Se ridică gemînd.

Zgomotul păru să-l sperie pe micuţul ewok care se dădu iute înapoi, se împiedică şi căzu.

— Iiep! chiţăi el.

Leia se cercetă atent, pentru a descoperi cît de grave erau urmările accidenfului. Îşi sfîşiase hainele, avea tăieturi, vînătăi şi zgîrieturi peste tot, dar nimic nu părea a fi rupt, ori ireparabil distrus. Pe de altă parte însă, habar n-avea unde se afla. Gemu din nou.

Asta fu însă prea mult pentru ewok. Sări în sus, apucă o suliţă lungă de patru picioare şi o îndreptă spre ea. Prudent începu să-i dea tîrcoale înţepînd-o cu vîrful ascuţit al lancei, mai mult speriat decît agresiv.

— Hei, încetează, făcu Leia un gest cu mîna dîndu-l la o parte.

Asta-i mai trebuia – s-o sîcîie un ursuleţ. Adăugă cu blîndeţe:

— N-am să-ţi fac nici un rău.

Se ridică vioaie în sus, cercetîndu-şi picioarele. Precaut ewokul se dădu înapoi.

— Nu trebuie să-ţi fie frică! Leia încerca să vorbească pe un ton cît mai liniştitor. Vreau doar să văd ce s-a întâmplat cu bicicleta.

Ştia că vorbindu-i pe acest ton îl va linişti pe micuţ. Apoi mai ştia că dacă vorbea era bine.

Se simţea puţin nesigură pe picioare, dar era în stare să se ducă pînă la rămăşiţele carbonizate ale bicicletei, împrăştiate la poalele unui copac înnegrit parţial de foc.

Faptul că se depărtă de el avu darul să-l liniştească pe ewokul care se luă acum după ea ca un căţeluş speriat. Leia ridică de pe jos pistolul laser al cercetaşului imperial: atît mai rămăsese din el.

— Cred că am ieşit din scenă la momentul potrivit, murmură ea.

Ewokul o cercetă tăcut cu ochii lui mari, strălucitori, încuviinţă, apoi clătină din cap şi chiţăi supărat vreo cîteva secunde.

Leia privi în jurul ei spre pădurea deasă, apoi se aşeză, oftînd, pe un buştean. Se afla acum la nivelul ewokului şi din nou se măsurară din priviri, puţin uimiţi, puţin îngrijoraţi.

— Necazul e că sînt blocată aici şi că nici măcar nu ştiu unde sînt, se confesa ea.

Îşi propti capul în mîini, în parte pentru a mediii la situaţia ei, în parte pentru a-şi freca tîmplele ca să-şi îndepărteze durerea. Wicket se aşeză lîngă ea în exact aceeaşi poziţie – cu capul proptit în lăbuţe, cu coatele sprijinite pe genunchi – şi apoi scoase un mic oftat de simpatie.

Leia rîse recunoscătoare şi-l scarpină în vîrful capului, între urechi. Micuţa făptură toarse ca un pisoi.

— N-ai cumva din întîmplare vreun mijloc de comunicare la tine? glumi Leia.

Nu-şi punea nici o nădejde, dar spera ca vorbind despre asta să-i vină vreo idee. Ewokul clipi din ochi de cîteva ori – şi îi trimise o privire lungă şi uimită. Leia zîmbi:

— Nu, presupun că n-ai.

Dintr-o dată Wicket se încordă tot; îşi ciuli urechile şi îşi înclină capul într-o atitudine de atenţie concentrată.

— Ce-i? şopti Leia.

Era limpede că ceva nu era în ordine. Apoi auzi şi ea: un ţăcănit în tufişurile de dincolo, un foşnet uşor.

Dintr-o dată ewokul scoase un ţipăt puternic, înspăimîntat. Leia îşi trase pistolul, sărind în spatele buşteanului. Wicket veni repede lîngă ea şi se vîrî dedesubt. Urmă o tăcere prelungă. Încordată, nesigură, Leia îşi concentră simţurile spre tufişul din apropiere, fiind pregătită să tragă.

Cu toate astea, nu se aştepta ca lovitura să vină din direcţia din care veni – de foarte sus, de undeva din dreapta. Explodă chiar în faţa buşteanului, într-o trombă de lumină şi ace de pin. Leia trase iute două focuri în acea direcţie – apoi, la fel de iute simţi ceva în spatele ei. Se întoarse încet pentru a descoperi un cercetaş imperial în picioare chiar deasupra ei, ţinînd arma îndreptată spre capul ei. Întinse mîna după pistolul pe care ea îl ţinea în mînă.

— Dă-mi-l, ordonă el.

Fără vreun avertisment, de sub buştean ţîşni o mînă păroasă care împlîntă un cuţit în piciorul cercetaşului. Omul urlă de durere şi începu să sară într-un picior.

Leia plonjă după pistolul pe care el îl scăpase din mină. Se rostogoli, trase şi îl lovi pe cercetaş drept în piept, descărcîndu-şi focul drept în inima lui.

Imediat pădurea se linişti din nou, înghiţind zgomotul şi lumina ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Leia rămase în continuare culcată, respirînd precipitat, aşteptînd un alt atac. Dar nu se întîmplă nimic.

Wicket îşi iţi capul zbîrlit de sub buştean şi privi în jur.

— Iiip rrp scrp oooh, mormăi el pe un ton îngrozi.

Leia sări în sus, alergă încolo şi încoace, se aplecă pe sub buşteni, cercetă din ochi împrejurimile. Pe moment locul, părea sigur. Dădu din cap spre noul ei prieten.

— Hai mai bine să plecăm de aici.

În timp ce se afundau în desiş, Wicket preluă conducerea. La început Leia era nesigură, dar el scoase

cîteva ţipete stridente în direcţia ei şi o trase de mînecă. Aşa că se lăsă în voia creaturii aceleia mici şi ciudate şi o urmă.

Dădu frîu liber gîndurilor pentru un timp, pe cînd picioarele o purtau iute printre copacii gigantici. Dintr-o dată realiză nu atît dimensiunile reduse ale ewokului care o conducea, ci propriile ei dimensiuni în comparaţie cu aceşti copaci. Aveau vîrste de zeci de mii de ani, unii din ei erau înalţi de nu le zărea vîrfurile: temple ale forţei vieţii pentru care lupta ea; îşi întindeau ramurile înspre restul universului. Simţea că face şi ea parte din măreţia lor, dar în acelaşi timp se simţea măruntă.

Şi singură. Se simţea singură aici, în această pădure de giganţi. Toată viaţa trăise printre giganţi: tatăl ei, marele senator Organa; mama ei, pe atunci ministru al educaţiei; prietenii şi tovarăşii ei, cu toţii erau giganţi...

Dar copacii aceştia erau ca nişte semne uriaşe de exclamare, vestind propria lor proeminenţă. Erau aici! Mai bătrîni decît timpul! Aveau să fie aici şi după ce Leia se va fi dus de mult, după ce Rebeliunea, după ce Imperiul...

Şi atunci nu se mai simţi singură, ci parte din aceste fiinţe echilibrate, magnifice. O parte din ele, prin timp şi spaţiu, legată de acea forţă vitală pulsîndă, care...

Era tulburător. O parte şi totuşi aparte. Nu reuşea să înţeleagă. Se simţea mare şi mică, curajoasă şi timidă, se simţea ca o scînteie măruntă ce dansa în focurile vieţii..., dansînd în spatele unui ursuleţ pufos de jucărie, care o trăgea tot mai adînc după el în pădure.

Deci asta era, pentru salvarea lor lupta de fapt Alianţa – pentru nişte făpturi mici şi păroase, trăind în păduri mamut şi ajutînd prinţese să iasă la liman. Leia ar fi dorit ca părinţii ei să mai fie în viaţă ca să le poată povesti toate acestea.

Lord Vader ieşi din ascensor şi se opri la intrarea sălii tronului. Cablurile de lumină zumzăiau de ambele părţi, ale ascensorului, aruncînd o strălucire ciudată asupra gărzilor regale care stăteau acolo. Porni hotărît înainte urcă cele cîteva trepte şi se opri supus în spatele tronului îngenunche şi rămase nemişcat.

Imediat apoi auzi glasul Împăratului:

— Ridică-te. Ridică-te şi vorbeşte, prietene.

Vader se ridică în timp ce tronul se roti şi Împăratul apăru în faţa lui. Stabiliră contactul vizual.

De la distanţă de ani lumină şi peste prăpastia dintre sufletele lor, Vader îi răspunse:

— Stăpîne, o navă mică a rebelilor a pătruns prin scut şi a aselenizat pe Endor.

— Da, ştiu.

Nici o urmă de surpriză nu răzbătea din glasul lui mai degrabă, satisfacţie. Vader observă asta, apoi continuă:

— Fiul meu e cu ei.

Fruntea Împăratului se ridică imperceptibil. Glasul îi rămase nepăsător, rece, uşor curios.

— Eşti sigur?

— L-am simţit, stăpîne.

Era ca o provocare. Ştia că Împăratul se temea de tînărul Skywalker, de puterea lui. Numai împreună puteau ei spera să-l poată atrage pe tînărul Cavaler Jedi de partea întunecată a Forţei. Repetă cuvintele, scoţînd în evidenţă unicitatea poziţiei sale:

— *Eu* l-am simţit.

— Ciudat însă că *eu* nu, murmură Împăratul, în timp ce ochii i se îngustau, transformîndu-se în două fante.

Amîndoi simţeau că Forţa nu era atotputernică – şi nimeni nu era infailibil. Forţa se însoţea cu limpezimea minţii şi intuiţia. Fireşte, Vader şi fiul său erau mai intim legaţi decît Împăratul cu tînărul Skywalker – dar, în plus, Împăratul sesiza acum un contracurent pe care nu-l mai simţise niciodată, o buclă în linia Forţei pe care nu o

putea înţelege.

— Mă-ntreb dacă sentimentele tale în această chestiune sînt clare, Lord Vader.

— Sînt clare, stăpîne.

Ştia de prezenţa fiului său, îl chinuia şi îl biciuia, şi îl atrăgea, şi îl striga cu un glas numai de el auzit.

— Atunci trebuie să te duci la Luna Sanctuar şi să-l aştepţi, spuse sec Împăratul.

Atîta timp cît lucrurile erau clare nu existau probleme.

— Va veni el la mine? întrebă Vader cu scepticism.

El nu simţea astfel. El se simţea atras.

— Din proprie iniţiativă, îl asigură Împăratul.

Trebuia s-o facă din proprie iniţiativă, altfel riscau să piardă totul. Pentru a-l corupe, un spirit nu putea fi forţat, trebuia sedus. Trebuia să participe activ. Trebuia să-şi dorească acest lucru. Luke Skywalker ştia toate astea, totuşi se învîrtea în jurul focului, ca un motan. Destinele nu puteau fi niciodată descifrate cu certitudine absolută – dar Skywalker avea să vină la ei, lucrul acesta era clar.

— Am prevăzut asta. Compasiunea lui faţă de tine îi va veni de hac.

Compasiunea fusese întotdeauna punctul slab al Cavalerilor Jedi, şi avea să fie mereu aşa. Aceasta îi făcea în ultimă instanţă vulnerabili. Împăratul nu cunoştea compasiunea:

— Băiatul va veni la tine, iar tu îl vei aduce înaintea mea.

— Cum porunciţi!

Vader se înclină adînc.

O undă de maliţie stărui în vorbele cu care Împăratul îl concedie pe Vader. Mînia se simţi în pasul lui Vader în timp ce ieşea din sala tronului pentru a se urca în naveta spre Endor.

Luke, Chewie, Han şi 3PO păşeau metodic prin desiş în urma lui R2, al cărui radar continua să se rotească. Era pur şi simplu remarcabil felul în care micuţul droid îşi croia drum prin junglă, fără să facă defel caz de asta, folosind sculele tăietoare montate pe membrele inferioare şi pe cupola capului care croiau drum prin orice se dovedea prea dens pentru a fi dat la o parte.

R2 se opri deodată, provocînd oarecare busculadă printre cei ce veneau în urma sa. Ecranul său radar se rotea mai repede. R2 clipi şi bîzîi un timp apoi sări înainte, anunţînd emoţionat:

— Vrrr diio dUp buuuu dUii op!

3PO se luă după el.

— R2 spune că hiperbicicletele se află chiar aici – oh, Doamne.

Pătrunse în luminiş în fruntea celorlalţi, dar se opriră cu toţii odată, unul peste altul. Resturile carbonizate a trei biciclete erau împrăştiate pe toată suprafaţa – ca să nu mai vorbim de rămăşiţele unor cercetaşi imperiali.

Se răspîndiră să cerceteze urmele. Nu găsiră mare lucru, cu excepţia unei bucăţi din jacheta Leiei. Han o ţinea în mînă cu o mină nervoasă, chibzuind.

3PO rosti calm:

— Senzorii lui R2 nu descoperă alte urme ale Prinţesei Leia.

— Sper să fie pe aici pe undeva, spuse Han întorcîndu-se spre copaci.

Nu voia să se gîndească la dispariţia ei. După cîte se întîmplaseră, nu putea pur şi simplu să creadă că ea putea sfîrşi astfel.

— Se pare că a dat peste doi din ei, spuse Luke, numai ca să spună ceva.

Nici unul din ei nu voia să tragă vreo concluzie.

— Se pare că s-a descurcat bine, răspunse Han, puţin iritat.

I se adresase lui Luke, dar de fapt vorbea cu sine însuşi.

Numai Chewbacca părea prea puţin interesat de luminişul în care se aflau. Stătea întors spre frunzişul des, apoi îşi încreţi nasul, amuşinînd.

— Rahrr! urlă el, aruncîndu-se în desiş. Ceilalţi se năpustiră în urma lui.

R2 fluiera uşor, nervos.

— Ce anume să ia? se răsti 3PO. Nu vrei să fii mai explicit?

Copacii deveneau tot mai înalţi pe măsură ce grupul înainta. Nu că ar fi putut ei vedea mai sus ca înainte, dar circumferinţa copacilor sporise vizibil. Restul pădurii se mai rărise puţin, lăsîndu-i să treacă mai uşor, dar făcîndu-i să se simtă şi mai mici în comparaţie cu natura din jur. Era un sentiment neplăcut.

Pe neaşteptate, desişul se deschise spre alt luminiş. În centrul lui se afla un ţăruş înfipt în pămînt de care *atîrnau* cîteva hălci de carne crudă. Rămaseră cu ochii ţintă la el, apoi se apropiară prudenţi.

— Ce-i asta? rosti 3PO cu glas tare ceea ce se întrebau în gînd cu toţii.

Nasul lui Chewbacca înnebunise, cuprins de un fel de delir olfactiv. Se abţinu cît putu de tare, dar în cele din urmă cedă: întinse laba după una din bucăţile de carne.

— Nu, aşteaptă! strigă Luke. Nu...

Dar era prea tîrziu. În clipa în care carnea a fost trasă de pe băţ, o plasă mare sări în jurul celor cinci aventurieri, ridicîndu-i în sus, într-o zbatere de picioare şi braţe.

R2 fluiera supărat – era programat să urască poziţia cu capul în jos – în timp ce wookieul lătra cu regret.

Han scoase o labă păroasă din gura sa, scuipînd resturi de blană.

— Bravo, Chewie. Bună treabă. Întotdeauna să gîndeşti mai întîi cu stomacul.

— Hai, linişteşte-te, interveni Luke. Mai bine să ne

gîndim cum putem ieşi de aici.

Încercă, dar îi fu imposibil să-şi elibereze braţele; unul era prins în spate de ochiurile plasei, celălalt ţintuit de piciorul lui 3PO.

— Ajunge vreunul din voi la sabia mea?

R2 era cel mai la fund. Îşi scoase sculele tăietoare şi se porni să reteze corzile de viţă din care era făcută plasa.

Între timp, Solo încerca să-şi treacă braţul pe lîngă 3PO ca să ajungă la sabia ce atîrna de cingătoarea lui Luke. Pe neaşteptate căzură unul peste altul, în momentul în care R2 mai tăie cîteva ochiuri, încît Han se văzu lipit faţă în faţă cu droidul de protocol.

— Fă-mi loc, gălbiorule, că – Înhh – hhha.

— Şi eu cum crezi că mă simt? ripostă 3PO.

În asemenea situaţii, protocolul *nu mai* conta.

— Nu ştiu, dar – începu Han, cînd R2 tăie şi ultima legătură şi întregul grup se prăbuşi la pămînt.

Pe măsură ce-şi veneau în fire, se ridicau în capul oaselor, se uitau la ceilalţi să vadă dacă sînt întregi, şi unul cîte unul realizară că erau încercuiţi de douăzeci de făpturi mici şi păroase, purtînd capişoane de piele şi agitînd cu toţii suliţe.

Unul se apropie de Han, împungîndu-l cu o suliţă lungă în obraz.

— Iiiii uk! ţipă tot el.

Solo dădu arma la o parte cu o mişcare scurtă.

— Hai, termină.

Un al doilea ewok se alarmă şi se năpusti la Han. Din nou fu nevoit să dea suliţa la o parte, dar făcînd acest gest Han se tăie la braţ.

Luke îşi pipăi sabia, chiar atunci însă un al treilea ewok ieşi în faţă, împingîndu-i cît colo pe cei agresivi şi adresîndu-le pe un ton strident şi certăreţ un şir lung de invective. Cel puţin aşa li se păru lor. Drept urmare, Luke hotărî să nu facă uz de sabia sa.

Han însă era rănit şi furios.

Se pregătea să-şi scoată pistolul, Luke îl opri cu o privire.

— Nu, spuse el apoi, o să fie bine.

Niciodată să nu confunzi priceperea cu aparenţa, obişnuia Ben să-i spună – ori acţiunile cu motivaţiile. Luke nu era sigur în privinţa ursuleţilor ăştia, dar avea o anume reţinere. Han se ţinea de braţ şi rămase liniştit în timp ce micuţii roiau în jurul lor, confiscîndu-le toate armele. Luke le cedă şi sabia lui de lumină. Chewie mîrîi suspicios.

R2 şi 3PO tocmai se extrăgeau din resturile plasei în timp ce micuţii se porniseră să sporovăiască vizibil emoţionaţi.

— 3PO, ia zi, înţelegi cumva ce spun? se întoarse Luke spre droidul auriu.

3PO se ridică dintre lujerii plasei, pipăindu-se să vadă dacă mai era întreg.

— Au, capul meu, se plînse el.

La vederea droidului postat acum în faţa lor, ursuleţii începură să chiţcăie şi mai abitir, arătînd spre el şi gesticulînd.

3PO se adresă unuia din ei care părea a fi conducătorul:

— Tşrii briib a şurr du.

— Tiloh vrii d bleeop uii ş hriii! răspunse animalul flocos.

— Du uii şiiss?

— Reepp gluah nrripş.

— Sriii?

Dintr-o dată unul dintre ei îşi azvîrli suliţa cu un ţipăt scurt şi căzu la pămînt în faţa droidului strălucitor. În următoarea clipă, toţii micuţii îi urmară exemplul. 3PO privi spre prietenii lui, ridicînd jenat din umeri.

Chewie latră nedumerit, R2 zumzăia speculativ. Luke şi Han contemplau cu uimire batalionul prosternat la pi-

cioarele droidului.

Apoi, la un semnal invizibil al unuia din grupul lor, micuţele făpturi începură să intoneze la unison:

— Eekee uoh, eeke uoh, Rheakee iheekee uok... Nevenindu-i să-şi creadă ochilor şi urechilor, Han se uită la 3PO:

— Ce le-ai spus?

— "Bună ziua", cred, răspunse 3PO pe un ton de parcă şi-ar fi cerut scuze, şi se grăbi să adauge: Poate că am greşit, folosesc un dialect foarte primitiv... Cred că-şi închipuie că sînt un fel de zeitate.

Pe Chewbacca şi R2 ideea îi amuză teribil. Timp de cîteva secunde nu mai conteniră să latre şi să fluiere isteric. Chewbacca îşi şterse chiar o lacrimă. Han clătină doar din cap cu o expresie de om plictisit.

— Bun, ce-ai zice dacă ţi-ai folosi influenţa divină ca să ne scoţi de aici? sugeră el pe un ton plin de solicitudine.

3PO se îndreptă de spate şi vorbi pe un ton afectuos:

— Îmi cer scuze, căpitane Solo, dar asemenea lucru nu se cuvine.

— Nu se cuvine? răcni Solo.

Ştia el că droidul ăsta preţios avea să meargă într-o zi prea departe, şi iată că ziua aceea sosise.

— Programarea mea nu-mi permite să interpretez rolul unei zeităţi, îi răspunse el lui Solo, ca şi cum ar fi fost un lucru de la sine înţeles.

Han se îndreptă ameninţător spre droidul de protocol. Îl mîncau degetele să tragă de fişă.

— Ia ascultă, mă grămăjoară de şuruburi, dacă nu... dar nu apucă să spună altceva, căci cincisprezece suliţe ewok se îndreptară ameninţător spre faţa lui. Glumeam şi eu, zîmbi el afabil.

Procesiunea şerpuia prin pădurea tot mai întunecată

– făpturi mititele, scunde, înaintînd prin labirintul gigantic. Soarele era la apus, iar umbrele alungite ce se întretăiau făceau ca locul să pară şi mai impunător. Cu toate astea, micuţii ewok păreau a fi la ei acasă, găsind cu precizie drumul prin hăţişul de lujeri. Purtau pe umerii lor patru prizonieri – Han, Chewbacca, Luke, R2 – legaţi de nişte stîlpi şi înfăşuraţi strîns în corzi de viţă, ţinîndu-i imobilizaţi, asemenea unor larve ce se iţeau din coconul lor de frunze.

În spatele prizonierilor, şezînd într-o lectică – crengi împletite în forma unui scaun -, venea 3PO, purtat pe umerii micuţilor ewok. Asemenea unui potentat regal îşi prefira privirea prin pădurea impunătoare prin care îl purtau – apusul magnific de culoarea lavandei, arzînd printre lujerii viţei, florile exotice ce îşi strîngeau petalele, arborii fără vîrstă, ferigile lucitoare -, încredinţat că nimeni înainte nu ştiuse să aprecieze toate aceste lucruri asemenea lui, acum. Nimeni altcineva nu avea senzorii lui, circuitele lui, programele lui, băncile lui de date – aşa că, într-un fel, şi *era* creatorul acestui mic univers, cu culorile şi imaginile sale.

Şi era bine aşa.

VI

Cerul înstelat părea a fi foarte aproape de vîrfurile copacilor în timp ce Luke şi prietenii săi erau duşi în satul micuţilor ewok. La început, Luke nici nu realiză că era vorba de un sat – scînteile de lumină, mici şi portocalii pe care le vedea la distanţă, ar fi putut fi stele. Acest lucru era cu atît mai adevărat cu cît punctele acelea mici şi strălucitoare apăreau chiar deasupra lui în timp ce se legăna pe spate, legat fedeleş cum era de stîlpul purtat

de ursuleţi.

Dar cînd se văzu urcînd pe scări întortocheate şi rampe ascunse aflate în jurul unor trunchiuri imense şi cînd, ajungînd tot mai sus, luminile acelea deveniră tot mai strălucitoare şi mai puternice, cînd grupul ajunsese cam la o înălţime de o sută de picioare, Luke realiză în cele din urmă că luminile erau ruguri – *printre* vîrfurile copacilor.

În cele din urmă, fură duşi peste o punte şubredă de lemn, aflată atît de sus încît nu vedeai pînă jos, ci doar hăul care se deschidea dedesubt, fără să-i vezi fundul. Timp de o clipă, Luke se temu că aveau să le dea drumul pur şi simplu peste margine, ca să-i pună la încercare. Dar făpturile acelea aveau alte gînduri.

Pasarela se termina chiar între doi copaci. Prima făptură din şir apucă o liană lungă şi se avîntă prin aer pînă la celălalt trunchi, care, văzu Luke răsucindu-şi capul, avea o deschizătură ca o peşteră pe suprafaţa sa. Lianele fură împinse cu repeziciune încolo şi încoace pînă ce izbutiră să construiască un fel de grilaj, iar Luke se văzu alunecînd peste el cu stîlp cu tot şi trimis prin aer spre copacul cu deschizătură. Mai privi o dată în jos, în neant. Era o senzaţie neplăcută.

Ajunşi pe cealaltă parte, aşteptară pe o platformă îngustă şi şubredă pînă ce toată lumea traversă. Micuţii desfăcură apoi împletitura de crengi şi pătrunseră în copac cu prizonierii lor. Înăuntru era întuneric beznă, dar Luke avea senzaţia că era de fapt mai degrabă un tunel prin lemn decît o peşteră adevărată. Impresia de pereţi solizi era peste tot, ca într-un tunel în munte. Cînd ieşiră afară, la cincizeci de iarzi depărtare, se aflau în mijlocul satului.

Se compunea dintr-o serie de platforme de lemn, scînduri şi podeţe ce uneau un grup de copaci uriaşi. Pe acest eşafodaj se ridica un sat de colibe alcătuite dintr-o combinaţie ciudată de piele întărită, chirpici, nuiele îm-

pletite, acoperişuri de paie şi podele de pămînt. Mici focuri de tabără ardeau în faţa colibelor – scînteile erau prinse printr-un sistem complicat de lujere care le purtau într-un loc unde erau înăbuşite. Şi peste tot erau sute de ursuleţi ewok.

Bucătari, tăbăcari, gardieni, bunici. Mame ce-şi chemau copiii speriaţi de apariţia prizonierilor, îi duceau în case ori arătau spre ei şi murmurau ceva. Aerul era plin de aburii mîncărurilor, copiii jucau fel de fel de jocuri, menestrelii intonau o muzică ciudată, răsunătoare cu ajutorul unor buşteni goi pe dinăuntru şi a unor beţe de trestie.

Sub ei se întindea bezna nesfîrşită; la fel de nesfîrşită ca cea de deasupra lor, aici însă, în sătucul acesta suspendat, Luke simţea căldură, lumină şi o pace cu totul aparte.

Grupul de captivi şi vînători se opri în faţa celei mai răsărite colibe. Luke, Chewie şi R2 fură proptiţi de un copac din apropiere. Han fu legat de o frînghie şi rămase balansînd deasupra unei gropi acoperite de surcele care semăna suspect de mult cu un grătar. O mulţime de făpturi mititele se adunară în jurul lor, sporovăind cu vioiciune, cercetîndu-i curioşi.

Teebo ieşi din construcţie. Era puţin mai mare decît cei mai mulţi şi cu siguranţă mai aspru. Blana lui era vîrstată în cenuşiuri mai închise şi mai deschise. În locul glugii obişnuite de piele, purta pe vîrful capului calota craniană a unui animal pe care o împodobise şi cu coarne. Purta o bardă de piatră şi, pentru o fiinţă atît de mică, era fudul nevoie mare.

Examină grupul în fugă, apoi pronunţă, pare-se, un fel de sentinţă. La aceasta, unul dintre vînători – Paploo, care părea să fi adoptat o atitudine mai protectoare faţă de prizonieri – făcu un pas înainte.

Teebo conferi cu Paploo o bucată de vreme. Discuţia se încinse, transformîndu-se în ceartă, pe de o parte cu

Paploo care lua apărarea rebelilor, şi pe de altă parte cu Teebo care respingea orice argument. Restul tribului se adunase în jurul lor, urmărind dezbaterea cu mult interes, intervenind din cînd în cînd cu comentarii sau chiţăind înfierbîntaţi.

3PO, a cărui lectică-tron fusese aşezată într-un loc de onoare în apropierea ţăruşului de care fusese agăţat Han, urmărea discuţia fascinat. Începu să traducă o dată sau de două ori pentru Luke şi ceilalţi, dar se opri imediat, deoarece discuţia se desfăşura prea repede, iar el nu voia să piardă nimic din cele ce se spuneau. Drept urmare, nu mai traduse nici un fel de informaţie în afara numelor celor implicaţi.

Han aruncă o privire spre Luke cu un rînjet de neîncredere.

— Nu-mi place cum miroase.

Chewie îi ţinu partea.

Dintr-o dată, îşi făcu apariţia din coliba cea mare Logray, a cărui simplă prezenţă îi reduse pe toţi la tăcere. Mai scurt decît Teebo, se bucura cu toate astea în mod clar de cel mai mare respect. Şi el purta pe cap o calotă craniană – un fel de cap de pasăre mare, cu o singură pană legata de creastă. Blana lui era vîrstată cu cafeniu, iar faţa avea o expresie înţeleaptă. Nu purta nici un fel de armă, doar un săculeţ mic într-o parte şi un toiag împodobit cu şira spinării unui inamic odinioară puternic.

Îi examină unul cîte unul pe prizonieri, mirosindu-l pe Han, pipăind cu degetele ţesătura hainelor lui Luke. Teebo şi Paploo îi înşirau punctele lor de vedere contradictorii, el însă păţea total dezinteresat, aşa că renunţară destul de repede.

Cînd Logray ajunse la Chewbacca păru de-a dreptul fascinat şi îl atinse pe wookie cu toiagul lui. Chewie nu se arătă însă prea încîntat: mîrîi primejdios la micuţul ewok. Logray nu avea nevoie de alt avertisment şi făcu un pas

mare înapoi – vîrînd în acelaşi timp mîna în pungă şi azvîrlind cîteva fire de iarbă în direcţia lui Chewie.

— Atenţie, Chewie, răsună glasul lui Han de pe cealaltă parte. Cred că ăsta-i şeful cel mare.

— Nu, îl corectă 3P0, cred că e vraciul lor.

Luke se pregătea să intervină, apoi hotărî să mai aştepte. Era mai bine dacă această comunitate, mică şi serioasă, ajungea la propriile ei concluzii în privinţa lor. Ewokii păreau neobişnuit de temeinici pentru nişte fiinţe atît de aeriene.

Logray se duse mai departe, să-l examineze pe R2, o creatură atît de uimitoare. Amuşină, ciocăni şi mîngîie carapacea de metal a droidului, apoi îşi încreţi chipul într-o expresie de consternare. După cîteva clipe de gîndire ordonă ca micuţul robot să fie eliberat.

Mulţimea murmură emoţionată apoi se dădu cîţiva paşi înapoi. Corzile cu care era legat R2 fură retezate de doi paznici ce purtau cuţite şi R2 alunecă la vale pe stîlpul de care fusese legat căzînd cît se poate de neceremonios pe jos.

Paznicii îl aşezară în picioare. R2 era supărat foc. Se concentră asupra lui Teebo ca sursă a ruşinii sale şi se porni să piuie şi să trimită fulgere albastre în direcţia ewokului care, înspăimîntat, începu să alerge în cerc urmat de R2. Mulţimea îi urmărea încîntată – unii îl susţineau pe Teebo, în timp ce alţii îl încurajau pe droidul supărat.

În cele din urmă R2 ajunse aproape de Teebo şi trimise asupra lui o încărcătură electrică. Ewokul şocat sări în aer, chiţăi îngrozitor şi o luă la goană cît de repede îl duceau picioruşele lui scurte. Wicket se precipită în coliba cea mare în timp ce spectatorii ţipau de indignare sau, dimpotrivă, de bucurie.

3PO era furios.

— R2 opreşte-te! Nu faci decît să complici şi mai mult

lucrurile.

R2 se repezi pînă în faţa droidului auriu şi se porni să piuie o tiradă vehementă.

— Vriii op duu dhii vrrr gk gdle dh huu dop dhop vrii duu duiit.

Această izbucnire avu darul să-l irite pe 3P0. Cu o expresie arogantă se îndreptă de spate în tronul său:

— Nu se vorbeşte aşa unei persoane de rangul meu. Luke se temea ca situaţia să nu scape total de sub control. I se adresă credinciosului său droid pe un ton cît mai răbdător:

— 3PO, cred că ar fi timpul să vorbeşti acum şi în numele nostru.

3PO – destul de prost dispus – se întoarse spre adunarea aceea de făpturi flocoase şi ţinu o scurtă cuvîntare arătînd din cînd în cînd spre prietenii săi legaţi de stîlpi.

Logray se supără vizibil la auzul celor spuse de 3PO. Îşi agită toiagul, bătu din picioare, chiţăi timp de un minut întreg spre droidul auriu. În încheiere făcu semn cu capul spre cîţiva din tovarăşii lui credincioşi, care îi răspunseră dînd şi ei din cap şi se porniră să umple groapa de sub Han cu lemne de foc.

— Ei bine, ce-a spus? strigă Han oarecum îngrijorat.

3PO dădu îndurerat din cap.

— Mă simt tare încurcat, căpitane Solo, dar se pare că vei constitui felul principal de mîncare la banchetul organizat în cinstea mea. A fost foarte ofensat cînd i-am sugerat să renunţe.

Nici unul din ei nu mai apucă să spună ceva, căci dintr-o dată răsunară tobele ce băteau un ritm sincopat, rău prevestitor. Toate capetele păroase se întoarseră ca la comandă spre gura colibei principale. Din ea ieşi Wicket, iar în urma lui, marele şef Chirpa.

Chirpa avea blana cenuşie şi o voinţă puternică. Pe cap purta o coroană împletită din frunze, dinţii şi coarnele unor animale mari pe care le ucisese la vînătoare. În

mîna dreaptă purta un toiag făcut din osul unei reptile zburătoare, în stînga o iguană, care era animalul său favorit şi consilierul principal.

Cercetă cu privirea scena din piaţă, apoi se întoarse în aşteptarea musafirului care tocmai ieşea din coliba cea mare.

Musafirul era frumoasa şi tînăra Prinţesă din Alderaan.

— Leia! exclamară Luke şi Han într-un glas.

— Rahrhah!

— Boo diid wii?

— Înalţimea Voastră!

Tresări şi porni îndată spre prietenii ei; n-apucă să ajungă însă la ei căci mai mulţi ewoki îi tăiară calea cu suliţele lor. Se întoarse spre şeful Chirpa, apoi spre robotul interpret.

— 3PO, spune-le că aceştia sînt prietenii mei şi că trebuie să fie eliberaţi.

— Jip sgiii rheeoh, spuse el pe un ton politicos. Sge-eoh roah miip miib eerah.

Chirpa şi Logray îşi clătinară capetele în semn de refuz. Logray pronunţă un ordin spre ajutoarele sale care reluară cu mai mult zor munca la înălţarea grămezii de lemn de sub Solo.

Han schimbă priviri neajutorate cu Leia.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că n-am avut succes, glumi el amar.

— Luke, ce putem face? insistă Leia.

Numai la asta nu se aşteptase. Crezuse că va primi un ghid care s-o însoţească înapoi la nava sa, în cel mai rău caz, că va lua masa şi va petrece noaptea acolo. Aproape că nu le mai înţelegea pe fiinţele acestea.

— Luke? întrebă ea din nou.

Han se pregătea să facă o propunere cînd se opri şocat de felul acela plin de afecţiune cu care Leia i se adresă dintr-o dată lui Luke. Era ceva nou, pe care nu-l

mai observase pînă acum, acum însă era evident.

Se hotărî totuşi să vorbească, dar nu apucă, fiindcă interveni Luke.

— 3PO, spune-le că dacă nu fac cum vrei tu, te vei supăra şi-ţi vei folosi forţele magice.

— Dar, stăpîne, ce forţe? protestă droidul. N-aş putea.

— Spune-le! îi ordonă Luke ridicînd glasul într-un mod prea puţin caracteristic.

Erau clipe cînd 3PO izbutea să-l scoată din sărite şi pe un Jedi. Droidul-interpret se întoarse spre numeroşii spectatori şi le vorbi cu multa demnitate:

— Jimiiblii scriiş oahr aiş ş şeeşi niip iip iip.

Ursuleţii părură foarte nemulţumiţi de această proclamaţie şi cu toţii făcură cîţiva paşi înapoi. Cu excepţia lui Logray, care făcu cîţiva paşi înainte. Strigă ceva la 3PO – ceva ce suna foarte tare a ameninţare. Luke închise ochii, concentrîndu-se, 3PO începu să se bîţîie într-un fel teribil de necontrolat, ca şi cum ar fi fost prins falsificîndu-şi programul.

— Nu mă cred, stăpîne Luke, aşa cum v-am spus.

Luke nu-l mai asculta însă pe droid, îl vizualiza. Văzîndu-l cum stă strălucitor şi auriu pe tronul său de ramuri, dînd din cap într-o direcţie şi într-alta, sporovăind vrute şi nevrute, şezînd acolo în vidul întunecat al conştiinţei lui Luke... şi începînd uşurel să se înalţe.

Încetişor, 3PO începu să se înalţe.

La început, nici nu observă; la început, nimeni nu observă. 3PO continua să tremure în timp ce lectica cu el cu tot se înălţa constant în aer.

— ...v-am spus, v-am spus, v-am spus că ei nu vor. Nu ştiu de ce – staţi o clipă – ce se-ntîmplă aici?

3PO şi micuţii ewok observară în acelaşi timp ce se întîmplă. Micuţii căzură pe spate de frica tronului plutitor. 3PO începu acum să se rotească de parcă ar fi fost pe un scaun turnant. Se rotea maiestuos, uşor şi graţios.

— Ajutor, şopti el. R2, ajută-mă.

Şeful Chirpa dădu ordin supuşilor săi terorizaţi. Aceştia se repeziră să-i elibereze pe prizonieri din strînsoarea corzilor de viţă. Leia, Han, Luke se îmbrăţişară prelung şi cu putere. Li se părea, tuturor, un decor destul de neobişnuit pentru prima bătălie victorioasă a acestei campanii îndreptată împotriva Imperiului.

Luke era conştient de piuiturile plîngăcioase din spatele lui şi se întoarse pentru a-l vedea pe R2 privind ţintă în sus la prietenul său care continua să se rotească. Luke îl readuse încet la loc.

— Mulţumesc, 3PO, îi spuse tînărul Jedi bătîndu-l încurajator pe umăr.

3PO era însă destul de buimăcit şi primea mulţumirile cu un zîmbet uimit şi nesigur.

— Păi – păi – nu ştiam că eram în stare de una ca asta.

Coliba şefului Chirpa era mare în comparaţie cu celelalte – dar Chewbacca, şezînd cu picioarele încrucişate sub el, aproape că atingea tavanul cu capul. Wookieul şedea aplecat pe una din laturile încăperii, alături de tovarăşii săi, în timp ce şeful împreună cu zece bătrîni şedeau vis-a-vis, pe cealaltă latură. La mijloc, între cele două grupuri, ardea un foc mic ce încălzea aerul nopţii, aruncînd umbre efemere pe pereţii de lut.

Afară, întregul sat aştepta hotărîrile acestui consiliu. Era o noapte limpede, ce te invita la meditaţie, încărcată de importanţa momentului. Deşi era tîrziu, nu dormea nimeni.

Înăuntru, 3PO vorbea. O continuă postprocesare pozitivă şi negativă îi îmbunătăţise substanţial fluenţa în această limbă, destul de chinuită; era acum în toiul unei povestiri din istoria Războiului Civii Galactic – împănată cu pantomimă, elocvenţă, efecte sonore explozive şi

comentarii marginale. La un moment dat imită chiar un păşitor imperial.

Bătrînii ursuleţi ewok ascultau cu atenţie, murmurînd ceva unul spre altul. Era o poveste fascinantă şi erau pe de-a întregul absorbiţi – uneori îngroziţi, alteori revoltaţi. Logray conferi odată sau de două ori cu şeful Chirpa şi de mai multe ori puse întrebări, la care droidul auriu răspunse pe un ton mişcător – iar la un moment dat, R2 fluieră pentru sublinieri.

— Şeful Chirpa spune că e o poveste tare mişcătoare, explică droidul. Dar că nu are nimic de-a face cu poporul lui.

O tăcere adîncă şi apăsătoare umplu încăperea mică. Doar focul îşi continua trosnind solilocviul, aruncînd lumini şi umbre.

În cele din urmă, dintre toţi, Solo fu cel care luă cuvîntul în numele grupului în numele Alianţei.

— Spune-le asta, gălbiorule – zîmbi el către droid pentru prima oară cu afecţiune conştientă. Spune-le că e greu să traduci o rebeliune, aşa că poate ar fi mai bine ca nu traducătorul să fie cel care povesteşte. Am să le povestesc eu. Nu tre' să ne-ajute fiin'că i-am rugat noi. Nu trebuie să ne-ajute nici pen`că ar fi şi-n interesu' lor – deşi e-n interesu' lor – să-ţi dau numa' un exemplu: Imperiu' scoate de aici o groază de energie ca să-şi alimenteze scutul deflector, iar asta-i energia făr' de care tipii o să se descurce greu la iarnă şi o să sufere... da' nu-i nimic. Zi-le, 3PO.

3PO le spuse. Han continuă.

— Da' nu d-asta ar trebui să ne-ajute. De-asta făceam eu pe vremuri treabă, că era în interesul meu. Da' acum e altfel. Sau, în orice caz, nu mai e la fel. Cel mai mult fac acu` treaba pentru prietenii mei – fiin'că ăsta-i lucru' cel mai important. Banii? Puterea? Jabba le avea şi la ce i-au folosit? Bine, bine, treaba e că prietenii sînt... prieteni. Înţelegi?

Aceasta fusese una din cele mai încîlcite pledoarii pe care Leia le auzise vreodată, dar ochii i se umplură de lacrimi. De cealaltă parte, micuţii ewok rămaseră tăcuţi, impasibili. Teebo şi mititelul răbdător pe nume Paploo au schimbat cîteva cuvinte; ceilalţi rămaseră însă nemişcaţi, pe feţele lor nu se putea citi nimic.

După o nouă pauză prelungită, Luke îşi drese glasul.

— Îmi dau seama că acest concept pare abstract, că e dificil să stabileşti legături, începu el domol, pentru întreaga galaxie însă, pentru forţele noastre rebele importantă este acum victoria asupra Imperiului aici, pe Endor. Priviţi în sus, prin gaura pentru fum din acoperiş. Prin crăpătura aceasta mică puteţi număra o sută de stele. Pe tot cerul sînt milioane şi milioane, mult mai multe decît vă puteţi voi imagina. Şi toate au planete, şi lumi, şi locuitori fericiţi ca voi. Iar Imperiul le distruge pe toate. Ameţeşti... te ia cu ameţeală dacă stai pe spate şi priveşti în sus spre strălucirea stelelor. Îţi vine parcă să te desfaci în mii de bucăţele, atît de minunat e uneori. Iar tu eşti o părticică din această frumuseţe, şi toate fac parte din aceeaşi Forţă... Iar Imperiul încearcă să stingă toate aceste lumini.

3PO a avut nevoie de timp ca să traducă toate aceste lucruri – căutînd cuvintele cele mai potrivite. Cînd a terminat în cele din urmă, bătrînii începură să chiţăie, cînd mai tare, cînd mai încet, tăcînd şi luînd-o din nou de la capăt.

Leia înţelese ce voia să spună Luke, dar se temea că micuţele făpturi n-o să vadă care e legătura. Cu toate că exista o legătură intrinsecă, numai dacă ar putea să le arunce o punte de înţelegere. Se gîndi la experienţa ei din pădure – sentimentul ei de contopire cu copacii, ale căror ramuri întinse în sus păreau să atingă Stelele, a căror lumină se revărsa în jos, magică, într-o cascadă nesfîrşită. Simţea puterea acelei vrăji în ea, era pretutindeni, rezonînd de la o fiinţă la alta, revenind din nou la

ea, făcînd-o mai puternică, şi mai puternică; pînă ce se simţi una cu micuţii ewok, simţi că i-ar înţelege, că i-ar cunoaşte, că ar conspira cu ei, în sensul primar al cuvîntului: că ar respira împreună.

Discuţia se mai stinse, iar în cabană se aşternu iarăşi liniştea. Respiraţia Prinţesei se mai potolise şi cu un aer senin, încrezător le adresă şi ea apelul ei:

— Făceţi-o de dragul copacilor, spuse ea.

Doar atît. Cu toţii se aşteptaseră la mai mult, dar nu era mai mult de spus; doar aceste izbucniri scurte, ţintite.

De pe margine, Wicket urmărise cu îngrijorare crescîndă discuţia. Se văzuse bine că în mai multe rînduri făcuse eforturi considerabile să se abţină şi să nu se amestece în dezbaterile consiliului – acum însă sări în picioare, păşi de cîteva ori prin cabană dintr-o parte într-alta, în cele din urmă se postă în faţa bătrînilor şi începu propriul său discurs.

— Iip, iip, miip iite squii...

3PO traduse pentru prietenii săi.

— Venerabili consilieri, am primit în această noapte un dar vrednic de uimire. Darul libertăţii. Acest zeu auriu... – aici 3PO se opri din tradus atît cît să savureze momentul, apoi continuă... acest zeu auriu, a cărui întoarcere ne-a fost prezisă încă de pe vremea Primului Arbore, ne spune acum că nu va fi stăpînul nostru, ne spune că sîntem liberi să alegem – că trebuie să alegem; aşa cum toate făpturile vii trebuie să-şi aleagă destinul. El a venit, venerabili unchi, şi va pleca, nu vom mai fi robii oblăduirii sale divine. Sîntem liberi. Dar cum trebuie să ne comportăm în acest caz? Dragostea unui ewok pentru lemn va fi oare mai mică deoarece îl poate părăsi? Nu, dimpotrivă, dragostea va fi mai mare, fiindcă poate să plece, dar el rămîne. Aşa se-ntîmplă şi cu vocea zeului de aur: n-avem decît să închidem ochii; urechile noastre vor auzi totuşi. Prietenii săi ne povestesc despre

o Forţă, un spirit al vieţii, de care aparţinem toţi, aşa cum fiecare frunză e un lucru separat şi cu toate astea o părticică a copacului. Noi cunoaştem acest spirit, venerabili sfetnici, deşi noi i-am spus altfel. Prietenii zeului auriu ne spun că această Forţă se află în mare primejdie, aici şi altundeva. Cînd focul ajunge la pădure, cine se mai poate considera în siguranţă? Nici măcar Arborele Mare, din care fac parte toate celelalte, nici frunzele sale, nici rădăcinile sale, nici păsările sale. Toate sînt în primejdie, pe vecii vecilor. E un lucru mare să înfrunţi asemenea foc, venerabili sfetnici. Mulţi vor muri pentru ca pădurea să existe în continuare. Dar poporul ewok este un popor brav.

Micuţa făptură îşi aţinti privirea asupra celorlalţi din colibă. Nimeni nu spuse un cuvînt, cu toate astea comunicarea era intensă. După un minut, el încheie astfel:

— Venerabili sfetnici, noi trebuie să ajutăm această nobilă cauză, nu atît de dragul copacilor, cît de dragul frunzelor din copaci. Aceşti rebeli sînt la fel ca noi, care sîntem la fel ca frunzele. Bătute de vînt, pustiite de roiuri de lăcuste care populează lumea – cu toate acestea ne aruncăm noi oare în focul nimicitor pentru ca altul să se bucure de căldura luminii? Cu toate acestea ne transformăm oare într-un culcuş moale, pentru ca altul să afle odihna? Cu toate acestea ne rotim oare ca vîntul care se năpusteşte asupra noastră, pentru a trezi spaima de haos în inima duşmanilor noştri? Cu toate acestea ne schimbăm oare culoarea atunci cînd însuşi vremurile ne cer să ne schimbăm? Aşa trebuie să-i ajutăm acum pe fraţii noştri, rebelii – căci a venit timpul schimbării la noi.

Rămase tăcut în faţa lor şi doar în ochi îi dansau limbile focului ce ardea în mijlocul încăperii. Timp de o clipă nesfîrşită lumea întreagă rămase nemişcată.

Bătrînii erau emoţionaţi. Fără să mai spună vreun cuvînt, ei încuviinţară cu un semn al capului. Poate că erau telepatici.

În orice caz, şeful Chirpa se ridică în picioare şi, fără vreo altă introducere, făcu un anunţ scurt.

Dintr-o dată tobele începură să bată în tot satul. Bătrînii săriră în picioare – fără urmă de solemnitate – şi se porniră să alerge încolo şi încoace prin încăpere ca să-i mîngîie pe rebeli. Teebo încercă chiar să-l îmbuneze pe R2, dar se răzgîndi cînd micuţul droid se dădu înapoi scoţînd un fluierat uşor de avertizare ,drept care Teebo se repezi spre Chewie şi-i sări în cîrcă în semn de simpatie.

— Ce se întîmplă aici? zîmbi Han neîncrezător.

— Nu sînt nici eu sigură, răspunse Leia cu jumătate de gură, dar nu-i rău.

Luke împărtăşea împreună cu ceilalţi momentele acestea de bucurie cu zîmbete şi bunăvoie cînd, dintr-o dată, un nor negru îi umplu inima, se cuibări acolo, împrăştiind o răceală neplăcută în toate colţurile sufletului său. Izbuti să-şi şteargă de pe chip urmele acestei senzaţii, afişă o mască, astfel încît nimeni să nu observe vreo schimbare.

3PO dădu în sfîrşit din cap în semn că înţelesese situaţia pe care Wicket încercase să i-o explice. Cu un gest expresiv se întoarse spre rebeli:

— De-acum facem şi noi parte din trib, replică 3PO.

— Era singurul lucru care-mi lipsea, spuse Solo.

3PO continua să vorbească celorlalţi, ignorîndu-l pe sarcasticul căpitan al spaţiului.

— Şeful a jurat să ne ajute în orice chip pentru a scăpa ţara de fiinţele acelea rele.

— Ei, ajutorul cît de mărunt tot e mai bun decît nimic, rîse Han.

3PO simţi cum i se înfierbîntau din nou circuitele în faţa acestui ingrat corellian.

— Teebo spune că cei doi cercetaşi principali, Wichet şi Paploo, ne vor arăta drumul cel mai scurt spre generator.

— Mulţumeşte-le, gălbiorule, răspunse Han, căruia îi plăcea grozav să-l enerveze pe 3PO. Nu se putea abţine.

Chewie lătră aprobator, fericit că în sfîrşit se puneau din nou în mişcare. Unul dintre ewoki crezu că cere de mîncare şi-i aduse maimuţei wookie o halcă de carne, Chewbacca nu refuză. El înghiţi carnea pe nerăsuflate în timp ce mai mulţi ewoki se adunaseră în jurul lui, urmărindu-l uluiţi. Li se părea atît de incredibil gestul, încît începură să chicotească strident, iar rîsul lor era atît de molipsitor încît îl făcu pe wookie să izbucnească gîlgîind în rîs. Ghigagaurile lui sunau însă într-atît de caraghios în urechile micuţilor înveseliţi la culme încît săriră pe el – după cum le era obiceiul – şi se porniră să-l gîdile, în timp ce el răspundea întreit, pînă ce căzură cu toţii laţi de oboseală. Chewie îşi şterse ochii şi mai apucă o bucată de carne pe care o molfăi cu un aer mult mai degajat.

Între timp Solo începuse să organizeze expediţia.

— Cît e de departe? O să avem nevoie de provizii proaspete. Nu prea avem timp, ştiţi. Chewie, dă-mi şi mie o bucată...

Chewie mîrîi.

Luke se lăsă împins pînă în fundul colibei în timpul acelei agitaţii generale, apoi se strecură afară. În piaţă petrecerea era în toi – micuţii dansau, chiţăiau, chicoteau -, dar Luke evită toate acestea. Se depărtă de focuri, de veselie, pe un podeţ lăturalnic aflat pe partea întunecată a unui copac uriaş.

Leia îl urmă.

Zgomotele pădurii umpleau aerul blînd al nopţii ,greieri, rozătoare iuţi de picioare, tăuni singuratici, buf-niţe speriate. Mirosurile de iasomie înflorită se amestecau cu parfumul mai puternic al pinilor; armonia era strict eterică. Cerul era ca un cristal negru.

Luke privi la cea mai strălucitoare stea de pe cer. Părea să ardă în adîncurile ei de vaporii elementelor dez-

lănţuite. Aceasta era Steaua Morţii.

Nu putea să-şi ia ochii de la ea. Astfel îl găsi Leia.

— Ce se-ntîmplă? şopti ea.

El zîmbi trist. Prea multe, din păcate. Ori poate că nimic. Poate că în final lucrurile vor fi aşa cum trebuie să fie.

Simţea przenţa lui Darth Vader undeva foarte aproape.

Leia îl prinse de mînă. Se simţea atît de legată de Luke, şi totuşi... nu ştia de ce. Părea atît de pierdut, de singur. De distant. Aproape că nu-i simţea mîna pe care o ţinea într-a ei.

— Ce este, Luke?

El privi spre degetele lor împletite.

— Leia, ţi-o mai aminteşti pe mama ta? Pe mama ta adevărată?

Întrebarea o luă prin surprindere. Se simţise întotdeauna atît de legată de părinţii ei adoptivi ca şi cum ei *ar fi fost* părinţii ei adevăraţi. Aproape că nu se gîndea niciodată la mama ei *adevărată* – aceea era ca un vis.

Totuşi, întrebarea lui Luke o tulbură. Frînturi din copilărie o asaltară – viziuni distorsionate ale unei femei frumoase... alergînd... ascunzîndu-se într-o scorbură. Imaginile şi emoţia ameninţau să nu mai poată fi stăvilite.

— Da, spuse ea făcînd o pauză ca să-şi vină în fire. Foarte puţin. A murit cînd eram foarte mică.

— Ce-ţi aminteşti? Spune-mi? insistă el.

— Mai mult senzaţii... imagini.

Voia să treacă peste toate acestea, erau atît de neaşteptate, atît de depărtate de grijile ei imediate... dar într-un fel deveniră, dintr-o dată, atît de impetuoase.

— Spune-mi, repetă Luke.

Era surprinsă de insistenţa lui, dar hotărî să-i facă pe plac, cel puţin pentru moment. Avea încredere în el, chiar şi atunci cînd o înspăimînta.

— Era foarte frumoasă, îşi aminti Leia cu voce tare. Bună şi blîndă – dar tristă! Se uită adînc în ochii lui, căutînd să-i afle intenţiile. De ce mă întrebi toate astea?

El îşi întoarse faţa de la ea, privind din nou în sus spre Steaua Morţii; era gata să-şi deschidă sufletul, apoi ceva îl sperie şi din nou se retrase în sine însuşi.

— Eu nu am amintiri despre mama mea, susţinu el. N-am cunoscut-o.

— Luke, spune-mi ce te apasă?

Voia să-l ajute, ştia că poate să-l ajute. El se uită ţintă la ea un timp, cîntărindu-i capacităţile, dorinţa de a şti, nevoia de a şti. Leia era puternică. Simţea lucrul acesta cu certitudine. Putea conta pe ea. Cu toţii puteau.

— Vader e aici... acum. Pe această lună.

Simţi cum o trec fiorii, cum sîngele îi îngheaţă parcă în vine.

— De unde ştii?

— Îi simt prezenţa. A venit după mine.

— Dar de unde să ştie el că tu eşti aici? Să fi fost codul de vină? Am uitat vreun cuvînt oare?

Dar ştia că nu era vorba de asta.

— Nu ,despre mine e vorba. Simte cînd eu mă aflu în apropierea lui.

Luke o prinse pe după umeri. Voia să-i spună totul, dar cînd începu să vorbească, voinţa lui cedă.

— Trebuie să plec, Leia. Cît timp sînt cu voi aici pun în pericol tot grupul şi misiunea voastră! Mîinile îi tremurau. Trebuie să-l înfrunt pe Vader.

Leia simţi cum toate se tulbură şi nu mai e capabilă să se concentreze. Gînduri şi senzaţii se năpusteau asupra ei ca nişte bufnite sălbatice, lovind-o cu aripile peste obraz, prinzîndu-se cu ghearele în părul ei, zgîriindu-i cu şoaptele lor stridente auzul: Cine? Cine? Cine? Îşi scutura cu putere capul.

— Nu înţeleg, Luke. Ce vrei să spui prin aceea că trebuie să-l înfrunţi pe Vader?

Atunci el o trase spre el, devenind dintr-o dată blînd, ocrotitor, calm. Să-i spună, numai să-i spună, într-un fel asta însemna o eliberare.

— Este tatăl meu, Leia.

— Tatăl tău?

Nu-i venea să creadă, deşi, fireşte, era adevărat. O ţinea strîns, să fie ca o stîncă pentru ea.

— Leia, am mai aflat ceva. N-o să-ţi fie uşor cînd o să afli şi tu acest lucru, dar trebuie. Trebuie să afli înainte ca eu să plec de aici, fiindcă s-ar putea ca eu să nu mă mai întorc. Şi dacă eu nu reuşesc, tu vei fi unica nădejde pentru Alianţă.

Ea privi într-o parte, clătină din cap, nu voia să se uite la el. Vorbele lui Luke o răscoleau teribil, deşi nu putea înţelege de ce. Fiindcă totul era o prostie, *de aceea.* Să spună că ea era singura lor nădejde în cazul în care el murea – asta era o absurditate. Era absurd să te gîndeşti că Luke ar putea muri şi că ea ar putea fi unica speranţă.

Ambele gînduri erau complet nelalocul lor. Se depărtă de el, ca să-i dezmintă cuvintele, ca măcar să cîştige o oarecare distanţă, să poată respira. Îmbrăţişări şi despărţire, carne ruptă din carne...

— Nu mai vorbi aşa, Luke.

El o prinse din nou de umeri.

— Şi tu ai acea putere. Forţa este puternică în tine. Cu timpul vei învăţa s-o foloseşti ca mine.

Ea dădu din cap. Nu putea să audă toate astea. Luke minţea. Ea nu avea putere, puterea era altundeva, ea putea doar să ajute, să susţină, să încurajeze. Ce tot spunea el? Era oare posibil?

El se apropie de ea, îi prinse faţa în mîini. Părea atît de tandru acum, atît de darnic. Îi dăruia oare acum puterea lui? Putea ea oare s-o păstreze? Şi ce tot spunea?

— Luke, ce te-a apucat?

— Leia, Forţa e puternică în toată familia mea. Tatăl

meu o are, eu o am şi... sora mea o are.

Leia se uita cu ochi mari la el. Văzu negru înaintea ochilor. Şi adevărul a ceea ce vedea avu darul s-o sperie... dar acum, de data aceasta, nu se depărtă. Rămase lîngă el. Începea să înţeleagă.

— Da, şopti el văzînd că îl înţelege. Da. Tu eşti aceea, Leia! zise el şi o strînse în braţe.

Leia închise ochii şi-l strînse cît putu de tare, împotriva cuvintelor lui, împotriva lacrimilor ei. Dar în zadar. Se revărsară peste ea şi prin ea.

— Ştiu, spuse ea plîngînd acum fără fereală.

— Atunci ştii că trebuie să mă duc la el.

Ea se dădu înapoi, avea faţa înroşită, mintea îi era răvăşită.

— Nu, Luke, nu. Fugi de aici, cît mai departe. Dacă el îţi simte prezenţa... Pleacă de aici! Îl prinse de mîini, îşi lipi obrazul de pieptul lui. Aş fi vrut să vin şi eu cu tine.

El o mîngîie pe cap.

— Nu, nu-i adevărat. Tu n-ai dat niciodată înapoi. Cînd Han şi cu mine şi cu ceilalţi ne-am îndoit, tu ai fost întotdeauna puternică. Nu ţi-ai neglijat niciodată responsabilităţile. Ceea ce n-aş putea spune despre mine.

Se gîndea la fuga lui intempestivă de pe Dagobah, cînd se grăbise să rişte totul înainte ca pregătirea lui să se fi încheiat, cît pe aci să distrugă totul din această pricină. Se uită în jos la mîna neagră mecanică – era cea mai bună dovadă. Oare cît de mult trebuia să mai piardă în numele acestei slăbiciuni?

— Ei bine, spuse el dregîndu-şi glasul, acum fiecare din noi urmează să-şi împlinească destinul.

— Luke, de ce? De ce trebuie să-l înfrunţi?

Se gîndi la toate motivele – pentru ca să cîştige, să piardă, să se alăture, să lupte, să ucidă, să plîngă, să plece, să acuze, să întrebe de ce, să ierte, să nu ierte, să moară – dar în cele din urmă ştiu că nu există decît un

singur motiv acum şi întotdeauna. Un singur motiv care conta.

— Fiindcă în el mai există ceva bun. Am simţit asta. El nu o să mă dea pe mîna împăratului lor. Eu pot să-l salvez, să-l aduc de partea bună! Ochii săi luciră sălbatic pentru o clipă, mînaţi de îndoieli şi patimi. Trebuie să încerc, Leia. El este tatăl nostru.

Se îmbrăţişară. Leia nu mai spuse nimic, lacrimile îi şiroiau pe obraji.

— La revedere, surioară dragă – pierdută şi regăsită. La revedere, dulce, dulce Leia.

Ea plîngea acum de-a binelea – amîndoi plîngeau – în timp ce Luke o depărta uşor de el şi porni înapoi pe podeţ, făcîndu-se nevăzut în întunericul peşterii de la ieşirea din sat.

Leia îl urmări plîngînd. Plîngea încetişor, lăsîndu-se în voia simţămintelor, fără să-ncerce să-şi înăbuşe lacrimile, încercînd în schimb să le simtă, să simtă de unde veneau, pe ce cale o luau, în ce cotlon pătrundeau.

O invadară amintirile, aluzii, bănuieli, cuvinte pe jumătate rostite cînd o credeau adormită. Luke, fratele ei! Şi Vader, tatăl ei. Era prea mult ca să poată fi asimilat pe loc, supraîncărcare informaţională.

Plîngea şi tremura şi scîncea cînd, dintr-o dată, îşi făcu apariţia Han, cuprinzînd-o în braţe de la spate. Venise s-o caute şi-i auzise glasul şi sosise la timp ca să-l vadă pe Luke plecînd – dar abia atunci cînd Leia sări speriată de atingerea lui şi el o întoarse spre el, abia atunci realiză că ea plînge în hohote.

Zîmbetul lui întrebător se transformă în supărare, potolită doar de temerile îndrăgostitului.

— Hei, ce se-ntîmplă aici?

Ea îşi înghiţi lacrimile şi îşi şterse ochii.

— Nu-i nimic, Han. Vreau doar să rămîn un timp singură.

Leia ascundea ceva. Era clar, şi inacceptabil.

— Nu-i nimic, strigă el supărat. Vreau să ştiu ce se întîmplă. Te rog să-mi spui ce se întîmplă!

O ţinea de umeri şi o scutura. Nu simţise niciodată în felul acesta. Voia să ştie, dar nu voia să ştie ceea ce credea el că ştie. Îl îmbolnăvea gîndul că Leia... şi Luke... nici măcar nu putea să-şi închipuie ce era acel ceva pe care nu voia să şi-l închipuie.

Niciodată nu-şi pierduse cumpătul în aşa hal, nu-i plăcea, dar nu se putea opri. În cele din urmă, îşi dădu seama că o scutura în continuare şi se opri.

— Nu pot, Han..., buzele începură din nou să-i tremure.

— Nu poţi! Nu poţi să-mi spui *mie?* Credeam că noi doi sîntem mai legaţi, dar înţeleg că m-am înşelat. Poate că mai degrabă i-ai spune lui Luke. Cîteodată îmi...

— O, Han! ţipă ea şi izbucni iarăşi în plîns.

Îşi îngropă faţa la pieptul lui. Supărarea lui se transformă încet în tulburare şi spaimă în timp ce braţele o cuprinseră, îi mîngîiau umerii şi spatele.

— Îmi pare rău, şopti el cu faţa în părul ei. Îmi pare rău.

Nu înţelegea – nu înţelegea o iotă din ce se întîmpla – cu ea, cu el, cu vălmăşagul ăsta de sentimente, cu femeile, cu universul. Tot ce ştia era că mai înainte fusese supărat, iar acum era afectuos, protector, tandru. Nu înţelegea nimic.

— Te rog..., ţine-mă aşa, şopti ea.

Nu voia să vorbească, doar să fie ţinută în braţe. Aşa că o ţinu în braţe.

Ceaţa dimineţii se ridica de pe vegetaţia acoperită de rouă în timp ce soarele se ivea la orizont deasupra lui Endor. Frunzişul luxuriant al pădurii avea un miros proaspăt, umed, în acel moment de început de zi, şi lumea era liniştită, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia.

Într-un contrast violent cu lumea aceasta, apărea platforma de aterizare instalată de Imperiu. Dură, metalică, octogonală, ca o insultă în mijlocul frumuseţii acelor locuri. Tufişurile de la margine erau înnegrite de atîtea decolări şi aterizări, flora din jur pălise – murea îngropată sub deşeuri, călcată în picioare, sufocată de gaze de eşapament. Ca un blestem era avanpostul acesta.

Trupe în uniforme umblau necontenit pe platformă şi prin împrejurimi – încărcînd, descărcînd, inspectînd, păzind. Pe o latură erau parcaţi păşitori imperiali – maşini de război blindate, pătrate, aşezate pe două picioare destul de mari, cît să cuprindă un pluton de soldaţi care trăgeau cu aruncătorul de grenade laser în toate direcţiile. O navetă imperială decolă în direcţia Stelei Morţii cu zgomot asurzitor, făcînd copacii să se chircească. Un păşitor apăru din pădure, revenind dintr-o misiune de patrulare. Pas cu pas se apropia de locul de descărcare.

Darth Vader stătea la balustrada de pe puntea inferioară, cu ochii aţintiţi spre adîncurile pădurii. Curînd . Avea să se întîmple curînd, simţea asta. Ca o tobă care răsuna tot mai puternic, destinul său se apropia de împlinire. Groaza atotcuprinzătoare, dar frica îl incita, aşa că o lăsă să bolborosească mai departe în el. Groaza era tonică, îi ascuţea simţurile, dădea intensitate pasiunilor. Se apropia tot mai mult.

Victoria, pe care o presimţea. Puterea. Dar legată de altceva... ce oare? Nu putea să vadă acel ceva. Viitorul era în continuă mişcare, greu de captat. Viziunile îl aţîţau, spectre în continuă prefacere, învîrtindu-se. Viitorul se pierdea în fum, în tunet de victorie şi înfrîngere.

Foarte aproape. Chiar aici.

Se porni să toarcă în fundul gîtlejului său, ca un rîs ce-şi adulmecă prada.

Chiar aici.

Păşitorul se opri la celălalt capăt al punţii şi-şi deschise uşile. O falangă de asalt ieşi în formaţie compactă, circulară. Porniră în cadenţă spre Vader.

Acesta se întoarse spre ei, urmărindu-i cum vin, respiraţia i se potolise, şi fiindcă nu bătea nici vîntul, veşmintele negre îi cădeau în falduri nemişcate.

Trupa se opri cînd ajunse la el, la un ordin al căpitanului se despărţi pentru a scoate la iveală un prizonier legat pe care îl aduseseră sub escortă. Era Luke Skywalker.

Tînărul Jedi se uita la Vader cu un calm desăvîrşit, prin mai multe straturi ale viziunii.

Căpitanul îi dădu raportul lui Vader.

— Acesta este rebelul care ni s-a predat. Deşi neagă, eu cred că mai sînt şi alţii cu el şi vă cer permisiunea să organizez o cercetare mai extinsă în zonă.

Întinse o mînă spre Lordul Întunericului; în ea ţinea sabia de lumină a lui Luke.

— Nu avea decît asta asupra lui.

Vader privi o clipă spre sabie, apoi o luă încet din mîna căpitanului.

— Lasă-ne. Organizează potera şi adu-i şi pe tovarăşii lui la mine.

Ofiţerul şi trupa lui se retraseră spre păşitor.

Luke şi Vader rămaseră singuri, faţă în faţă, în liniştea de smarald a pădurii seculare. Ceaţa începuse să se risipească. Aveau înainte o zi lungă.

VII

— Aşa, deci, gîjîi Lordul Întunecat. Ai venit la mine.

— Şi tu la mine.

— Împăratul te aşteaptă. Crede că vei trece de partea forţelor întunecate.

— Ştii... tată...

Era un moment deosebit pentru Luke – să i se adreseze tatălui său cu "tată". Dar o făcu, acum, şi nu-şi pierdu stăpînirea de sine, iar momentul trecu. O făcuse şi pe asta. Se simţea mai puternic. Sigur.

— Deci în sfîrşit ai acceptat adevărul, vorbi Vader cu glas gutural.

— Am acceptat adevărul că odinioară ai fost Anakin Skywalker, tatăl meu.

— Numele acesta nu mai înseamnă nimic pentru mine. Era un nume de demult. Dintr-o altă, altă... un alt univers. Oare să fi fost el cu adevărat omul acela?

— Este numele adevăratului tău fel de a fi! Luke îl sfredeli cu privirea. Doar că l-ai uitat. Eu ştiu că în tine mai există binele. Împăratul nu l-a alungat cu totul! îşi stăpîni glasul, încercînd să modeleze acea realitate potenţială cu puterea credinţei sale. De aceea nu ai putut să mă distrugi. De aceea n-ai să mă duci acum la Împărat.

Vader aproape că zîmbea prin mască la felul în care fiul său făcea uz de procedeele Jedi de manipulare prin voce. Se uită la sabia pe care i-o dăduse căpitanul – sabia de lumină a lui Luke. Deci băiatul era acum un Jedi adevărat. Un bărbat în toată firea. Ridică sabia în sus.

— Ţi-ai făcut deci alta.

— Aceasta e a mea, spuse Luke liniştit. Nu o mai

folosesc pe a ta.

Vader aprinse lama, îi cercetă tăişul de lumină, ca un meşteşugar mulţumit.

— Pregătirea ta s-a încheiat. Într-adevăr eşti puternic, aşa cum prevăzuse Împăratul.

Rămase aşa un timp, cu sabia de lumină între ei. Din lamă ţîşneau scîntei într-un continuu flux, fotoni împinşi înainte de energia ce pulsa între cei doi războinici.

— Vino cu mine, tată.

Vader clătină din cap.

— Ben gîndea şi el o dată cum gîndeşti tu...

— Nu da vina pe Ben pentru prăbuşirea ta! Luke făcu un pas înainte, apoi se opri.

Vader nu se mişcă.

— Nu cunoşti puterea feţei întunecate. Eu trebuie să-l ascult pe stăpînul meu.

— Eu n-am să renunţ – vei fi nevoit să mă distrugi.

— Dacă acesta ţi-e destinul.

Nu dorea acest lucru, dar băiatul era puternic – dacă se va ajunge la asta, din două lovituri, da, îl va distruge pe Luke. Nu va putea să se reţină şi de data aceasta, nu-şi mai putea permite.

— Cercetează-ţi sentimentele, tată. Nu poţi face una ca asta. Simt că în tine se dă o luptă. Dezbracă-te de ură.

Dar Vader nu ura pe nimeni; dorea numai, cu prea multă pasiune, orbeşte.

— Cineva ţi-a umplut capul de idei prosteşti, tinere. Împăratul îţi va arăta natura adevărată a Forţei. *El* este stăpînul tău acum.

Vader făcu semn unui pluton de soldaţi din depărtare în timp ce stingea sabia lui Luke. Gardienii se apropiară. Luke şi Lordul întunecat rămăseseră faţă în faţă, cercetîndu-se îndelung. Vader spuse chiar înainte de sosirea gardienilor.

— E prea tîrziu pentru mine, fiule,

— Atunci, tatăl meu e într-adevăr mort, răspunse

Luke.

Ce îl putea deci opri să-l omoare pe cel rău care stătea acum în faţa lui?

Nimic.

Vasta flotă rebelă aştepta suspendată în spaţiu, gata oricînd de luptă. Se afla la sute de ani lumină de Steaua Morţii – dar în superspaţiu timpul se comprimă într-un moment, iar eficacitatea unui atac nu se măsura în distanţe ci în precizie.

Navele erau aşezate în formaţie, pe laturi şi colţuri, o armată ca un diamant cu nenumărate feţe – ca o cobră, flota îşi descolăcea trupul.

Potrivit calculelor, pentru lansarea unei ofensive de asemenea amploare, la viteza luminii, era necesar un punct fix – adică un punct relativ fix faţă de punctul de revenire din hiperspaţiu. Punctul ales de conducerea Rebeliunii era o planetă mică, albastră a sistemului sullustian. Armata ocupase poziţii în jurul ei, a acestei luni azurii, ce părea a fi ochiul nemişcat al şarpelui.

Şoimul Mileniului îşi încheiase turul de verificare finală a poziţiilor flotei, apoi trase lîngă nava amiral. Clipa cea mare sosise.

Lando era la comanda *Şoimului.* Alături de el, copiatul Nien Numb – o creatură sullustiană, cu maxilare mari şi ochi de şoarece – învîrtea butoane, citea date pe monitor şi făcea toate pregătirile pentru saltul în hiperspaţiu.

Lando îşi reglă aparatul de comunicare pe canalul de război. Ultima mînă şi era rîndul lui, pe masă se aruncase totul – era stilul lui preferat de joc. Cu gura uscată, dădu un raport sumar lui Ackbar de pe vasul de comandă.

— Amirale, sîntem în poziţie. Toate navele sînt gata de luptă.

— Începeţi numărătoarea inversă, răsună vocea hulită a lui Ackbar în căşti. Toate grupele vor adopta

coordonatele de atac.

Lando se întoarse spre copilotul său cu un zîmbet fugitiv.

— Nu-ţi face griji, prietenii mei sînt acolo jos şi o să aibă ei grijă să coboare la timp scutul ăsta...! Se-ntoarse la instrumentele sale, adăugînd pe un ton mai coborît: Altfel asta o să fie cea mai scurtă ofensivă a tuturor timpurilor.

— Gzhung Zhgodio, comentă copilotul.

— Aşa e, încuviinţă Lando. Atenţie deci!

Puse mîna pe panoul de comandă vrînd parcă să-i ureze noroc, deşi credinţa sa adîncă era că un jucător bun îşi face norocul cu mîna lui. Numai că acum, treaba asta cădea în sarcina lui Han, iar Han nu-l trădase aproape niciodată. Doar atunci – de mult de tot, într-un sistem solar foarte îndepărtat.

De data aceasta era altceva. De data aceasta norocul trebuia redefinit şi aveau să-i spună *Lando.* Zîmbi şi mai ciocăni o dată în panou... foarte bine.

Sus pe puntea navei de comandă a crucişătorului spaţial, Ackbar făcu o pauză, privi în jur spre generalii săi: totul era pregătit.

— Grupurile se află în coordonatele de atac? mai întrebă el o dată, deşi ştia că sînt.

— Afirmativ, amirale.

Ackbar privi gînditor prin vizor la cîmpul de stele în acea, poate, ultimă clipă de contemplaţie de care avea să se mai bucure. În cele din urmă vorbi pe canalul de război al aparatului de comunicare.

— Fiecare navă va face saltul în hiperspaţiu la semnalul meu. Forţa fie cu noi!

Întinse mîna spre butonul de semnalizare.

Din scaunul lui, Lando contempla acelaşi ocean galactic, cu acelaşi sentiment al semnificaţiei momentului; dar şi cu presentimente. Făceau ceea ce o forţă de gherilă nu trebuie să facă niciodată: se angajau în lupta

cu întunericul ca o armată tradiţională.

Armata imperială în lupta împotriva gherilei rebele pierdea întotdeauna – cînd nu cîştiga. Rebelii, în schimb, cîştigau întotdeauna – cînd nu pierdeau, iar acum, se aflau într-o situaţie periculoasă: Alianţa ieşea la atac deschis, luptînd după regulile Imperiului. Dacă rebelii pierdeau această bătălie, pierdeau şi războiul.

Dintr-o dată se aprinse lumina de semnalizare de la bord: semnalul lui Ackbar. Atacul începuse.

Lando trase comutatorul de conversie şi deschise la maximum acceleratorul. Afară, de o parte şi alta a cabinei, stelele treceau ca fulgerele pe lîngă ei. Acestea deveneau tot mai strălucitoare şi mai lungi pe măsură ce navele ajungeau la viteza luminii, ţinînd pasul cu fotonii acestor stele strălucitoare, ca apoi să spargă cortina spre hiperspaţiu şi să dispară în lumina orbitoare a unui muon.

Planeta albastră de cristal plutea în spaţiu; din nou singură; privind, fără să vadă, în gol.

Plutonul de asalt se tîrî pînă în spatele unei buze de deal de unde se deschidea privirea spre avanpostul Imperiului. Leia cerceta zona printr-un mic scanner electronic.

Pe o rampă a platformei se descărcau tocmai două navete. Alături erau parcate mai multe vehicule de teren. În jur, soldaţii care ajutau la construcţii păzeau, cărau. Generatorul scutului zumzăia undeva într-o parte.

Culcaţi pe burtă în tufişurile de la margine, alături de eroii noştri, se aflau cîţiva ewoki, inclusiv Wicket, Paploo, Teebo şi Warwick. Restul rămăseseră mai jos, ascunşi în spatele dealului.

Leia puse scannerul jos şi se întoarse spre ceilalţi.

— Intrarea e pe latura îndepărtată a platformei. N-o să fie prea uşor.

— Ahrek grah rahr hraurauhr, încuviinţă Chewbacca.

— Ce tot spui, Chewie, se răsti Han la prietenul său wookie. Am pătruns noi în locuri mai bine păzite decît ăsta.

— Frauh rahgh rahrahraff craughgr, îl contrazise Chewie cu un gest dispreţuitor.

Han stătu o clipă pe gînduri.

— Ei bine, să luăm de exemplu, subteranele de condimente din Gargon.

— Krah ghraourof, dădu Chewbacca din cap.

— Bineînţeles că am dreptate – numai că aş vrea să-mi amintesc cum am procedat..., se scărpină Han în cap.

Dintr-o dată Paploo se porni să turuie, arătînd cu degetul, chiţăind. Bălmăjea ceva spre Wicket.

— Ce spune, 3PO? întrebă Leia.

Droidul auriu schimbă cîteva propoziţii scurte cu Paploo; apoi Wicket se întoarse spre Leia cu un zîmbet plin de speranţă.

3PO se uită şi el la prinţesă.

— Se pare că Wicket ştie o intrare de acces prin spate la această instalaţie.

La auzul cestor cuvinte Han se învioră.

— O intrare dosnică? Asta era! Aşa am procedat.

Patru cercetaşi imperiali stăteau de pază la intrarea în buncărul pe jumătate ieşit din pămînt, aflat la capătul zonei principale a complexului generatorului. Îşi parcaseră hiperbicicletele chiar alături.

În desişul din apropiere, stăteau la pîndă rebelii.

— Grrr, rauf, rrrhl brhnnnh, remarcă domol Chewbacca.

— Ai dreptate, Chewie, fu de acord Solo, numai cu paznicii ăştia e o nimica toată.

— Dar nu-i nevoie decît de unul care să apese pe butonul de alarmă, interveni şi Leia.

Han rînji, puţin prea sigur de sine.

— Atunci va trebui s-o facem în linişte. Dacă Luke reuşeşte să-l ţină la Vader departe, aşa cum m-ai încredinţat că ţi-a spus că are de gînd, n-ar trebui să avem prea multă bătaie de cap. Trebuie doar să-i atacăm pe gardienii ăştia, rapid şi în linişte...

3PO le şopti lui Teebo şi Paploo, explicîndu-le situaţia şi obiectivele. Cei doi ewoki bolborosiră voioşi o vreme, apoi Paploo sări în picioare şi o luă la goană prin tufişuri.

Leia îşi verifică instrumentul de la mînă.

— Nu mai avem prea mult timp. Flota se află deja în hiperspaţiu.

3PO îi adresă mormăind o întrebare lui Teebo şi primi un răspuns scurt.

— O, Doamne, răspunse 3PO începînd să se ridice ca să se uite spre desişul de lîngă buncăr.

— Stai jos, se răsti Solo.

— Ce s-a întîmplat? vru Leia să ştie.

— Mă tem că prietenul nostru păros s-a cam pripit. Droidul spera că nu-l vor scoate pe *el* vinovat pentru asta.

— Ce tot spui? întrebă Leia cu teamă în glas.

— O, nu, uitaţi-vă!

Paploo străbătuse desişul pînă la locul unde erau parcate bicicletele. Iar acum, conducătorii rebelilor asistară, cu acel sentiment îngrozitor de neputinţă, la un spectacol inedit: ursuleţul îşi săltă trupul îndesat pe una din biciclete şi se porni să întoarcă de butoane la întîmplare. Înainte ca cineva să poată face ceva, motoarele bicicletei se aprinseră cu un zgomot asurzitor. Cei patru cercetaşi priviră într-acolo cu uimire. Paploo le zîmbi furios şi continuă să umble la butoane.

Leia se apucă cu mîinile de cap.

— O, nu, nu se poate.

Chewie lătră. Han dădu din cap.

— S-a zis cu atacul nostru surpriză.

Cercetaşii imperiali se năpustiră asupra lui Paploo chiar în clipa cînd conectase comanda de mers înainte, iar ursuleţul se făcu nevăzut în pădure. Tot ce avea de făcut era să se ţină bine de ghidon cu lăbuţele lui butucănoase. Trei dintre gardieni se aruncară pe propriile lor biciclete şi porniră în urma fugarului. Cel de-al patrulea rămase la post, lîngă uşa buncărului.

Leia era încîntată, deşi nu-i venea să creadă.

— Nu-i rău pentru un ghemotoc ca ăsta, spuse Han admirativ.

Dădu din cap spre Chewie şi cei doi porniră tîrîş spre buncăr.

Între timp Paploo naviga printre copaci, condus mai mult de noroc decît de pricepere. Nu mergea cu viteză prea mare în comparaţie cu posibilităţile bicicletei – dar în termeni ewok, Paploo era pur şi simplu ameţit de viteză şi emoţie. Era îngrozitor, dar îi plăcea. Avea să povestească despre călătoria asta pînă la sfîrşitul vieţii, iar apoi copiii lui aveau să povestească la rîndul lor copiilor lor, şi tot aşa de la o generaţie la alta.

Pe moment însă, paznicii imperiali se apropiau văzînd cu ochii. Cînd, peste o clipă, începură să tragă în el cu pistolul laser, hotărî în sfîrşit că făcuse de-acum destul şi după ce ocoli următorul copac şi nu mai putea fi văzut, se apucă de un lujer de viţă şi se avîntă în sus, spre crengi. Peste cîteva secunde cei trei cercetaşi trecură în viteză pe sub el, continuîndu-şi urmărirea. În urma lor, Paploo chicoti nervos.

La buncăr, ultimul cercetaş era terminat şi el, învins de Chewbacca, legat şi dezbrăcat de costum, purtat în pădure de alţi doi membri ai grupului. Restul se apropiară şi mai mult de intrarea buncărului, înconjurîndu-o. Han era lîngă uşă, ca să verifice pe panoul de comandă exterior al buncărului codurile furate. Cu mare viteză apăsă o serie de butoane – şi imediat uşa se deschise fără zgomot.

Leia vîrî capul înăuntru. Nici urmă de viaţă. Le făcu semn celorlalţi şi intră în buncăr. Han şi Chewie o urmară îndeaproape. Curînd întreaga echipă se afla înăuntru, lăsîndu-l pe unul dintre ei, îmbrăcat în uniforma paznicului inconştient, afară, de pază. Han apăsă din nou o serie de butoane de pe panoul interior, închizînd uşa în urma lor.

Leia se gîndi o clipă la Luke – spera că va reuşi să-l reţină pe Vader cel puţin atîta timp cît aveau ei nevoie pentru a distruge generatorul scutului; dar şi mai mult, dorea să reuşească să evite confruntarea, fiindcă se temea că Vader avea să se dovedească a fi mai puternic decît Luke.

Iute, porni în fruntea grupului de-a lungul coridorului întunecat.

Naveta lui Vader coborî pe platforma de acostare a Stelei Morţii ca o pasăre neagră, fără aripi, o insectă dintr-un coşmar. Luke şi Lordul Întunecat ieşiră din botul bestiei însoţiţi de o escortă mică şi traversară rapid locul principal spre turnul ascensorului ce ducea la sala tronului.

Gărzile imperiale îi aşteptau în dreptul turnului asupra căruia se revărsa o strălucire roşiatică. Deschiseră uşa ascensorului. Luke păşi înainte.

Mintea îi era preocupată de cele ce urmau să se întîmple. Era dus, aşadar, la Împărat. Împăratul! Dacă ar reuşi să se concentreze, să-şi limpezească gîndurile pentru a vedea ce avea de făcut. Şi să împlinească misiunea!

Capul i se umplu însă de zgomot, ca un vînt venit din subteran.

Numai de-ar reuşi Leia să dezactiveze scutul deflector şi să distrugă Steaua Morţii – acum, cît ei trei erau aici. Cît timp nu se întîmpla nimic altceva. Căci, cu cît se

apropia mai mult de Împărat, cu atît mai multe aveau să se întîmple – de asta se temea Luke. O furtună neagră bîntuia în interiorul lui. Dorea să-l ucidă pe împărat, dar apoi? Să-l înfrunte pe Vader? Ce-avea să facă tatăl lui? Şi ce se întîmpla dacă mai întîi trebuia să-l înfrunte pe tatălui lui şi – dacă îl distrugea. Gîndul era în acelaşi timp respingător şi apăsător. Să-l distrugă pe Vader – şi apoi? Pentru prima oară, tînărul Jedi avu viziunea grotescă a unui Luke care stătea pe cadavrul tatălui său, acapara toată puterea tatălui său şi şedea la dreapta Împăratului.

Închise ochii în faţa acestui gînd, iar pe frunte i se iviră broboane de sudoare rece, ca şi cum rnîna morţii ar fi trecut peste el, lăsîndu-şi urmele.

Uşa ascensorului se deschise. Luke şi Vader ieşiră şi se îndreptară singuri spre sala tronului, de-a curmezişul antecamerei neluminate, pe cele cîteva scări în sus, oprindu-se în faţa tronului: tată şi fiu, umăr lîngă umăr, amîndoi îmbrăcaţi în negru, unul mascat, celălalt nu – expus privirii maligne a Împăratului.

Vader îngenunche în faţa stăpînului său. Împăratul îi făcu însă semn să se ridice; Lordul Întunecat se supuse dorinţei stăpînului său.

— Bine ai venit, tinere Skywalker, zîmbi cu bunăvoinţă Cel Rău. Te aşteptam.

Luke privea neabătut spre silueta cocoşată, acoperită a Împăratului. Privea sfidător. Zîmbetul Împăratului deveni şi mai blînd, chiar patern. Se uită la cătuşele lui Luke.

— Nu mai e nevoie de ele, adăugă el, – *noblesse oblige* – şi făcu o mişcare uşoară cu degetele în direcţia încheieturilor lui Luke.

Imediat cătuşele lui Luke se desfăcură de la sine şi căzură zăngănind pe jos.

Luke îşi privi mîinile – libere acum să se întindă spre gîtlejul Împăratului şi să-l stranguleze într-o clipă.

Dar Împăratul avea un aer blînd. Nu-l eliberase el

oare pe Luke chiar acum? Dar era şi viclean, Luke ştia asta. Nu te lăsa înşelat de aparenţe, îi spusese Ben. Împăratul nu era înarmat. Mai putea încă lovi. Dar nu era oare agresiunea parte din forţa întunecată? Nu era oare tocmai ceea ce trebuia să evite cel mai mult? Exista oare posibilitatea să foloseşti în mod judicios forţa întunericului, iar apoi să te debarasezi de ea? Îşi privi mîinile libere... ar fi putut să termine chiar atunci – ar putea oare? Avea acum deplină libertate să aleagă ce are de făcut; dar nu putea alege. Alegerea, această sabie cu două tăişuri. Putea să-l ucidă pe Împărat, putea la fel de bine să cedeze argumentelor acestuia. Putea să-l ucidă pe Vader... şi putea să devină el însuşi Vader. Din nou acest gînd, care rîdea la el ca un clovn, pînă ce îl împinse în cel mai întunecat colţ al minţii sale.

Împăratul şedea în faţa lui, zîmbind. Momentul era plin de posibilităţi.

Momentul acela trecuse. El nu întreprinse nimic.

— Spune-mi, tinere Skywalker, reluă Împăratul cînd văzu că în Luke se dădea o luptă, spune-mi cine s-a ocupat pînă acum de pregătirea ta?

Zîmbetul era subţire, gura deschisă, goală. Luke rămase tăcut. Nu voia să spună nimic

— O, ştiu, mai întîi a fost Obi-Wan Kenobi, continuă conducătorul cel rău, frecîndu-şi degetele ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească, apoi oprindu-se, îşi lungi buzele într-un rînjet.

Fireşte, cunoştea talentul lui Obi-Wan Kenobi cînd era vorba să pregătească un Jedi. Făcu un semn politicos cu capul în direcţia lui Vader, indicîndu-l pe cel ce fusese cel mai strălucit elev al acestuia.

Vader rămase neclintit şi nu răspunse în nici un fel.

Luke se încorda tot de furie, auzind felul în care Împăratul îl defăima pe Ben – deşi intenţia acestuia era să-l laude. Şi se enervă şi mai tare ştiind că Împăratul avea dreptate. Încercă să-şi stăpînească însă supărarea,

căci nu voia să-i facă acestui dictator pe plac.

Palpatine observă prin ce stări trece Luke şi în sinea lui era bucuros.

— Aşa că, la începutul pregătirii tale, ai păşit, pare-se, pe urmele tatălui tău. Din păcate însă Obi-Wan Kenobi a murit, din cîte ştiu; elevul său mai vîrstnic, aici de faţă, a avut grijă de asta – din nou făcu un gest spre Vader. Aşa că spune-mi, tinere Skywalker, cu cine ţi-ai continuat pregătirea?

Din nou zîmbetul acela, ca un cuţit. Luke rămase tă-cut, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul.

Degetele împăratului băteau darabana pe braţul tronului.

— Mai era cineva..., îşi aminti el... Yoda. Un bătrîn Maestru al Ordinului Cavalerilor Jedi... Ah, văd după chipul tău că am atins o coardă, o coardă sensibilă se pare. Aşadar, Yoda.

Luke se înroşi de furie împotriva sa de data aceasta, pentru că dăduse atîtea lucruri în vileag, fără să vrea, fără să-şi dea seama. Supărare şi nesiguranţă. Se strădui să fie calm – să vadă tot, să nu arate nimic; doar să fie.

— Acest Yoda, medită Împăratul, mai trăieşte încă?

Luke îşi concentră atenţia asupra golului de dincolo de fereastra din spatele scaunului Împăratului. Vidul adînc, unde nu exista nimic. Nimic. Îşi umplu mintea cu acest nimic negru. Opac, cu excepţia rarelor licăriri ale stelelor care străluceau.

— A, strigă Palpatine. Nu mai trăieşte. Foarte bine, tinere Skywalker, era cît pe aci să-mi ascunzi asta. Dar n-ai reuşit. Şi nu vei reuşi. Cele mai adînci simţiri ale tale sînt vizibile pentru mine. Sufletul tău, dezbărat de toate. Aceasta e prima lecţie pe care ţi-o dau.

De bucurie, strălucea.

Luke se pierdu cu firea – doar o clipă. Căci chiar în acea clipă de slăbiciune află puterea. Aşa îl învăţaseră Ben şi Yoda: cînd eşti atacat, lasă-te să cazi. Lasă-l pe

duşman să-şi reverse puterile ca un vînt care calcă iarba. După un timp, el se va fi risipit, iar tu vei fi tot în picioare.

Împăratul urmări chipul lui Luke cu viclenie.

— Sînt sigur că Yoda te-a învăţat să foloseşti Forţa cu multă pricepere.

Împunsătura îşi atinse ţinta – chipul lui Luke se înroşi, muşchii se încordară.

Îl văzu pe Împărat lingîndu-şi de mulţumire buzele. Lingîndu-şi buzele şi rîzînd din fundul gîtlejului, din fundul sufletului.

Luke rămase în cumpănă, căci mai văzu ceva ce nu mai văzuse înainte la Împărat: teama.

Luke văzu teama Împăratului – teama de Luke. Teamă de puterea lui Luke, teamă că această putere s-ar putea îndrepta împotriva lui – a Împăratului – în acelaşi fel în care Vader o întorsese împotriva lui Obi-Wan Kenobi. Luke văzu această spaimă şi atunci ştiu că sorţii se mai schimbaseră puţin. Îl văzuse pe Împărat pînă în străfundurile sale.

Simţindu-se dintr-o dată absolut sigur, Luke rămase drept în picioare, uitîndu-se ţintă la chipul acoperit al stăpînului malefic. Timp de cîteva clipe, Palpatine nu spuse nimic, înfruntînd privirea tînărului Jedi, cîntărindu-i puterile şi slăbiciunile. În cele din urmă se lăsă pe spate, mulţumit de această primă confruntare.

— De abia aştept să-ţi închei pregătirea, tinere Skywalker. Într-o bună zi o să-mi spui *mie* Magistre.

Pentru întîia oară, Luke se simţi suficient de sigur de sine pentru a vorbi.

— Greşeşti într-un mod grosolan. Pe mine nu ai să mă converteşti aşa cum l-ai convertit pe tatăl meu.

— Nu, tânărul meu Jedi, se aplecă Împăratul înainte, hohotind, nu, vei descoperi destul de repede că *tu* eşti cel care greşeşte... în mai multe privinţe.

Dintr-o dată, Palpatine se ridică, coborî de pe tron, se

duse foarte aproape de Luke şi privi veninos în ochii băiatului. În sfîrşit, Luke vedea întreaga faţă ascunsă de glugă: ochii, căzuţi în orbite ca nişte morminte, carnea putrezită de sub piele; rînjetul unui mort; răsuflarea viciată.

Vader întinse o mînă înmănuşată spre Împărat, ţinînd în ea sabia lui Luke. Împăratul o apucă încet, cu bucurie, apoi merse cu ea spre geamul circular. Steaua Morţii se rotise încetişor şi, în locul ei, la marginea ferestrei apăruse Luna.

Palpatine privi spre Endor, apoi spre sabia din mîna lui.

— A, da, arma unui Jedi. Foarte asemănătoare cu cea a tatălui tău! se uită direct la Luke. Te-ai convins pînă acum că tatăl tău nu poate fi atras de cealaltă parte. Şi tu vei fi de partea noastră.

— Niciodată, mai curînd aş muri, iar tu o dată cu mine.

Luke era sigur de asta acum. Îşi permitea chiar să se laude cu asta.

Împăratul rîse. Un rîs răutăcios.

— Probabil că te referi la atacul iminent al flotei rebelilor.

Luke avu un moment de îndoială, apoi se linişti. Împăratul continuă:

— Te asigur că aici sîntem bine protejaţi de prietenii tăi.

Vader se îndreptă spre Împărat, se postă alături de el, uitîndu-se la Luke. Luke simţi tot mai tare nevoia să fie crud:

— Exagerata voastră încredere este şi sălbiciunea voastră, îi provocă el.

— Iar încrederea în prieteni e slăbiciunea ta.

Împăratul începu să zîmbească, apoi colţurile gurii i se lăsară în jos, vocea îi deveni mînioasă:

— Tot ce-a ajuns pînă la voi a ajuns potrivit planului

meu. Prietenii tăi de acolo, de pe Luna Endor – au căzut în cursă. Şi tot aşa şi flota rebelă!

Chipul lui Luke se schimonosi. Împăratul văzu asta şi începu să braveze cu adevărat.

— Eu am fost cel care am permis Alianţei să ştie locul unde se află generatorul scutului. E foarte bine apărat împotriva micii bande vrednice de milă – o legiune întreagă de soldaţi îi aşteaptă pe prietenii tăi acolo.

Ochii lui Luke săriră de la Împărat la Vader şi, în final, la sabia din mîna împăratului. Cugetul îi tremura de atîtea alternative, dintr-o dată pierdea iarăşi controlul lucrurilor. Nu se mai putea baza pe nimic decît pe sine însuşi. Dar pe sine se stăpîni cu o mînă forte. Împăratul continua să turuie.

— Mă tem că scutul deflector va fi în funcţie cînd flota voastră are să sosească. Iar acesta nu e decît începutul surprizelor mele. Dar, înţelegi, n-aş vrea să-ţi stric plăcerea.

Situaţia degenera, rapid din punctul de vedere al lui Luke. Înfrîngere după înfrîngere se îngrămădea pe capul lui. Cît putea oare suporta? Şi ce surprize îl mai aşteptau:? Se părea că nu există sfîrşit al acţiunilor pe care Palpatine era în stare să le întreprindă împotriva galaxiei. Încet, infinit de încet, Luke îşi ridică mîna în direcţia sabiei.

Împăratul continuă.:

— De aici, tinere Skywalker, vei asista la distrugerea finală a Alianţei – şi la sfîrşitul măruntei voastre Rebeliuni!

Luke suferea chinuri grele. Îşi ridică mîna în continuare. Realiză că atît Palpatine cît şi Vader îl urmăreau. Lăsă mîna în jos, reduse nivelul mîniei, încercă să-şi recapete calmul, să-şi găsească echilibrul pentru a vedea ce era de făcut.

Împăratul zîmbi. Un zîmbet uscat, subţire. Îi oferi sabia.

— Pe asta o vrei, nu-i aşa? Ura creşte în tine chiar acum. Foarte bine. Ia-ţi arma ta de Jedi. Foloseşte-o. În ce mă priveşte, nu sînt înarmat. Doboară-mă cu ea. Lasa-te pradă mîniei. Cu fiecare clipă care trece te pui tot mai mult în slujba mea.

Rîsul său aspru răsună amplificat de pereţi ca vîntul din pustiu. Vader continua să-l privească pe Luke. Luke încerca să-şi ascundă disperarea.

— Nu, niciodată.

Se gîndi cu disperare la Ben, la Yoda. Acum erau şi ei o parte a Forţei, o parte a energiei din care era formată. Era oare posibil ca ei să deformeze prin prezenţa lor viziunile Împăratului? Nimeni nu era infailibil, îi spuse Ben – sigur că Împăratul nu putea să vadă chiar totul, nu putea să ştie viitorul fiecăruia, nu putea controla orice realitate pentru a face faţă lăcomiei sale. *"Ben",* gîndi Luke, *"dacă am avut vreodată nevoie de sfatul tău, acum e momentul. Unde îl pot afla, pentru ca el să-mi arate calea cea bună?"*

Ca şi cum ar fi vrut să-i răspundă, Împăratul se uită chiorîş şi puse sabia jos pe scaunul de lîngă mîna lui Luke.

— E de neevitat, spuse Împăratul calm. Acesta ţi-e destinul. Tu, ca şi tatăl tău, eşti acum... al meu.

Luke nu se simţise niciodată atît de pierdut.

Han, Chewie, Leia şi o duzină de membrii ai coman-doului înaintau prin labirintul coridoarelor spre locul tintei, pe harta lor X-urată, era marcată încăperea generatorului. Lumini galbene aruncau umbre lungi în intersecţii. După primele trei cotituri, totul rămăsese liniştit, nu veneau nici muncitori, nici paznici.

La cea de-a patra intersecţie, stăteau la pîndă şase soldaţi imperiali.

Nu exista altă cale, porţiunea trebuia traversată. Han

şi Leia se uitară unul la altul şi dădură din umeri, nu aveau încotro, trebuiau să lupte.

Năvăliră în coridor cu pistoalele trase. Gardienii, aşteptîndu-se parcă la acest atac, se lăsară imediat pe burtă şi începură să tragă. Urmă un baraj de descărcări laser, ce ricoşau din plafon în pardoseală. Doi soldaţi fură loviţi pe loc. Un al treilea îşi pierdu arma, se ghemui în spatele consolei unui frigider, nu avea ce să mai facă decît să stea acolo chircit.

Alţi doi rămaseră ascunşi în spatele uşii unei ieşiri de incendiu şi împiedicau orice tentativă de a trece de această uşă. Gardienii erau practic inatacabili în spatele scutului unde se aflau – dar, tot *practic,* asta nu avea nici o semnificaţie pentru un wookie.

Chewbacca se năpusti asupra uşii, dislocînd-o şi sfărîmînd-o în capul celor doi soldaţi. Aceştia căzură zdrobiţi.

Leia îl ucise pe cel de-al treilea gardian în timp ce se pregătea să tragă o rafală asupra lui Chewie. Soldatul care stătuse sub frigider, ţîşni dintr-o dată, căutînd să aducă ajutoare. Han o luă pe urma lui cu paşi lungi şi-l puse jos cu o lovitură. Era terminat.

Cei rămaşi se cercetară din cap pînă în picioare, căutînd să vadă dacă erau întregi. Nu fusese rău, dar făcuseră cam mult zgomot. De-acum trebuiau să se grăbească, înainte de-a se porni alarma generală. Centrul de putere care controla generatorul scutului era pe aproape. Şi altă şansă nu mai aveau.

Flota rebelă ieşi din hiperspaţiu cu un bubuit asurzitor. Încadrate de serpentine de lumină strălucitoare, apăreau rînd pe rînd escadrilele pregătite să pornească spre Steaua Morţii şi Luna care se zăreau deja plutind în spaţiu. Curînd, întreaga flotă se îndrepta spre ţintă în frunte cu *Şoimul Mileniului.*

Lando era îngrijorat din momentul în care ieşiseră din hiperspaţiu. Verifică ecranul, inversă polarităţile, testă computerul.

Copilotul era şi el nedumerit.

— Zhvg ahzi gngnohzh. Dzhy lyhz!

— Dar cum e posibil? întrebă Lando. Trebuie să avem totuşi nişte date despre scut, că e sus, că e jos. Cine conduce pe cine în acest iad?

Nien Numb arătă cu degetul spre tabloul de bord şi dădu din cap:

— Dzhmbd.

— Blocat? Cum să ne blocăm cînd ei nu ştiu că venim?

Se strîmbă spre Steaua Morţii care se apropia vertiginos în timp ce implicaţiile propriilor sale cuvinte începeau să i se limpezească. Se vede că nu era un atac surpriză. Era o plasă de păianjen. Îşi conectă aparatul de emisie recepţie.

— Opriţi atacul! Scutul nu a fost neutralizat!

Din căşti răsună vocea Liderului Roşu:

— Eşti sigur? Eu nu am afişaj!

— Întoarceţi! comandă Lando. Toate navele să întoarcă!

Viră tare spre stîngă, cu luptătorii din escadrila roşie pe urmele lui.

Unii nu izbutiră. Cîteva interceptoare cu aripi X se ciocniră de scutul invizibil, pierdură controlul şi explodară pe suprafaţa scutului. Nici unul din cei care scăpară nu se opri să arunce vreo privire înapoi.

Pe puntea crucişătorului spaţial alarmele sunau, se aprinseră luminile şi urlau sirenele în timp ce nava aceea mamut îşi schimbă momentul încercînd să-şi modifice cursul şi să evite coliziunea cu scutul. Ofiţerii alergară de la staţiile de luptă la panourile de comandă, în jur, navele flotei puteau fi văzute prin hublouri virînd în nenumărate direcţii, unele încetinind, altele accelerînd.

Amiralul Ackbar vorbi ferm, dar liniştit în microfon:

— Treceţi la acţiunea de evitare. Grupul Verde se îndreaptă spre sectorul de rezervă. Grupul Albastru spre MG7.

Un controlor strigă peste punte în direcţia lui Ackbar.

— Amirale, am detectat nave inamice în sectoarele RT-23 şi PB4.

Ecranul central se animă dintr-o dată. Steaua Morţii şi în spatele ei Endor, luna verde, nu mai pluteau izolate în spaţiu; o flotă imperială se ivise zburînd în formaţie perfectă din spatele lui Endor, venind în două coloane desfăşurate care aveau să prindă flota rebelilor din ambele părţi, precum cleştii unui scorpion mortal.

Iar scutul bara calea navelor rebele în faţă. Nu mai aveau încotro s-o apuce.

Ackbar vorbi acum disperat în aparat.

— E o capcană. Pregătiţi-vă de atac.

Vocea unui pilot anonim răspunse prin radio.

— Vînătorii, pe recepţie! Pornim!

Atacul începu. Lupta se declanşase.

Navele de vînătoare TIE – care erau mult mai rapide decît greoaiele crucişătoare imperiale – au fost primele care au luat contact cu invadatorii rebeli. Urmă o încăierare generală şi curînd cerul negru ardea de lumina rubinie a exploziilor.

Un aghiotant se apropie de Ackbar.

— Am crescut puterea scutului din faţă, amirale.

— Bine. Dublaţi puterea la bateria principală şi...

Deodată crucişătorul spaţial fu clătinat de exploziile nucleare de undeva de afară.

— Aripă de Aur a fost grav avariată! strigă un alt ofiţer alergînd pe punte.

— Acoperiţi-i! ordonă Ackbar. Trebuie să cîştigăm timp! Vorbea din nou în microfon cînd o nouă detonaţie cutremură fregata: Toate navele rămîn pe poziţie. Aşteptaţi ordinul meu de întoarcere!

Dar pentru Lando şi escadrilele lui ordinul venea prea tîrziu. Erau în poziţii mult prea înaintate şi se îndreptau direct spre flota imperială.

Wedge Antilles, vechiul comandant al lui Luke. conducea grupul de interceptoare X care însoţeau *Şoimul.* În timp ce se apropiau de apărătorii imperiali, vocea lui răsună în aparat, calmă, experimentată:

— Fixaţi aripile în poziţie de atac.

Interceptoarele îşi desfăcură aripile ca nişte libelule, echilibrîndu-se pentru a le spori manevrabilitatea şi puterea.

— Raportaţi, spuse Lando.

— Liderul Roşu, pe recepţie, la post, răspunse Wedge.

— Liderul Verde, la post.

— Liderul Albastru, la post.

— Liderul Cenuşiu...

Această transmisie fu întreruptă de o deflagraţie pirotehnică în urma căreia interceptorul cenuşiu fu complet dezintegrat.

— Sosesc, ameninţă Wedge.

— Acceleraţi pînă la viteza de atac, ordonă Lando. Să-i facem să-şi concentreze cît mai mult focul asupra noastră, pentru a le da timp crucişătoarelor noastre.

— Înţeles, răspunse Wedge. Ne deplasăm spre punctul 3 de-a lungul axei.

— Au apărut doi la douăzeci de grade – interveni cineva.

— Îi văd, spuse Wedge. Tăiaţi-o spre stînga. Eu mă ocup de conducător.

— Atenţie, Wedge, trei de sus.

— Da, am...

— Sînt pe ei, Roşule.

— Sînt prea mulţi...

— Ai luat foc, în spate...

— Roşu Patru, atenţie.

— Sînt lovit!

Interceptorul se lovi aruncînd scîntei, lipsit de putere, pierzîndu-se în neant.

— Vezi că ai luat unul! strigă Roşu Şase la Wedge.

— La mine e negativ, unde e?

— Roşu Şase, o escadrilă a trecut prin…

— Se îndrepta spre fregata de prim ajutor. După ei!

— Porniţi, încuviinţă Lando. Am plecat şi eu. Sînt vreo patru ţinte la trei cinci. Acoperiţi-mă!

— Sînt pe urmele tale. Roşu Doi, Roşu Trei, intraţi…

— Ţineţi-vă tare, acolo în spate.

— Grupul Albastru, strîngeţi rîndurile.

— Bine ochit, Roşu Doi.

— Nu-i rău, comentă Lando. De ceilalţi trei mă ocup eu...

Calrissian făcu un tur complet cu *Şoimul* în timp ce echipa lui trăgea de jos în interceptoarele imperiale. De două ori loviră din plin, a treia oară atinseră doar un interceptor TIE care intră în derivă şi se ciocni de un aparat din propria escadrilă. Cerul era pur şi simplu acoperit de ele, dar *Şoimul* era cel puţin pe jumătate mai rapid decît orice alt aparat aflat în zbor.

În cîteva secunde cîmpul de luptă deveni de un roşu difuz, împănat cu nori de fum, mingi de foc, cascade de scîntei, deşeuri ce se-nvîrteau în spaţiu, uruitul imploziilor, fulgere de lumină, aparatură dezmembrată, trupuri congelate instantaneu prin contactul cu spaţiul interstelar, izvoare de întuneric, furtuni electronice.

Era un spectacol sălbatic şi impresionant. Şi era abia începutul.

Nien Numb scoase un sunet gutural.

— Ai dreptate, pufni Lando. Nu atacă decît cu navele de vînătoare. Oare distrugătoarele spaţiale ce aşteaptă?

Se părea că Împăratul încerca să-i facă pe rebeli să se păcălească singuri.

— Dzhny zhng, avertiză copilotul in momentul în care altă escadrilă de interceptoare se năpustea asupra lor de

sus.

— I-am văzut. Acum sîntem la mijloc, comentă Lando. Mai aruncă o privire spre Endor care plutea paşnic în noapte: Haide, bătrîne Han, doar n-o să mă laşi baltă tocmai acum.

Han apăsă butonul dispozitivului de la încheietura mîinii şi îşi acoperi capul: uşa blindată de la camera principală de comandă sări în aer. Plutonul rebelilor năvăli prin gaura ce se căsca.

Soldaţii dinăuntru păreau a fi luaţi total prin surprindere. Cîţiva fuseseră răniţi de explozie, ceilalţi se holbau speriaţi la rebelii care îi ameninţau cu armele. Han preluase conducerea, Leia era chiar în urma lui, Chewie le acoperea spatele.

Adunară tot personalul într-un colţ al buncărului; trei membri ai comandoului rămaseră să-i păzească, trei supravegheau ieşirile, în timp ce restul începu să repartizeze explozibilul.

Leia studia unul din ecranele tabloului de comandă.

— Să ne grăbim, Han. Uite, flota a fost atacată.

Solo aruncă o privire spre ecran.

— Fir' ar să fie! Cît timp scutul e ridicat, o să-i pună la zid.

— Aşa e, răsună o voce din fundul camerei. Aşa se va-ntîmpla şi cu *voi.*

Han şi Leia se întoarseră pe călcîie pentru a descoperi mulţimea de arme imperiale aţintite asupra lor; o întreagă trupa fusese ascunsă în compartimentul din perete al buncărului. Acum, într-o clipă, rebelii fură înconjuraţi – nu aveau încotro să fugă şi soseau mult prea mulţi soldaţi imperiali pentru a le opune rezistenţă. Erau complet încercuiţi.

Prin uşă pătrunseră acum nişte soldaţi ai trupelor de asalt care îi dezarmară cu brutalitate pe rebeli.

Han, Chewie, Leia schimbară priviri neajutorate, deznădăjduite. Fusese ultima şansă a Rebeliunii. Şi ei dăduseră greş.

La oarecare distanţă de zona principală de luptă, înconjurată de navele ce constituiau flota imperială, se afla nava amiral, superdistrugătorul spaţial. Amiralul Piett urmărea de pe punte printr-un imens hublou desfăşurarea luptei – plin de curiozitate, ca şi cum ar fi urmărit o demonstraţie complicată sau vreun spectacol.

În spatele lui stăteau doi căpitani, păstrînd o tăcere respectuoasă, aşteptînd să execute ordinele Împăratului.

— Opriţi flota aici! ordonă Piett.

Primul căpitan se grăbi să transmită ordinele necesare. Celălalt făcu un pas înainte spre hublou, alăturîndu-se amiralului:

— Nu atacăm?

— Am ordin de la Împărat, zîmbi Piett răutăcios. Are planuri speciale în legătură cu gunoiul ăsta care îşi zice Rebeliune! Sublinie cuvîntul "special" printr-o pauză lungă, pentru a-i da timp căpitanului să savureze vorbele sale: Trebuie doar să avem grijă să nu ne scape.

Împăratul, Lordul Vader şi Luke urmăreau bătălia spaţială dintr-un loc sigur şi liniştit: sala tronului de pe Steaua Morţii.

Era o scenă de coşmar. Explozii tăcute, cristaline. Înconjurate de o aură verde, violeta sau roşie. O încăierare sălbatică. Profile de oţel topit, alunecînd cu graţie prin spaţiu, cioburi de ţurţuri întunecaţi ce ar fi putut fi sînge.

Luke privea îngrozit cum navele rebele se izbeau de scutul deflector nevăzut şi explodau într-o vîlvătaie nemaipomenită.

Vader îl urmărea pe Luke. Băiatul său era plin de

forţă, mai puternic decît îşi închipuise. Şi încă flexibil. Încă nu era complet pierdut: nici de partea laturii bolnave şi slabe a Forţei care trebuia să cerşească pentru orice avea nevoie, nici de partea împăratului, care pe bună dreptate se temea de Luke.

Mai avea încă timp să-l cîştige pe Luke de partea lui – să-l recîştige. Să i se alăture în întunecata măreţie. Să conducă galaxia împreună. Nu era nevoie decît de răbdare şi de puţină putere vrăjitorească pentru a-i arăta băiatului rafinatele satisfacţii ce ţi le oferă calea întunecată şi a-l smulge din gheara înspăimîntată a Împăratului.

Vader ştia că Luke văzuse şi el spaima Împăratului. Era un băiat deştept, tînărul Luke, îşi zîmbi Vader în barbă. La urma urmei, era fiul tatălui său.

Împăratul întrerupse meditaţia lui Vader chicotind şi adresîndu-se de fapt lui Luke.

— După cum vezi, tinere ucenic, scutul deflector e în continuare la locul lui – prietenii tăi au dat greş. Iar acum – îşi ridică mîna subţire deasupra capului pentru a sublinia momentul – vei fi martorul puterii de care dispune această bază de luptă complet echipată şi în stare de funcţionare.

Se duse spre microfon şi vorbi în şoaptă, cu un glas onctuos, ca şi cum s-ar fi adresat urnei iubite:

— Vă ordon, foc, comandante.

Tulburat, bănuind ce avea să urmeze, Luke privi afară, peste suprafaţa Stelei Morţii spre sectorul unde se desfăşura lupta, şi mai departe, spre grosul flotei rebele.

Jos, în adîncuriie Stelei Morţii, comandantul Jerjerrod dădu un ordin. Avea sentimente amestecate faţă de acest ordin, fiindcă el însemna distrugerea finală a rebelilor – ceea ce însemna sfîrşitul stării de război, pe eare Jerjerrod o îndrăgea mai mult decît orice. Dar, în afară de război, Jerjerrod iubea anihilarea totală; aşa încît, deşi umbrit de regrete, ordinul nu era defel

neplăcut.

Urmînd instrucţiunile lui Jerjerrod, un controlor apăsă un buton care puse în funcţiune un panou elipitor. Doi soldaţi imperiali mascaţi apăsară o serie de butoane. Un fascicul gros de lumină porni să pulseze dintr-un tun înalt, bine pilotat. Pe suprafaţa exterioară a Stelei Morţii începu să strălucească un uriaş reflector parabolic laser.

Luke urmărea îngrozit, neputincios cum uriaşul fascicol laser ce radia din vîrful Stelei Morţii atinse – doar pentru o clipă – unul din crucişătoarele spaţiale ale rebelilor prins într-o luptă aprigă. Iar în clipa următoare, crucişătorul se evaporase. Se făcuse praf şi pulbere. Se dezintegrase în particulele sale elementare într-o singură clipită.

Cuprins de neagră disperare; azvîrlit într-un gol imens ce-i devora inima, doar ochii lui Luke mai străluceau – pentru că văzu din nou sabia de lumină, care se afla la îndemînă, pe tron. Iar în acel moment de groază şi teroare, latura întunecată era foarte puternică în el.

VIII

Amiralul Ackbar rămase pe punte, uluit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor: acolo unde cu o clipă în urmă se aflase crucişătorul spaţial *Libertatea,* angajat într-o luptă aprigă, cu bătaie lungă, acum nu mai era nimic. Doar spaţiul gol în care plutea o pulbere fină ce sclipea la lumina exploziilor din jur. Ackbar privea fără să rostească un cuvînt.

În jurul lui, confuzia era generală. Controlorii, agitaţi, încercau încă să contacteze crucişătorul *Libertatea,* în timp ce căpitanii flotei alergau încolo şi încoace, strigând,

dînd indicaţii, contrazicîndu-se.

Un aghiotant îi întinse lui Ackbar aparatul de emisie-recepţie. Se auzi vocea generalului Calrissian:

— Către Baza Unu, aici Liderul de Aur. Lovitura a venit de la *Steaua Morţii*! Repet: Steaua Morţii e în stare de funcţiune.

— Am văzut, răspunse Ackbar obosit. Către toate navele: Pregătiţi retragerea.

— Eu n-am de gînd să renunţ şi s-o iau la fugă! strigă Lando.

Făcuse cale lungă pînă să ajungă la acest punct al jocului.

— Nu avem încotro, generale Calrissian. Crucişătoarele noastre nu pot respinge o forţă de asemenea magnitudine!

— Altă şansă n-o să mai avem, amirale. Han tot o să coboare scutul ăla – trebuie să-i mai lăsăm puţin timp. Ne îndreptăm acum cu toată forţa asupra distrugătoarelor.

Ackbar privi în jur. O lovitură puternică de artilerie atinse nava, aruncînd o lumină scurtă, palidă asupra ferestrei. Calrissian avea dreptate: altă şansă nu va mai exista. Acum ori niciodată.

Se întoarse spre primul său căpitan:

— Daţi ordin ca flota să înainteze.

— Da, domnule! Omul se opri o clipă. Dar nu prea avem şanse împotriva distrugătoarelor spaţiale. Sînt mai bine dotate cu armament şi au un blindaj de nepătruns.

— Ştiu, spuse Ackbar moale.

Căpitanul plecă. Se apropie un aghiotant.

— Navele din faţă au luat contactul cu flota imperială, domnule.

— Concentraţi tirul asupra generatoarelor de putere. Dacă le scoatem din funcţiune scuturile, interceptoarele noastre ar mai avea o şansă împotriva lor.

Nava fu zgîlţîită de o nouă explozie – un fulger laser

globoidal lovise unul din girostabilizatori.

— Întăriţi scuturile auxiliare, ţipă cineva.

Lupta spori cu cîteva grade în intensitate.

Privind de la fereastra sălii tronului, se vedea cum flota rebelilor era decimată fără zgomot, într-un vid spaţial, în timp ce înăuntru nu se auzea decît chicotitul răutăcios al Împăratului. Luke se prăbuşea tot mai adînc în disperare pe măsură ce fascicolul laser de pe Steaua Morţii incinera navă după navă.

— Flota voastră e pierdută, sîsîi Împăratul – iar prietenii tăi de pe Luna Endor nu vor supravieţui nici ei.

Apăsă pe butonul unui transmiţător montat într-unul din braţele tronului şi vorbi fără să-şi ascundă mulţumirea:

— Comandante Jerjerrod, dacă se întîmplă cumva ca rebelii să arunce totuşi în aer generatorul scutului, vei îndrepta această armă spre Luna Endor şi o vei distruge.

— Am înţeles, Înălţimea Voastră, se auzi vocea lui Jerjerrod în receptor, dar avem mai multe batalioane spaţiale pe...

— O veţi distruge!

Şoapta Împăratului era mai apăsată decît un strigăt.

— Am înţeles, Înălţimea Voastră.

Palpatine se întoarse din nou spre Luke – cel dintîi tremura de încîntare, cel din urmă da furie.

— Nu există scăpare, tinere discipol. Alianţa va muri – aşa cum vor muri şi prietenii tăi.

Chipul lui Luke era desfigurat, reflectînd starea lui sufletească. Vader îl urmărea cu atenţie, la fel şi Împăratul. Sabia începu să vibreze acolo unde se afla. Mîna tînărului Jedi tremura, buzele i se întinseseră într-un rînjet, strîngea din dinţi.

— Bine. Îţi simt supărarea, zîmbi împăratul. Sînt lipsit de apărare – ia-ţi arma. Doboară-mă cu toată ura de care

eşti capabil, iar călătoria ta în ţinutul întunecat se va fi încheiat, rîse el nepotolit.

Luke nu mai fu capabil să reziste. O clipă sabia se zgîlţîi violent pe tron, apoi zbură în mîna lui, împinsă de Forţă. Într-o clipă mîna tînărului o aprinse şi cu o mişcare puternică o îndreptă spre capul Împăratului.

În acea clipă, lama sabiei lui Vader sclipi, parînd atacul lui Luke la cîţiva centimetri deasupra capului Împăratului. O puzderie de scîntei săriră care încotro, revărsîndu-se asupra chipului rînjit al lui Palpatine, scăldîndu-l într-o lumină infernală.

Luke sări înapoi şi se întoarse, cu sabia ridicată, pentru a-l înfrunta pe tatăl său. Vader îşi întinse sabia înainte, pregătit pentru atac.

Împăratul oftă de plăcere şi se aşză pe tron, cu faţa spre combatanţi – singurul martor al acestei lupte crunte şi triste.

Han, Leia şi Chewbacca şi restul comandoului fură scoşi afară din buncăr de către învingătorii lor. Priveliştea ce-i întîmpină era complet diferită de felul în care le apăruse acea zonă. Luminişul era înţesat acum de trupele imperiale: sute de soldaţi, în armuri albe sau negre – unii în poziţie de repaus, alţii urmărind scena din vîrful vehiculelor de teren bipede, alţii sprijinindu-se de hiperbicicletele lor. Dacă în interiorul buncărului situaţia li se păruse disperată, acum era şi mai rea.

Han şi Leia se întoarseră copleşiţi unul spre celălalt.

Idealul pentru care luptaseră, la care visaseră era pierdut... pierdut. Dar chiar şi aşa, măcar erau împreună în acest scurt interval de timp ce le mai rămăsese. Se apropiară unul de altul, venind din direcţii opuse ale pustiului singurătăţii afective: Han nu cunoscuse niciodată iubirea, atît de îndrăgostit fusese de sine însuşi; Leia nu cunoscuse niciodată iubirea, atît de

angrenată fusese în obligaţii sociale, atît de preocupată să îmbrăţişeze întreaga umanitate. Iar undeva între infatuarea sa îngheţată şi fervoarea ei fierbinte găsiseră un loc umbros unde se puteau adăposti, puteau creşte şi chiar trăi fericiţi.

Dar şi asta se terminase acum. Sfîrşitul părea a fi aproape. Erau atîtea de spus că nu găseau nici un cuvînt potrivit. În schimb se prinseră de mînă, vorbindu-şi prin degete în aceste ultime minute de regăsire.

Chiar atunci pătrunseră în luminiş R2 şi 3PO, piuind şi sporovăind, senini şi plini de voie bună. Împietriră locului în momentul în care văzură ce se întîmpla în luminiş... şi văzînd toţi acei ochi întorşi asupra lor.

— O, doamne, scînci 3PO.

Într-o clipă el şi R2 se întoarseră pe călcîie şi o luară la goană înapoi în pădurea din care tocmai ieşiseră. Şase soldaţi se repeziră în urma lor.

Aceştia ajunseră tocmai la timp pentru a-i vedea pe cei doi droizi dispărînd în spatele unui copac mare. Se năpustiră după ei şi, înconjurînd copacul, îi găsiră pe R2 şi 3PO aşteptînd în linişte să fie săltaţi. Gardienii porniră spre ei. Dar se mişcară mult prea încet.

Cincisprezece ursuleţi săriră cu repeziciune din crengile copacilor, doborîndu-i pe soldaţii imperiali cu bîte şi pietre. La care Teebo, cocoţat în alt copac, ridică un corn la buze şi suflă trei sunete lungi. Acesta era semnalul de atac pentru micuţii ewok.

Năvăliră cu suliţe din toate părţile în luminiş, aruncîndu-se cu furie împotriva puternicei armate imperiale. Urmă un haos total.

Soldaţii trăgeau cu pistoalele laser în făpturile acelea flocoase, ucigînd şi rănind o mulţime din ele – pentru a fi năpădiţi de alte sute în locul celor căzute. Cercetaşii cu bicicletele încercau să-i alunge înapoi în pădure şi erau azvîrliţi de pe biciclete cu o rafală de pietre azvîrlite din copaci.

În primele momente de confuzie, Chewie plonjă în desiş în timp de Leia şi Han se aruncară în noroiul de sub bolţile ce flancau uşa buncărului. Exploziile din jur îi ţintuiau locului, uşa buncărului era din nou închisă şi ferecată.

Han formă din nou codul furat la panoul de comandă – dar de data aceasta uşa nu se deschise. Fusese reprogramată imediat după ce fuseseră prinşi.

— Terminalul nu mai lucrează, murmură el.

Leia se întinse după un pistol ce căzuse din mîna unui soldat doborît chiar în apropierea lor. Descărcările laser se abăteau din toate direcţiile pe deasupra capetelor lor.

— Avem nevoie de R2, strigă ea.

Han dădu din cap, îşi scoase aparatul de emisie, conectă frecvenţa la care răspundea micuţul droid şi întinse mîna după arma la care Leia nu reuşise să ajungă în timp ce bătălia din jurul lor continua.

R2 şi 3PO se ghemuiseră în spatele unui buştean cînd R2 primi mesajul. Acesta scoase un fluierat strident şi se repezi spre cîmpul de bătaie.

— R2, strigă 3PO, unde te duci? Aşteaptă-mă!

Contrar firii sale, droidul auriu o rupse la fugă în urma prietenului său.

Cercetaşi pe biciclete treceau pe lîngă ei, goneau în jurul lor, trăgînd în micuţii ewok care deveneau tot mai cruzi pe măsură ce blana le era tot mai pîrlită. Ursuleţii se agăţau de picioarele vehiculelor terestre, blocînd dispozitivele cu ajutorul lianelor, mecanismele cu bolovani sau rămurele pe care le vîrau cu forţa înăuntru. Îi doborau pe soldaţii de pe biciclete întinzînd corzi de viţă la nivelul gîtului. Aruncau cu pietre, săreau din copaci, îşi înfigeau suliţele şi îşi prindeau în plase inamicii. Erau pretutindeni.

O mulţime se ţinea pe urmele lui Chewbacca pe care îl îndrăgiseră în mod cu totul deosebit. Devenise mascota lor, iar ei, micuţii lui verişori de la ţară. Aşa că acum

săreau unii în ajutorul celorlalţi cu o ferocitate ieşită din comun. Chewie dobora soldaţi în dreapta şi stînga, cuprins de o frenezie de nedescris, în clipa în care îi vedea făcînd vreun rău micuţilor săi prieteni. Iar micuţii, la rîndul lor, formaseră grupe de sacrificiu ce-l urmăreau pe Chewbacca şi se aruncau asupra oricărui soldat care reuşea să-l ajungă pe Chewie.

Se dădea o bătălie ciudată, sălbatică.

R2 şi 3PO îşi croiră în cele din urmă drum pînă la uşa buncărului. Han şi Leia îi acopereau trăgînd cu armele pe care reuşiseră să pună mîna în cele din urmă. R2 alergă iute spre terminal, îşi introduse braţul computerizat şi începu verificarea. Încă înainte să fi ajuns la codurile meteorologice o explozie a unui bolid distruse intrarea şi o dată cu ea braţul lui R2, aruncîndu-l pe jos.

Din cap începu să-i iasă fum gros, iar din garnituri se scurgea lichidul. Dintr-o dată fiecare compartiment se deschise, sîsîind din toate orificiile, şi toate rotiţele i se învîrteau – apoi se opri. 3PO se repezi la tovarăşul său rănit, în timp ce Han examina terminalul buncărului.

— Poate reuşesc să refac legăturile cu tasta asta, mormăi Solo.

Între timp, micuţii ewok izbutiseră să înalţe de cealaltă parte a cîmpului un dispozitiv primitiv de catapultare. Cu ajutorul lui lansară un cataroi în direcţia unuia dintre vehiculele de teren – maşina se zgîlţîi serios, dar nu se prăbuşi. Se întoarse şi porni spre catapult trăgînd necontenit din aruncătorul de grenade laser. Ursuleţii se împrăştiară care încotro. Cînd vehiculul ajunsese la o distanţă de zece picioare, micuţii ewok retezară corzile ce ţineau două buturugi uriaşe care acum se prăvăliră asupra vehiculului imperial, oprindu-l definitiv.

Începea următoarea fază a asaltului. Micuţii ewok, echipaţi cu nişte zmee din piele de animal, începură să plonjeze cu suliţele asupra soldaţilor şi să dea drumul la

pietre peste ei. Teebo, care conducea atacul, fu lovit în aripă de o descărcare laser şi se prăbuşi lîngă o rădăcină noduroasă. Un vehicul de teren se îndrepta asupra lui gata să-l zdrobească, dar Wicket plonjă în direcţia lui şi îl smulse în ultima clipă pe Teebo din locul ce devenise cam nesigur. Fugind din calea vehiculului, Wicket se ciocni însă de o bicicletă ce venea în mare viteză şi cu toţii se rostogoliră în frunzişul des.

Şi distracţia continuă tot aşa mai departe.

Pierderile se înmulţeau.

Sus, deasupra lor, lucrurile nu stăteau altfel. Lupte pe viaţă şi pe moarte, explozii ce izbucneau pe tot cerul, în timp ce fascicolul laser de pe Steaua Morţii îşi continua metodic acţiunea de distrugere a navelor rebele.

Aflat la comanda *Şoimului Mileniului,* Lando pilota ca un apucat, de parcă ar fi participat la o cursă cu obstacole constituite din uriaşele distrugătoare spaţiale ale Imperiului.

Răcnea disperat în microfonul aparatului său de emisie recepţie, încercînd să acopere zgomotul exploziilor neîntrerupte, să ia legătura cu Ackbar.

— Am spus *mai aproape.* Apropiaţi-vă cît puteţi de tare şi angajaţi distrugătoarele pe orizontală – în felul acesta Steaua Morţii n-o să mai poată trage în noi fără să-şi distrugă propriile nave!

— Dar nimeni n-a luptat în asemenea condiţii, cu asemenea supernave ca distrugătoarele lor. Şi crucişătoarele noastre nu se pot întîlni bot în bot! replică Ackbar.

Dar altă cale nu mai aveau.

— Bravo! ţipă Lando trecînd razant pe deasupra distrugătorului. Atunci o să inventăm noi un nou fel de luptă.

— Nu ştim nimic despre tactica unor asemenea con-

fruntări! protestă Ackbar.

— Ştim la fel de mult ca şi *ei!* contră Lando. Iar ei îşi vor închipui că ştim mai mult.

Cînd jucai ultima mînă, cacialmaua era periculoasă; uneori însă, cînd toţi banii tăi se aflau pe masă, nu aveai încotro, era unicul mod de-a cîştiga – iar Lando nu juca niciodată în ideea că ar putea pierde.

— La o distanţă atît de mică n-o să rezistăm prea mult în lupta cu distrugătoarele, observa Ackbar care începuse deja să se resemneze.

— Vom rezista în schimb mai mult în lupta cu Steaua Morţii şi o să-i luăm şi pe cîte unii din ei cu noi, strigă Lando.

În acea clipă simţi o izbitură, iar unul din aruncătoarele lui frontale sări în aer. Lando puse *Şoimul* în vrilă controlată şi înconjură în poziţie înclinată burta leviatanului imperial.

Nemaiavînd mare lucru de pierdut, Ackbar se hotărî să adopte strategia lui Calrissian. În următoarele minute, cîteva duzini de crucişătoare rebele se apropiaseră periculos de mult de distrugătoarele imperiale – iar coloşii începură să tragă unul în altul, cu nişte tunuri aflate la distanţe de douăzeci de paşi unul de altul în timp ce sute de interceptoare mititele zburau în jurul lor, strecurîndu-se printre fulgerele laser.

Luke şi Vader se roteau în cerc, încet. Cu sabia ridicată mult deasupra capului, Luke îşi pregătea atacul din poziţia clasică; Lordul Întunecat păşea întors într-o parte, conform figurii clasice. Pe neaşteptate, Luke îşi coborî vîjîind sabia drept în jos, Vader pară, Luke fentă şi atacă de jos. Vader ripostă şi din forţa impactului îşi conduse sabia direct spre gîtul lui Luke..., dar Luke se aşteptase la aceasta şi se dădu un pas înapoi. Primul schimb de lovituri se încheie fără răniri. Din nou se roteau în cerc.

Vader era impresionat de viteza lui Luke. Chiar mulţumit. Aproape că-i părea rău că nu putea încă să-l lase pe băiat să-l ucidă pe Împărat. Luke nu era încă pregătit pentru asemenea confruntare, în plan emoţional. Exista încă posibilitatea ca Luke să se întoarcă la prietenii lui dacă îl distrugea pe Împărat acum. Mai avea încă nevoie de o supraveghere asiduă – atît din partea lui Vader *cît şi* a lui Palpatine – pentru a fi într-adevăr pregătit să-şi asume locul în dreapta lui Vader şi împreună să conducă galaxia.

Aşa că Vader trebuia să-l mai călăuzească încă pe băiat, să-l oprească de-a face rău acolo unde nu trebuia, ori acolo unde trebuia dar la momentul potrivit.

Vader nu apucă însă să-şi depene gîndurile pînă la capăt, căci Luke atacă din nou – şi mai agresiv. Avansa făcînd o serie de fandări, ce se izbiră toate de sabia fosforescentă a lui Vader. Lordul Întunecat se retrăgea cîte un pas la fiecare lovitură, iar la un moment dat oscilă înainte de a-şi îndrepta din nou lama strălucitoare – Luke însă o îndepărtă cu o lovitură, împingîndu-l din nou înapoi pe Vader. Pe moment Lordul se dezechilibră pe scări şi căzu în genunchi.

Luke se afla deasupra lui, în capul scărilor, ameţit de propria lui putere. Era în mîinile lui acum, ştia asta. Vader putea fi învins. Putea să-i ia sabia, să-i ia şi viaţa, să-i ia şi locul alături de Împărat. Da, chiar şi asta. Luke nu respinse gîndul, de data aceasta se jucă cu el. Se îmbăta cu aromele lui, îi simţea puterea gîdilîndu-i obrajii. Îl înfierbînta atît de tare acest gînd, era atît de copleşii încît pe moment şterse orice alte consideraţii.

Puterea era de partea lui, opţiunea îi aparţinea.

Apoi, se ivi alt gînd, încet, subjugmdu-l ca un îndrăgostit pătimaş: putea să-l distrugă şi pe Împărat. Să-i distrugă pe amîndoi şi să conducă el galaxia. Răzbunare şi victorie.

Un moment greu pentru Luke. Ameţitor. Dar nu se

lăsă copleşit. Şi nici nu dădu îndărăt.

Făcu un pas înainte.

Pentru prima oară în mintea lui Vader se insinua gîndul că fiul său ar putea fi mai bun decît el. Era uluit de puterea pe care Luke o căpătase de la ultimul lor duel în Oraşul Norilor. Ca să nu mai vorbim de viteza de reacţie a băiatului, reglată parcă pe viteza gîndului. Interveniseră circumstanţe neprevăzute. Neprevăzute şi nedorite. Vader simţi umilinţa furişîndu-se în el după prima reacţie de surpriză şi cea de a doua de spaimă. Iar apoi umilinţa se dădu la o parte pentru a face loc mîniei. Iar acum nu mai dorea altceva decît răzbunare.

Toate aceste stări sufleteşti se reflectară pe chipul tînărului Jedi care se înălţa deasupra lui, ca un turn. Împăratul, care îi urmărea, văzu toate acestea şi îl îndemnă pe Luke să se afunde în mocirla întunericului şi mai tare:

— Foloseşte-ţi sentimentele agresive, băiete! Da! Lasă ura să te cuprindă! Contopeşte-te cu ea, lasă-te în voia ei!

Luke şovăi o clipă – apoi realiză ce se întîmplă. Dintr-o dată mintea i se tulbură din nou. Ce voia? Ce avea de făcut? Clipa de exaltare, de neagră clarviziune trecu, lăsînd în urmă nehotărîrea, neputinţa. Sumbra trezire dintr-un flirt pătimaş.

Făcu un pas înapoi, îşi coborî sabia, se relaxă şi încercă să alunge ura din el.

În acea clipă Vader atacă. Se aruncă cu sabia înainte, obligîndu-l pe Luke să respingă atacul. Îşi încrucişă sabia cu Luke, dar acesta se desprinse şi sări pe o estradă pentru a se pune în siguranţă. Vader sări peste o balustradă aterizînd chiar lîngă platforma pe care se afla Luke.

— Nu vreau să mă bat cu tine, tată, spuse Luke.

— Nu e înţelept din partea ta să cobori garda, îl avertiză Vader.

Supărarea i se mai potolise acum – nu voia să cîştige

dacă băiatul nu se lupta din răsputeri. Dar dacă a cîştiga înseamnă totuşi să ucizi un băiat care nu voia să lupte... atunci o va face şi pe asta. Numai că voia ca Luke să fie conştient de consecinţe. Voia ca el să ştie că lupta asta nu era o joacă. Că înfrunta Întunericul.

Luke însă auzea altceva.

— Gîndurile te trădează, tată. Simt binele din tine... conflictul. Nu ai fost în stare să mă ucizi mai înainte – şi nu ai să mă distrugi nici acum. De două ori – îşi aminti Luke – Vader avusese ocazia să-l ucidă, dar n-o făcuse: în înfruntarea de pe prima bază cu numele Steaua Morţii şi mai tîrziu în duelul de pe Bespin.

Se gîndi acum şi la Leia – cum Vader o prinsese şi pe *ea* în gheare, o şi torturase..., dar n-o ucisese. Gîndul la chinurile ei îi strînse inima, dar se grăbi să-l împingă cît mai departe. Pentru el era limpede acum, deşi se îndoise: în tatăl său mai exista încă binele.

Această acuzaţie avu darul să-l supere *cu adevărat* pe Vader. Putea tolera o mulţime de lucruri de la copilul acesta insolent, dar acum devenise insuportabil. Trebuia să-i dea băiatului o lecţie pe care să n-o mai uite, ori să moară învăţînd-o.

— Din nou subestimezi puterea întunericului...

Vader îşi azvîrli sabia sclipitoare – lama ei reteză suporţii pe care stătea estrada unde se afla Luke, apoi se întoarse şi zbură înapoi în mîna lui Vader. Luke se prăbuşi o dată cu platforma, se rostogoli pe jos ajungînd sub dărîmături. Sub acoperişul platformei înclinate, în întunecimea de acolo nu mai putea fi văzut. Vader se apropie cu paşi de pisică, încercînd să-l găsească pe băiat, nu voia să intre însă în umbra acelui loc.

— Nu poţi să te ascunzi la nesfîrşit, Luke.

— Va trebui să vii aici şi să mă scoţi, răspunse glasul băiatului.

— N-am de gînd să-ţi acord acest avantaj.

Vader avea sentimente tot mai ambigue în acest con-

flict, puritatea răului fusese compromisă. Băiatul era într-adevăr deştept – Vader ştia că trebuie să procedeze cu maximă prudenţă.

— Nu doresc nici un fel de avantaj, tată. N-am să mă lupt cu tine. Uite... ia arma mea.

Luke ştia prea bine că acesta ar putea fi sfîrşitul, dar nu-i mai păsa. Nu avea de gînd să folosească forţa întunericului ca să combată întunericul. Poate că, la urma urmei, tot Leia era cea care avea să continue lupta, fără el. Poate că ea ştia o cale pe care el n-o ştia; poate că ea va afla soluţia. Pentru că, acum, el nu vedea decît două posibilităţi: una ducea spre întuneric, iar cu cealaltă nu mai avea şanse.

Luke puse sabia jos şi-o împinse de-a rostogolul spre Vader. Se opri undeva la jumătatea distanţei dintre ei. Lordul Întunecat întinse mîna – sabia lui Luke îi sări în mînă. El o prinse la brîu şi, copleşit de nesiguranţă, pătrunse în umbra platformei prăbuşite.

Luke continua să-i transmită simţămintele sale, curenţi potrivnici ce-i şubrezeau siguranţa de sine. Remuşcare, regrete, abandon, durere. Dar, într-un fel, nu îl priveau nemijlocit pe Vader. Ci pe alţii, duceau spre... Endor. A, da, asta era – Luna Sanctuar, unde prietenii lui aveau să moară curînd. Luke va trebui să înveţe: prietenia era cu totul altceva de partea întunecată. Un lucru cu totul deosebit.

— Dăruieşte-te laturii întunecate, Luke, îl îndemnă el. E singurul mod de a-ţi salva prietenii. Da, gîndurile te trădează, fiule. Sentimentele tale faţă de ei sînt puternice, mai ales faţă...

Vader se opri. Simţi ceva.

Luke se retrase mai mult în umbră. Încerca să se ascundă, dar nu era chip să ascundă ce era în mintea lui – Leia care suferea. Chinul ei striga acum după el, iar spiritul lui suferea alături de ea. Încercă să-l îndepărteze, să-l ascundă, dar strigătul era puternic şi nu putea să-l

înăbuşe, nu putea să-l abandoneze, trebuia să primească şi să mîngîie.

Conştiinţa lui Vader invada acea rană intimă.

— Nu, strigă Luke.

Vader nu putea să creadă.

— Soră? Cum adică? Soră? lătră el. Sentimentele tale au trădat-o... Gemeni! răcni el triumfător. A fost înţelept din partea lui Obi-Wan s-o ascundă, dar acum s-a terminat.

Zîmbetul lui îi era clar lui Luke; îl vedea prin mască, prin umbre, prin toate tărîmurile întunericului.

— Dacă tu nu vrei să te alături forţei întunecate, poate că ea va voi.

Acela a fost momentul la care Luke nu a mai rezistat. Căci Leia era pentru toţi ultima speranţă. Dacă Vader îşi îndrepta asupra ei năzuinţele-i pervertitoare...

— Niciodată! strigă el.

Sabia lui zbură de la brîul lui Vader înapoi în mîna sa, oprindu-se de îndată ce ajunse la el.

Se năpusti asupra tatălui său cu o forţă pe care nu o mai cunoscuse niciodată. Nici Vader. Cei doi gladiatori se luptară cu sălbăticie, armele lor se ciocneau cu violenţă scăpărînd scîntei dar curînd se văzu că avantajul era de partea lui Luke. Şi el nu mai era dispus să cedeze. Îşi încrucişară spadele, corp la corp. Cînd Luke îl împinse înapoi pe Vader, acesta se izbi cu capul de o bîrnă ieşită în afară. Lordul întunecat se împletici, ieşind din zona platformei prăbuşite. Luke îl urmări fără să-i dea o clipă de răgaz.

Trimiţînd lovitură după lovitură, Luke îl forţă pe Vader să se retragă pe puntea ce traversa puţul uriaş, nesfîrşit de adînc, în străfundurile căruia se afla generatorul de putere. Fiecare lovitură a sabiei lui Luke îl îmboldea pe Vader, ca o acuzaţie, ca un ţipăt, ca un ghimpe al urii.

Lordul întunecat căzu în genunchi, ridică însă spada ca să blocheze următoarea lovitură – şi Luke îi reteză

mîna dreaptă de la încheietură.

Mîna cu bucăţi de metal, sîrme şi dispozitive electronice se rostogoli peste pardoseală în timp ce sabia lui Vader alunecă pierind fără urmă în puţul nesfîrşit.

Luke rămase cu ochii aţintiţi asupra mîinii mecanice a tatălui său, contractîndu-se spasmodic, despărţită de trup – iar apoi la propria sa mînă artificială, acoperită cu o mănuşă neagră – şi dintr-o dată realiză cît de asemănător devenise cu tatăl său. Asemănător cu omul pe care îl ura.

Tremurînd, stătea deasupra lui Vader, cu vîrful săbiei lui scînteietoare îndreptate spre gîtlejul acestuia. Dorea să distrugă această creatură a întunericului, această creatură care odinioară fusese tatăl său, această creatură care era... el.

Pe neaşteptate, Împăratul apăru şi el acolo, privind spectacolul, chicotind cuprins de o încîntare şi o surescitare necontrolabile.

— E bine! Omoară-l! Ura te-a făcut puternic! Acum destinul ţi se va împlini şi tu vei lua locul tatălui tău alături de mine!

Luke privi în jos spre tatăl său, apoi la Împărat, apoi înapoi la Vader. Acesta era Întunericul – *Întunericul* pe care el îl ura. Nu pe tatăl său, nici măcar pe Împărat, ci întunericul *din* ei. Din ei şi din el însuşi.

Şi singurul mod de-a distruge Întunericul era de a renunţa la el. Pentru totdeauna. Rămase drept, nemişcat, luînd această hotărîre pentru care îşi petrecuse întreaga viaţă, pregătindu-se.

Îşi azvîrli sabia cît colo.

— Niciodată! Niciodată n-am să mă alătur forţei întunecate! Ai dat greş, Palpatine. Eu sînt un Jedi, aşa cum a fost şi tatăl meu înaintea mea.

Veselia Împăratului se transformă în furie.

— Aşa să fie, Jedi. Dacă nu vrei să te transformi, atunci vei pieri.

Palpatine îşi ridică braţele de păianjen spre Luke: din degetele sale porniră fulgere de energie albe, orbitoare, traversară încăperea şi străpunseră trupul băiatului, scurgîndu-se în pămînt. Tînărul Jedi suferea tortura aceasta nemaipomenită – nu auzise niciodată de asemenea putere, de asemenea corupere a Forţei cum îi era dat să simtă acum.

Dacă însă era generată de Forţă putea fi şi respinsă de Forţă. Luke ridică braţele pentru a se apăra de fulgere. La început reuşi – fulgerele, respinse, intrau în pereţi. Curînd însă şocurile se abătură cu asemenea viteză şi putere, revărsîndu-se asupra lui, încît nu mai fu în stare să se apere, se chirci tot de durere, genunchii începură să-i tremure, puterile îl lăsau.

În acest timp, Vader se tîra, ca un animal rănit, înspre Împăratul său.

Pe Endor bătălia pentru buncăr continua. Soldaţii îi iradiau pe nenumăraţii ewok cu arme sofisticate, în timp ce micuţii războinici înfruntau trupele imperiale cu bîte, puneau piedici păşitorilor bipezi cu ajutorul lianelor şi a buştenilor, prindeau hiperbicicletele cu lassouri sau în plase aşezate ca nişte curse.

Prăvăleau copaci asupra duşmanilor, săpau gropi pe care le acopereau cu ramuri, iar apoi atrăgeau cîte unul din vehiculele acelea greoaie în capcană. Pornea cîte o avalanşă de pietre. Zăgăzuiră un fir de apă din apropiere, iar apoi deschiseră stăvilarele lăsînd apa să se reverse peste soldaţi şi alte două vehicule. Se adunau în bande şi apoi o luau la sănătoasa. Săreau din copaci pe capacul păşitorilor şi turnau ulei de şopîrlă încins în ţevile puştilor. Se foloseau de cuţite şi suliţe, şi laţuri, şi scoteau strigăte războinice pentru a-l dezorienta pe inamic. Erau luptători neînfricaţi.

Exemplul lor îl făcu pînă şi pe Chewie mai îndrăzneţ

decît îi era felul. Începu să se distreze atît de bine balansînd pe corzile de viţă şi zdrobind capete, încît aproape că uită de pistolul său laser.

Se lansă la un moment dat pe acoperişul unui vehicul cu Teebo şi Wicket agăţaţi în spatele lui. Aterizară cu zgomot pe maşinăria ce se legăna de pe un picior pe altul, apoi bocăniră cu atîta violenţă încercând să se ţină de ea, încît unul din soldaţi deschise trapa să vadă ce se întîmplă. Înainte de-a apuca să tragă, Chewie îl extrase de cap şi îl izbi cu toată puterea de pămînt – Wicket şi Teebo se repeziră în interior şi-l imobilizară pe celălalt soldat.

Micuţii ewok conduceau păşitorul biped cam ca pe o bicicletă antigravitaţională – cu teribilism şi veselie. De cîteva ori Chewie era cît pe aci să fie aruncat de pe acoperiş, şi chiar dacă lătră de cîteva ori supărat, cei doi din cabină nu-l luară în seamă – chicoteau, chiţcăiau şi călcau peste hiperbiciclete.

Chewie reuşi să coboare înăuntru. I-a trebuit vreo jumătate de minut să dibuiască comenzile – tehnologia Imperiului era destul de standardizată. Iar apoi începu să abordeze metodic, rînd pe rînd celelalte vehicule imperiale, aruncîndu-le în aer, fără ca acestea să apuce să-şi dea seama ce se întîmplă.

Pe măsură ce uriaşele maşini de luptă piereau în flăcări, micuţii ewok se simţiră îmbărbătaţi. Se regrupau în spatele maşinii lui Chewie. Wookieul întorsese mersul bătăliei.

Între timp, Han meşterea furios la panoul de comandă. De fiecare dată cînd lega două fire săreau scîntei, dar uşa tot nu se deschidea. Leia se postase în spatele lui, trăgînd cu pistolul, acoperindu-l.

În cele din urmă el o chemă.

— Dă-mi şi mie o mînă de ajutor. Cred că i-am dat de capăt. Ţine asta.

Îi întinse una din sîrme. Ea îşi puse arma înapoi în teacă, apucă sîrma pe care el i-o dăduse şi o ţinu nemişcată în timp ce el apropie alte două de la capetele panoului.

— Nimic nu merge aici; spuse el.

Cele trei sîrme scoaseră scîntei, legătura era făcută. Se auzi dintr-o dată un vîjîit puternic şi o a doua uşă coborî cu zgomot în faţa celei dintîi, dublînd impenetrabila barieră.

— Bravo. Acum avem două uşi prin care trebuie să trecem, murmură Leia.

În acea clipă a fost lovită în braţ de o descărcare laser şi azvîrlită la pămînt.

Han se repezi spre ea.

— Leia, nu! strigă el în timp ce încerca să-i oprească sîngele ce curgea din rană.

— Prinţesă Leia vă simţiţi bine? se nelinişti 3PO.

— Nu-i grav, dădu ea din cap. E...

— Stai aşa! ţipă o voce. O singură mişcare şi sînteţi morţi amîndoi.

Rămaseră înmărmuriţi, priviră în sus. Doi soldaţi ai trupelor de asalt stăteau în faţa lor, cu armele ridicate, foarte siguri pe ei.

— Ridicaţi-vă în picioare! le ordonă unul din ei. Mîinile sus!

Han şi Leia se uitară unul la altul, se priveau adînc în ochi cufundîndu-se pentru o clipă unul în altul, simţind, înţelegînd, mîngîindu-se şi împărtăşind totul în acel moment suspendat, etern.

Privirea lui Solo alunecă spre teaca de la centura Leiei – aceasta îşi scoase pe furiş arma şi o ţinea acum gata de atac. Mişcarea rămase ascunsă privirilor celor doi soldaţi imperiali, deoarece Han stătea în faţa Leiei, acoperind-o pe jumătate.

El se mai uită o dată în ochii ei, înţelegînd cu un ultim

zîmbet tandru, şopti:

— Te iubesc.

— Ştiu, răspunse ea simplu.

Apoi momentul trecu şi, la un semnal, într-o fracţiune de secundă, Han se rostogoli din traiectoria focului în timp ce Leia trase în soldaţi.

Aerul era plin de focul laserului – o abureală sclipitoare, roz-portocalie, ca o furtună de electroni, bîntuia în zonă, întreruptă de străfulgerări intense.

Cîhd fumul se mai ridică, se văzu dintr-o dată un păşitor imperial biped ce se apropia de ei şi se opri chiar în faţă. Han se uită în sus pentru a vedea armele laser ale acestuia îndreptate direct asupra lui. Ridică mîinile în sus şi făcu, şovăitor, un pas înainte. Nu prea ştia nici el ce era de făcut.

— Stai acolo, îi spuse el liniştit Leiei, măsurînd din ochi distanţa pînă la maşină.

În acel moment, capacul din acoperişul vehiculului se ridică şi dinăuntru se ivi capul lui Chewbacca, care zîmbea satisfăcut.

— Ahr Rahr! lătră wookieul.

În acea clipă de bucurie lui Solo îi veni să-l sărute.

— Chewie! Dă-te jos de acolo. Leia e rănită! Se repezi să-şi întîmpine prietenul, apoi se opri: Nu, aşteaptă am o idee!

IX

Cele două armate ale spaţiului, asemenea flotelor din alte timpuri şi alte galaxii, se înfruntau într-o luptă directă, navă cu navă, bord la bord.

Ziua fu marcată de manevre eroice, uneori de-a dreptul sinucigaşe. Un crucişător rebel, a cărui coadă fusese cuprinsă de flăcări, se năpusti asupra unui distrugător imperial înainte de a exploda – luînd cu el şi nava imperială. Nave de marfă, încărcate, erau puse pe cursă de coliziune cu nave-fortăreaţă, în timp ce echipajul părăsea nava, lăsîndu-se în voia unei soarte incerte, în cel mai bun caz.

Lando, Wedge, Liderul Albastru şi Aripă Verde porniră la atac împotriva unuia dintre distrugătoarele mai mari – nava principală de comunicare a Imperiului. Fusese deja avariată într-un schimb de focuri cu un crucişător rebel pe care îl distrusese în cele din urmă; dar avariile puteau fi remediate, aşa că rebelii trebuiau să atace în timp ce monstrul îşi mai lingea rănile.

Escadrila lui Lando se apropia la nivelul carenei, în acest fel distrugătorul nu putea folosi armele de calibru mare. Iar interceptoarele rămîneau invizibile pînă în clipa în care puteau fi vizualizate direct.

— Măriţi puterea la scutul deflector din faţă, comunică Lando grupului său. Ne îndreptăm direct asupra lor.

— Sînt pe urmele tale, răspunse Wedge. Strîngem rîndurile.

Atacară în picaj cu viteză mărită, perpendicular pe axul lung al navei imperiale – căderile verticale puteau fi

cu greu detectate. Cînd ajungeau la o distanţă de cincizeci de picioare de navă, virau cu nouăzeci de grade şi continuau zborul de-a lungul corpului ei, într-un schimb continuu de fulgere laser.

— Începem atacul la arborele energetic principal, anunţă Lando.

— În regulă, răspunse Aripă Verde. Sîntem pe poziţii.

— Să nu intraţi în bătaia bateriilor din faţă, avertiză Conducătorul Albastru.

— E o zonă fierbinte acolo jos.

— Ne-am aliniat.

— E lovită rău pe stînga arborelui, observă Wedge. Concentraţi-vă pe partea aia.

— De acord.

— Pierd controlul aparatului, strigă Aripă Verde care fusese lovit.

— Ieşi de-acolo, o să sări în aer!

Aripă Verde porni în jos ca şi cum ar fi condus o rachetă, direct spre bateriile frontale ale distrugătorului. Urmară o serie de explozii puternice.

— Mulţumim, spuse pe un ton liniştit Liderul Albastru, contemplînd incendiul.

— Ne-a deschis calea! ţipă Wedge. Într-acolo. Reactorii energetici sînt chiar în interiorul docului.

— După mine! anunţă Lando, virînd *Şoimul* direct asupra ţintei, luîndu-i complet prin surprindere pe operatorii reactorului. Wedge şi Liderul Albastru îl urmară. Făceau cu toţii ce le stătea în putere.

— Lovitură în plin! strigă Lando.

— Uite-l cum se duce!

— Eliberaţi zona!

Se depărtară rapid, cît de tare putură, în timp ce distrugătorul era zgîlţîit de explozii tot mai puternice pînă cînd, în cele din urmă, deveni o stea oarecare, mică şi lipsită de putere. Liderul Albastru fu prins de unda de şoc şi izbit de una din navele imperiale mai mici, explodînd

împreună cu ea. Lando şi Wedge scăpară.

Puntea navei de comandă a rebelilor se umplu de fum, nu se mai auzeau decît ţipete.

Ackbar reuşi să ia legătura cu Lando Calrissian.

— Blocajul a încetat; avem din nou mesaje despre scut.

— E încă ridicat? întrebă Lando cu o undă de aşteptare şi deznădejde în glas.

— Din păcate, da. Se pare că echipa generalului Solo nu a izbutit să-şi îndeplinească misiunea.

— Pînă ce vor distruge ultima navă, mai avem încă speranţe, răspunse Lando. Han nu va da greş.

Nu se putea – trebuia cu orice preţ să ajungă la Steaua Morţii.

Pe Steaua Morţii, Luke aproape că îşi pierduse cunoştinţa sub asaltul neîntrerupt al fulgerelor Împăratului. Chinurile erau inimaginabile, mai presus de puterea sa de îndurare, fu cuprins de o slăbiciune ce-i seca însă seva vieţii, nu-şi mai dorea nimic decît să se lase pradă nimicului în mrejele căruia era prins.

Împăratul zîmbi privind de sus spre tînărul Jedi, acum complet vlăguit. Alături de el, Vader reuşi să se ridice în picioare.

— Tînăr prost ce eşti! se auzi vocea hîrîită a Împăratului. Numai acum, la sfîrşit, eşti capabil să înţelegi. Iscusinţa ta puerilă nu se poate compara cu puterea feţei întunecate. Ai plătit un preţ prea greu pentru lipsa de prevedere. Acum, tinere Skywalker, a venit clipa să plăteşti preţul întreg. Vei muri!

Rîse – un rîs de nebun. Şi, deşi lui Luke i se păru cu neputinţă, torentul de fulgere ce se năpusteau din degetele împăratului crescu în intensitate. Răsuna ca un strigăt prin toată încăperea, strălucirea ucigaşă a fulgerelor era absolut copleşitoare.

Trupul lui Luke se înmuie, se ofili, în cele din urmă se prăbuşi sub tirul acela îngrozitor. Nu mai făcea nici o mişcare. La sfîrşit era ca şi mort. Împăratul sîsîi cu răutate.

În acea clipă Vader sări în sus din spate, prinzînd braţele Împăratului într-ale sale, ţinîndu-l strîns lipit de corpul lui. Simţindu-se mai slăbit ca niciodată, Vader stătuse liniştit ultimele minute, concentrîndu-şi fiecare fibră a fiinţei sale asupra acestui act unic – unica acţiune posibilă, ultima, dacă dădea greş. Ignorînd durerea, ignorînd ruşinea şi slăbiciunea ce-l cuprinsese, ignorînd zgomotul asurzitor din capul lui, se concentra, orbeşte, total asupra acestei unice voinţe, voinţa de-a învinge răul întruchipat de Împărat.

Palpatine se zbătea în strînsoarea braţelor lui Vader, în timp ce din mîinile sale continuau să ţîşnească fulgere ale acelei energii maligne, răspîndindu-se în toate direcţiile. În această zbatere sălbatică un fulger ricoşă şi îl lovi pe Vader. Lordul Întunecat căzu din nou, curenţii electrici trecură prin coiful său, se prelinseră peste pelerină, îi pătrunseră în inimă.

În cădere, împleticindu-se, Vader se îndreptă cu prizonierul său spre mijlocul podului ce traversa abisul în fundul căruia se afla centrul energetic. Îl ridică pe despotul urît deasupra capului şi, cu ultima încordare a puterilor sale, îl azvîrli în abis.

Trupul lui Palpatine, ce continua să scuipe fulgere de lumină, se prăbuşi în vid, izbindu-se de pereţii puţului. În cele din urmă, dispăru, iar, peste cîteva secunde, se auzi o explozie îndepărtată, departe, în adînc. Un suflu de aer ieşi pe gura puţului, răspîndindu-se în încăperea tronului.

Vîntul acesta făcu să fluture pelerina Lordului Vader care, sleit, se ducea spre prăpastie, încercînd să-şi urmeze stăpînul pînă la capăt. Luke se tîrî însă pînă la el şi îl trase pe Lordul Întunecat de pe buza prăpastiei, înapoi, în siguranţă.

Rămaseră amîndoi întinşi pe podea, îngemănaţi, prea slăbiţi ca să se poată mişca, prea mişcaţi ca să poată vorbi.

În interiorul buncărului de pe Endor, controlorii imperiali urmăreau pe ecranul principal lupta micuţilor ewok. Deşi imaginea era perturbată de electricitate statică, lupta părea să fi scăzut în intensitate. Era şi timpul, la urma urmelor li se spusese mereu că băştinaşii de pe această lună erau fiinţe liniştite, defel belicoase.

Imaginea se înrăutăţi – probabil din cauza vreunei antene avariate în timpul luptelor – cînd, pe neaşteptate, pe ecran apăru un vechicul biped, semnalizând neîncetat.

— S-a terminat, comandante! Rebelii au fost scoşi din luptă, iar cei care au rămas s-au retras împreună cu ursuleţii în pădure. Avem nevoie de întăriri ca să continuăm urmărirea.

În buncăr izbucniră urale de bucurie. Scutul era în siguranţă.

— Deschideţi uşa principală! ordonă comandantul. Trimiteţi trei plutoane în ajutor.

Uşa buncărului se deschise, trupele imperiale ieşiră în pas alergător afară... pentru a se vedea înconjurate de rebeli şi ursuleţii ewok, cu un aer crunt şi răutăcios. Trupele imperiale se predară fără luptă.

Han, Chewie şi cinci alţi rebeli intrară în buncăr cu încărcătura de explozibil. Amplasară explozibilul cu dispozitiv de declanşare cu ceas în unsprezece puncte strategice din interiorul şi din jurul generatorului de energie, apoi ieşiră afară, fugind cît puteau de repede.

Leia, suferind încă cumplit de pe urma rănii, era întinsă la adăpostul unor tufe aflate la oarecare distanţă. La stînga, micuţii ewok îşi adunau prizonierii pe latura îndepărtată a luminişului, cînd Han şi Chewie ieşiră afară,

căutînd un adăpost. În clipa următoare, buncărul sări în aer.

Un spectacol impresionant, explozie după explozie, de pe urma căreia se ridică o vîlvătaie de cinci sute de picioare, producînd o undă de şoc care îi azvîrli la pămînt pe toţi cei ce rămăseseră în picioare şi pîrjoli toată verdeaţa din jurul luminişului.

Buncărul era distrus.

Un căpitan se îndreptă alergînd spre amiralul Ackbar şi i se adresă cu voce tremurată:

— Scutul din jurul Planetei Morţii şi-a pierdut puterea, domnule.

Ackbar privi spre ecran, reţeaua generată electronic dispăruse. Luna şi Steaua Morţii pluteau acum neprotejate, într-un spaţiu gol, negru.

— Au reuşit, murmură Ackbar.

Se repezi la microfon şi anunţă pe canalul de război de mare frecvenţă.

— Către toate navele de vînătoare, începeţi atacul împotriva reactorului principal de pe Steaua Morţii. Scutul deflector a fost scos din funcţiune. Repet. Scutul deflector a fost scos din funcţiune.

Lando fu primul care se făcu auzit.

— Am înţeles. Am pornit într-acolo. Grupul Roşu! Grupul Auriu! Escadrila Albastră. Urmaţi-mă cu toţii! Bravo, Han, aşa-mi placi. Acum e rîndul meu.

Şoimul plonjă spre suprafaţa imensei baze de luptă imperiale, urmat de hoarde de interceptoare rebele, şi de o masă încă impunătoare, dar dezorganizată de interceptoare imperiale tip TIE – în timp ce trei crucişătoare spaţiale rebele se îndreptau spre uriaşul superdistrugător spaţial al Imperiului, nava-amiral a lui Vader, care părea să aibă probleme la sistemul de direcţie.

Lando şi primul val de interceptoare X porniseră spre

porţiunea neterminată a Stelei Morţii, zburînd la altitudine joasă, pe deasupra suprafeţei curbate a părţii aflate în funcţiune.

— Menţineţi-vă la mică altitudine pînă ajungem la partea neterminată, îşi avertiză Wedge escadrila.

Toată lumea ştia însă foarte bine ce avea de făcut.

— Se apropie o escadrilă de interceptoare inamice...

— Aripă Albastră, ordonă Lando, ia-ţi oamenii opreşte navele inamice.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Recepţionez interferenţe... Steaua Morţii ne perturbă, cred.

— Mai sînt şi alte interceptoare pe cadranul zece... Iată suprastructura, anunţă Lando. Căutaţi tunelul spre reactorul principal.

Intră din plin în zona neterminată, şi începu să se strecoare printre grinzi ieşite în afară, turnuri pe jumătate ridicate, labirinte de canale, schele, luminile sporadice ale unor reflectoare. Dispozitivele de apărare antiaeriană nu erau nici pe departe terminate – bazîndu-se în principal pe protecţia oferită de scutul deflector. Asta însemna că rebelii trebuiau să se preocupe cel mai mult de posibilele capcane ale acelei structuri neterminate şi de interceptoarele TIE ce veneau în urma lor.

— Îl văd, văd sistemul de canale energetice, transmise Wedge. Mă-ndrept spre el. Nu prea e loc.

— Şi eu îl văd, încuviinţă Lando.

— N-o să ne fie prea uşor.

Peste un turn şi pe sub un pod – şi dintr-o dată se treziră că intraseră cu viteză maximă într-un tunel adînc care abia putea cuprinde trei interceptoare, zburînd aripă lîngă aripă. În plus era străpuns pe toată lungimea lui încolăcită de o mulţime de tuneluri de alimentare macazuri alternative şi nişe; în plus, era punctat de un număr alarmant de obstacole aflate chiar în tunel: maşini

grele, elemente de structură, cabluri de putere, scări rulante, semi-pereţi, mormane de resturi.

Vreo douăzeci de interceptoare rebele intrară în viraj în tunel, urmate de două ori mai multe nave TIE. Două din interceptoare ieşiră de pe traiectorie pentru a evita primul atac al armelor laser.

Vînătoarea era în toi.

— Încotro mergem? strigă Wedge vesel.

O descărcare laser lovi peretele tunelului deasupra lui, împroşcîndu-i parbrizul cu scîntei.

— Ne concentrăm pe cea mai puternică sursă de energie, sugeră Lando. Aceea trebuie să fie generatorul.

— Aripă Roşie, fii pe fază – s-ar putea, foarte curînd să dăm de capăt.

Rapid se aliniară în rînd dublu sau simplu, de cum observară că tunelul, pe lîngă ieşiri şi intrări laterale şi obstacole ce blocau drumul, se mai şi îngusta la fiecare viraj.

Interceptoarele TIE loviră o navă rebelă, care luă foc şi explodă. Apoi un aparat TIE se izbi de o maşină grea – cu acelaşi rezultat.

— Văd aici pe ecran că ne aşteaptă o barieră serioasă, anunţă Lando.

— Am recepţionat. O să reuşeşti?

— O să mă cam strîngă.

Într-adevăr l-a cam strîns. Un perete termoizolant închidea trei sferturi din tunelul care făcea în acel loc un cot în jos, lăsînd foarte puţin loc de trecere, Lando fu nevoit să facă o rotire de 360° cu *Şoimul,* urcînd, coborînd, accelerînd. Din fericire, interceptoarele cu aripi X sau Y nu erau la fel de masive. Cu toate astea, două din ele nu izbutiră să treacă. Aparatele TIE, ceva mai mici, reuşiră să se apropie.

Dintr-o dată, ecranele păliră din cauza electricităţii statice.

— Nu mai văd nimic, ţipă Wedge.

— Las-o mai încet, îl avertiză Lando. Cine ştie ce descărcare de energie provoacă toată interferenţa asta.

— Treceţi pe scanare vizuală.

— N-are rost la asemenea viteză. Va trebui să zburăm aşa orbeşte.

Două interceptoare X loviră peretele în locul în care tunelul se îngusta din nou. Un al treilea fu aruncat în aer de interceptoarele imperiale.

— Către Liderul Verde! strigă Lando.

— Ascult.

— Ia-o înapoi şi ieşi la suprafaţă. Tocmai am fost chemaţi de Casa Unu care ne cer un interceptor. S-ar putea să mai tragi după tine şi o parte din urmăritori.

Liderul Verde şi cohorta lui se întoarseră, ieşiră din tunel, înapoi în bătaia crucişătoarelor. Doar un singur aparat TIE îi urmă, trăgînd continuu.

Vocea lui Ackbar răsuna din aparatul de transmisie.

— Steaua Morţii se depărtează de flotă – se pare că se pregăteşte să ia poziţie ca să distrugă luna Endor.

— Cît durează pînă ce se aşază în poziţie?

— Unu virgulă trei.

— Nu avem timp destul. Intrăm în criză de timp.

Wedge întrerupse transmisia.

— Intrăm şi în criză de tunel.

În acea clipă *Şoimul* se strecură printr-o deschizătură şi mai mică, avariindu-şi de data aceasta suporţii auxiliari.

— Am trecut la mustaţă, mormăi Calrissian.

— Gdzhry dzn, încuviinţă copilotul său.

Ackbar privea cu ochii măriţi prin geamul postului de observare. Privea în jos spre superdistrugătorul spaţial, aflat la numai cîteva mile distanţă. Pe toată suprafaţa izbucneau focuri, iar nava se înclinase periculos.

— I-am doborît scuturile din faţă, spuse Ackbar în

microfon. Trageţi asupra punţii.

Escadrila Liderului Verde ieşi de sub Steaua Morţii, virînd în sus.

— Am venit cu forţe noi, Casa Unu, anunţă Liderul Verde.

— Tragem torpile protonice, completă Aripă Verde.

Puntea fu lovită – cu rezultate caleidoscopice. Se declanşă, rapid, o adevărată reacţie în lanţ, de la o staţie energetică la alta de-a lungul treimii mijlocii a uriaşului distrugător, producînd explozii orbitoare. Nava se îndoi în unghi drept şi porni, rotindu-se, asemeni unui titirez spre Steaua Morţii.

Prima serie de explozii îl luă pe sus pe Liderul Verde; căderea necontrolată ce-a urmat atinse alte zece aparate, două crucişătoare şi o navă auxiliară. Apoi tot acel conglomerat exotermic se izbi lateral de Steaua Morţii, impactul fiind suficient de puternic ca să clatine baza aceea uriaşă de luptă, şi să declanşeze explozii şi coliziuni în toată reţeaua ei de reactori, muniţii, coridoare.

Pentru prima oară, Steaua Morţii se clătină. Coliziunea cu distrugătorul ce exploda fu doar începutul care produse o pană de sistem, topirea unor reactori, panică în rîndul personalului, abandonarea posturilor, alte disfuncţii şi un haos general.

Fumul se răspîndi peste tot, din toate direcţiile răsunau bubuituri, oamenii alergau şi strigau. Focuri electrice, explozii cu vapori, depresurări ale cabinelor, ruperea lanţurilor de comandă. La acestea se adăugau bombardamentele neîntrerupte ale crucişătoarelor rebele – băgînd spaima în inamic, sporind isteria care deja îi cuprinsese pe toţi.

Căci Împăratul era mort. Răul central, atotputernic, ce dăduse coeziune Imperiului, dispăruse, iar cînd latura

întunecată era într-atît de disperată, într-atît de nedirecţionată se ajungea la acest rezultat.

Confuzie.

Disperare.

Spaimă umedă.

În hărmălaia generală, Luke reuşise, nu se ştie cum, să ajungă la docul principal – încercând să împingă masa inertă a trupului tatălui său spre o navetă imperială. La jumătatea drumului, nu mai rezistă însă şi se prăbuşi din cauza efortului.

Încet, se ridică din nou. Ca un automat, ridică trupul tatălui său, îl puse pe un umăr şi îşi continuă drumul împleticindu-se spre una din navete.

Luke îl aşeză pe tatăl său pe jos, adunîndu-şi forţele pentru ultima porţiune de drum, cînd exploziile se auziră tot mai puternic, de jur împrejur. Prin îmbinări ţîşneau scîntei, unul din pereţi se îndoi şi fumul izbucni printr-o spărtură. Podeaua se zdruncina.

Vader îi făcu semn lui Luke să se apropie.

— Luke, ajută-mă să-mi pot scoate masca asta.

Luke clătină din cap.

— O să mori.

Vocea Lordului Întunecat se auzea slab.

— Nimic nu mai poate opri moartea. Vreau ca măcar o dată să te pot privi fără ea. Vreau să te văd cu ochii mei.

Luke se temea. Se temea să-l vadă pe tatăl său aşa cum era. Se temea să vadă persoana care devenise atît de întunecată – aceeaşi persoană care îi zămislise pe Luke şi Leia. Se temea să-l cunoască pe Anakin Skywalker care trăia în interiorul lui Darth Vader.

Şi lui Vader îi era teamă să-l lase pe fiul său să-l vadă, să-şi scoată masca care stătuse între ei atîta vreme. Masca neagră, blindată fusese unicul său chip timp de mai bine de douăzeci de ani. Fusese vocea lui, şi respiraţia lui, şi ascunzişul lui – scutul lui împotriva oricărui

contact uman. Acum însă avea să şi-o scoată, căci avea să-şi vadă fiul înainte de-a muri.

Împreună ridicară casca grea de pe capul lui Vader. În interiorul măştii: aparatul complicat de respiraţie care trebuia debranşat, un modulator de voce şi un vizor ce trebuiau desprinse de sursa de energie din spate. Dar cînd masca fu în cele din urmă scoasă şi pusă deoparte, Luke îşi privi tatăl în faţă.

Faţa tristă şi blîndă a unui om bătrîn. Pleşuv, spîn, cu o cicatrice imensă care pornea din vîrful capului şi ajungea pînă la ceafă; ochii întunecaţi, căzuţi în orbite, iar pielea albă ca varul, căci nu mai văzuse soarele de două decenii. Bărbatul acela bătrîn zîmbi slab; iar în ochi îi străluciră lacrimi. Pentru o clipă, parcă semăna cu Ben.

O faţă plină de expresie, pe care Luke avea să şi-o amintească mereu. În primul rînd putu citi regret. Şi ruşine. Apoi reflexele unor amintiri ce i se pierdeau pe chip... amintiri din vremuri pline de evenimente. Şi grozăvii. Şi dragoste, de asemenea.

Era o faţă pe care lumina nu o mai atinsese de o viaţă de om. De cînd venise Luke pe lume. Văzu nările tresărind, cînd percepuseră ceva ca o adiere de miros. Văzu capul înclinîndu-se imperceptibil pentru a asculta – pentru prima oară fără amplificator electronic. Luke simţi ceva ca o remuşcare că singurele sunete pe care le putea auzi acum erau cele ale exploziilor, singurele mirosuri, fumurile înţepătoare ale incendiilor electrice. Cu toate astea, simţea. Direct, nefiltrat.

Văzu ochii bătrîni concentrîndu-se asupra lui. Lacrimi fierbinţi se rostogoliră pe obrajii lui Luke, căzură pe buzele tatălui său. Tatăl zîmbi simţindu-le gustul.

O faţă care nu se arătase de douăzeci de ani.

Vader îşi văzu băiatul plîngînd şi ştiu că era îngrozit de faţa pe care o vedea.

Pe moment, spaima lui Vader crescu – lacrimile se adăugau sentimentului vinovăţiei pentru felul în care îşi

imaginase că arată. Dar apoi îşi aminti cum obişnuia să arate odinioară – impunător, măreţ, cu sprîncenele răsucite care îi dădeau un aer de invincibilitate. Da, aşa obişnuia să arate odinioară.

Iar această amintire aduse cu sine un val de alte amintiri. Despre casă şi familie. Despre nevasta lui îndrăgită. Despre libertatea spaţiului infinit. Despre Obi-Wan.

Obi-Wan, prietenul său... şi ce întorsătură luase prietenia lor. Nu ştia nici el de ce – dar îi fusese injectat acel virus care mocnise pînă ce... stop. Acestea erau amintiri de care, acum, pe moment, nu voia să ştie. Amintiri ale lavei topite, ce se scurgea pe spatele lui... Nu!

Băiatul acesta îl trăsese afară din groapă – acum, aici. Făcuse acest gest. Era băiat bun.

Băiatul era bun, şi băiatul ăsta era al *lui* – binele exista deci şi în *el.* Zîmbi din nou spre băiat şi, pentru prima oară, îl iubi. Şi pentru prima oară, după ani lungi, se iubi din nou şi pe sine.

Dintr-o dată mirosi ceva – îşi umflă nările, adulmecînd. Flori de cîmp, asta era. În plină floare, probabil că era primăvară.

Şi apoi tunetul – îşi încordă auzul. Da, tunetul ploii de primăvară. Care făcea florile să înflorească.

Da... simţi o picătură de ploaie pe buze. Linse bobul delicat de apă... dar, stai, nu era apă dulce, era sărată, era... o lacrimă.

Îşi concentră din nou privirea asupra lui Luke şi îşi văzu băiatul care plîngea. Da, asta era, simţea pe buze toată amărăciunea băiatului – fiindcă arăta atît de îngrozitor, fiindcă *era* atît de îngrozitor.

Dar voia să-l împace pe Luke, voia să-l facă să înţeleagă că nu era chiar atît de urît, nu pe de-a întregul, nu în străfundurile fiinţei sale. Cu un zîmbet slab, puţin batjocoritor la adresa propriei sale persoane, clătină din cap, încercînd să-i explice lui Luke:

— Sîntem fiinţe luminoase, Luke – nu această materie crudă.

Luke dădu şi el din cap – ca să-i spună tatălui său că totul era în ordine, că nu trebuia să-i fie ruşine, că nimic nu mai conta acum. Şi cîte altele – dar nu putea vorbi.

Vader vorbi din nou cu glasul stins, aproape imperceptibil.

— Du-te fiule. Lasă-mă.

În acea clipă, Luke îşi regăsi glasul.

— Nu, ai să vii şi tu cu mine. Trebuie să te salvez.

— Asta ai făcut, băiete, şopti el.

Se gîndi că i-ar fi plăcut să-l cunoască pe Yoda, să-i mulţumească bătrînului Maestru Jedi pentru ucenicia lui Luke..., dar poate că va fi curînd alături de el, reuniţi întru acea unică Forţă. Şi alături de Obi-Wan.

— Tată, n-am să te las, protestă Luke.

Exploziile se succedau, distrugînd totul în jur; un perete întreg se prăbuşi, tavanul crăpă, iar dintr-o gură de aerisire din apropiere izbucni o flacără albastră. Podeaua de dedesubt începu să se topească.

Vader îl trase pe Luke foarte aproape de el, îi şopti la ureche:

— Luke, ai avut dreptate... şi, ai avut dreptate în ceea ce mă priveşte... spune-i surorii tale... că ai avut dreptate.

Cu aceasta închise ochii. Daith Vader – Anakin Skywalker – murise.

O explozie puternică răsună la capătul docului, umplînd locul de flăcări şi fum, aruncîndu-l pe Luke la podea. Încet, se ridică din nou, şi, ca un automat, porni împleticindu-se spre una din ultimele navete.

Şoimul Mileniului îşi continua cursa plină de obstacole prin labirintul de canale energetice, ajungînd tot mai aproape de cupola giganticei sfere – reactorul principal.

Crucişătoarele rebele lansaseră un bombardament continuu asupra suprastructurii neterminate a Stelei Morţii, iar acum fiecare lovitură provoca cîte un seism în imensa staţie de luptă şi un şir de catastrofe.

Comandantul Jerjerrod şedea cufundat pe gînduri în sala de comandă a staţiei, urmărind cum totul din jurul lui se dezintegra. Jumătate din oamenii lui erau morţi, răniţi, ori fugiseră care încotro – nu era clar unde sperau să afle scăpare. Restul umblau de colo-colo, ori urmăreau navele inamice, ori trăgeau cu armele din toate direcţiile, ori strigau ordine, ori se concentrau cu disperare asupra unei singure ţinte, ca şi cum asta i-ar fi putut salva. Ori, precum Jerjerrod, cugetau pur şi simplu.

Nu putea înţelege cu ce greşise. Fusese răbdător, credincios, deştept, rezistent. Era comandantul celei mai mari staţii de luptă ce fusese construită vreodată. Sau, aproape construită. Ura această Alianţă a Rebelilor, acum, cu ura unui copil căruia i se luase jucăria. Ţinuse la ea pe vremuri: ca la un băieţaş pe care îl putea necăji, animăluţul pe care îl putea întărită în glumă. Dar băiatul crescuse, ştia acum să răspundă la provocări. Se eliberase din cătuşe.

Jerjerrod îl ura acum.

Dar se părea că, ajuns în acest punct, mare lucru nu mai putea face. Desigur, putea distruge luna Endor, putea s-o facă. Era o acţiune meschină, josnică, e adevărat – să incinerezi o lună aşa verde şi vie, în mod gratuit, fără nici un alt scop decît cel de-a distruge. Un act meschin, dar ce plăcere delicioasă.

Un aghiotant veni în fugă spre el.

— Flota rebelă se apropie domnule.

— Concentraţi focul spre acel sector, răspunse el distrat.

— Interceptoarele din suprastructură eludează sistemul nostru de apărare. N-ar trebui să...

— Inundaţi sectoarele 304 şi 138. În felul acesta îi

opriţi.

Îşi ridică sprîncenele întrebător spre aghiotant.

Acesta nu înţelese însă mare lucru, mirîndu-se de atitudinea comandantului în faţa situaţiei existente.

— Dar, domnule...

— Care este factorul de rotaţie pentru a pune în ordine de bătaie luna Endor?

Aghiotantul verifică ecranul computerului.

— Punct zero doi, spre ţinta lună. Domnule comandant, flota...

— Acceleraţi rotaţia pînă ce luna ajunge în ordinea de bătaie, iar apoi trageţi la semnalul meu.

— Am înţeles, domnule. Aghiotantul manevră un şir de comutatoare. Am accelerat rotaţia, domnule. Punct zero unu, cu ţintă luna. Şaizeci de secunde pînă ce ajunge în ordinea de bătaie. Să trăiţi, domnule.

Aghiotantul salută, puse declanşatorul de tragere în mîna lui Jerjerrod chiar în clipa cînd o altă explozie zgîlţîi, camera de comandă, şi ieşi alergînd din cameră.

Jerjerrod zîmbi calm spre ecranul de observaţie. Endor începea să iasă din umbra Stelei Morţii. Se juca cu detonatorul din mîna sa. Punct zero zero cinci spre ţinta luna. Din camera de alături izbucniră strigăte.

Treizeci de secunde pînă la declanşarea focului.

Lando îşi continua drumul prin tunelul reactorului principal. Nu mai rămăsese în cursă decît Wedge, care zbura chiar în faţa lui, şi Aripă Aurie, în spatele lui. Cîteva aparate TIE se ţineau încă pe urma lor.

Tunelul de aici din centru nu era mai lat decît două nave şi cotea brusc tot la cinci sau zece secunde de zbor la viteza pe care o atingea Lando. Un aparat imperial se izbi de un perete şi explodă, pe altul îl doborî pe Aripă Aurie.

Mai rămăseseră două.

Trăgătorii din spatele *Şoimului* ţineau acele aparate TIE la distanţă, cînd deodată, în cele din urmă, se ivi reactorul principal. Nu văzuseră niciodată ceva atît de înspăimîntător.

— E prea mare, ţipă Wedge. Torpilele protonice de care dispunem nici măcar n-o să-l clintească.

— Îndreaptă-te spre regulatorul de energie din turnul de la nord, îl ghidă Lando. Eu mă ocup de reactorul principal. Avem şi rachete concasoare – care ar trebui să pătrundă. O dată ce le-am dat drumul, n-o să mai avem mult timp la dispoziţie ca să ieşim de aici.

— Gata, sînt deja la ieşire, glumi Wedge.

Îşi lansă torpilele cu un strigăt de război carellian, lovind turnul nordic în două părţi şi o luă din loc accelerînd.

Şoimul aşteptă trei secunde primejdioase, apoi îşi lansă rachetele. Timp de o secundă, lumina a fost prea puternică pentru a vedea ce se întîmplă. Apoi, întregul reactor începu să se dezintegreze.

— L-am nimerit în plin, strigă Lando. Acum vine greul.

Deasupra lui se căsca o cavitate, creînd un efect de tunel. *Şoimul* viră prin tunelul cotit, printre pereţii cuprinşi de flăcări, obstacolele ce se puneau în mişcare, aflîndu-se mereu cu o fracţiune de secundă înaintea lanţului de explozii.

Wedge părăsi suprastructura la o viteză aproape de cea a luminii, zbură pe deasupra lui Endor, făcu un viraj în spaţiu, încetinind şi mai mult şi revenind apoi, într-o buclă blîndă, la adăpostul lunii.

O clipă mai tîrziu, Luke părăsea docul de acostare al staţiei într-o navetă imperială, în timp ce în urma lui acea porţiune începu să se dezintegreze. Aparatul lui, destul de avariat, se îndreptă şi el spre sanctuarul verde din apropiere.

Iar în final, ca şi cum ar fi fost scuipat de flăcările conflagraţiei, *Şoimul Mileniului* ţîşni îndreptîndu-se spre

Endor.

Steaua Morţii pieri în vîlvătaia focului orbitor, ca o supernovă fulminantă.

Han bandaja rana de la braţ a Prinţesei în clipa în care Steaua Morţii se dezintegră. Atenţia tuturor – ursuleţi ewok, soldaţi ai trupelor de asalt imperiale, acum prizonieri, trupe rebele – se concentră asupra acestui spectacol, această străfulgerare finală, incandescentă, autodistrugătoare, proiectată pe cerul nopţii. Rebelii izbucniră în urale.

Leia atinse obrazul lui Han. El se aplecă spre ea şi o sărută, apoi se lăsă din nou pe spate, visînd la ochii ei îndreptaţi spre cerul înstelat.

— Hei, glumi el, fac prinsoare că Luke a reuşit să plece de acolo înainte ca măgăoaia să sară în aer.

— Da, încuviinţă ea. Simt asta.

Percepu prezenţa fratelui ei ca pe o atingere prin intermediul Forţei. Răspunse la această atingere, pentru a-l asigura pe Luke că era în ordine. Totul era în ordine.

Han se uită la ea cu dragoste adîncă, o dragoste cu totul deosebită. Fiindcă ea era o femeie deosebită. Prinţesă nu doar după nume, ci după inimă. Taina ei îl uimea, cu toate acestea părea atît de delicată. Odinioară îşi dorise totul pentru el. Acum îşi dorea totul pentru *ea.* Tot ce-şi dorea ea. Iar, după cum vedea el, ea îşi dorea din toată inima să-l revadă pe Luke.

— Ţii la el cu adevărat, nu-i aşa?

Ea încuviinţă, continuînd să cerceteze cerul. Luke era undeva acolo, Luke era în viaţă. Iar celălalt. Cel Întunecat – era mort.

— Ştii, continuă Han, eu înţeleg. Cînd el se va întoarce, eu n-o să stau în calea voastră...

Ea clipi uimită, înţelegînd dintr-o dată că fiecare vorbea despre altceva.

— Ce tot spui acolo? întrebă ea.

Apoi înţelese.

— O nu, nu, nu, rîse ea, nu-i ce-ţi închipui tu. Luke este *fratele* meu.

Han trăi un caleidoscop de sentimente: surpriză, tulburare, stînjeneală, uşurare. Da, acum totul era în cea mai desăvîrşită ordine.

O luă în braţe, o strînse la pieptul său, o aşeză pe patul de ferigă, avînd grijă de braţul ei rănit şi se întinse lîngă ea sub strălucirea pieritoare a Stelei Morţii.

Luke şedea într-un luminiş al pădurii în faţa unei grămezi uriaşe de buşteni şi crengi. Întins deasupra, înveşmîntat în robă, se afla trupul neînsufleţit al lui Darth Vader. Luke aprinse o torţă.

Atunci cînd flăcările învăluiră trupul, din golurile măştii se ridicară fuioare negre de fum, asemenea unui spirit întunecat, ce în sfîrşit fusese eliberat. Luke contempla cu durere focul din faţa lui. Încet, rosti cuvintele de rămas-bun. Numai el crezuse în acea ultimă scînteie de omenie, existentă în tatăl său. Acum se mîntuia, ridicîndu-se o dată cu flăcările în întunericul nopţii.

Luke urmări limbile de foc strălucitoare înălţîndu-se spre cer. Ele se înlănţuiau acolo cu artificiile pe care nebelii le lansau pentru a-şi sărbători victoria. Iar acestea, la rîndul lor, se înlănţuiau cu focurile din satele micuţilor ewok – focuri de bucurie, de linişte şi triumf. Auzea tobele bătînd, muzica ce-i făcea pe băştinaşi să se legene în lumina focului, chemările de bucurie ale acestor petreceri. Luke încerca o bucurie mută în timp ce contempla acest foc al victoriei pe care o dobîndise şi a pierderii pe care o suferise.

Un foc uriaş ardea în mijlocul pieţii satului, pentru a sărbătorii victoria. Rebelii, alături de ursuleţii ewok se strînseseră în jurul lui – cîntînd, dansînd şi rîzînd în limbajul comun al eliberării. Pînă ce şi Teebo şi R2 se împăcaseră şi executau un mic dans în doi, în timp ce

alţii îi acompaniau bătînd din palme. 3PO, ale cărui zile regeşti se încheiasem, era mulţumit să fie alături de micuţul droid, care era cel mai bun prieten al său. Îi mulţumea Ziditorului şi căpitanului Solo pentru că reuşise să-l repare pe R2, ca să nu mai vorbim de stăpîna lui, Prinţesa Leia – pentru un bărbat ce nu ţinea cont de etichetă, Solo avea calităţile lui, asta era clar. Şi-i mulţumea, în primul rînd Ziditorului pentru că, în sfîrşit, pusese capăt războiului ăsta sîngeros.

Prizonierii fuseseră expediaţi cu navetele spre ceea ce mai rămăsese din flota imperială – crucişătoarele rebele aveau să se ocupe de ei. Undeva, acolo sus, Steaua Morţii pierise în întuneric.

Han, Leia şi Chewbacca stăteau la oarecare distanţă de ceilalţi. Unul lîngă altul, fără să-şi vorbească, şi din cînd în cînd, aruncau o privire spre poteca ce venea în sat. Pe jumătate aşteptînd, pe jumătate încercînd să nu aştepte, incapabili să facă altceva.

Pînă ce, în final, răbdarea le-a fost răsplătită: Luke şi Lando, epuizaţi, dar veseli, veneau împleticindu-se pe cărare, ivindu-se din întuneric, pătrunzînd în cercul de lumină. Prietenii se repeziră să-i salute. Se îmbrăţişau, ţipau, săreau unul la altul şi se mîngîiau, fără să-şi spună vreun cuvînt, mulţumiţi doar că se puteau atinge.

După un timp cei doi droizi se apropiară şi ei, să fie alături de camarazii lor dragi.

Ursuleţii ewok continuară să petreacă pînă tîrziu în noapte, în timp ce această mică societate de temerari îi urmărea de pe margine.

Timp de o clipă, uitîndu-se la foc, Luke avu impresia că vede chipuri dansînd printre flăcări – Yoda, Ben, şi să fi fost şi tatăl său? Se depărtă de camarazii săi, pentru a încerca să înţeleagă ce spuneau aceste chipuri; erau efemere şi nu vorbeau decît umbrelor focului; apoi dispărură cu totul.

Pe Luke îl cuprinse pe moment tristeţea, dar atunci

veni Leia, care îi luă mîna şi îl conduse spre ea, spre ceilalţi, înapoi în cercul de căldură şi camaraderie, şi iubire.

Imperiul era mort.

Trăiască Alianţa.

SFÎRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar

vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie

odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii

Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un

plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai

rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

